БРАМ СТОКЪР
ДРАКУЛА

Превод от английски: Теодор Михайлов, 1991

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖОНАТАН ХАРКЪР

3 май. Бистриц. Тръгнахме от Мюнхен на първи май нощта и пристигнахме във Виена следващата утрин. Будапеща ми се стори прекрасно място, ако съдя по това, което видях от влака, и по впечатленията от разходката ми по улиците й, колкото и бегла да бе тя, тъй като се страхувах да се отдалечавам от гарата.

След падането на нощта бяхме вече в Клаузенбург, където пренощувах в хотел Роял. В Лондон, преди заминаването си, имах възможността да посетя Британския музей и потърсих в библиотеката му книги и карти, касаещи Трансилвания; бе ми дошло на ум, че едно предварително опознаване на страната ще ми бъде от полза в общуването с местен велможа. Открих, че областта, за която той споменаваше, се намира в крайизточните части и граничи с три държави — Трансилвания, Молдавия и Буковина — в сърцето на Карпатите, едно от най-дивите и малко познати места в Европа. В никоя карта или писание не можах да намеря точното местоположение на замъка на Дракула, но в замяна на това разбрах, че Бистриц, градът с пощенска служба, упоменат от графа, е доста известен. Ще впиша тук някои от своите впечатления, за да мога да подпомагам паметта си, когато разказвам на Мина за пътуването си.

От това, което успях да разбера, населението на Трансилвания се състои от 4 различни националности и се твърди, че тук като в някакъв имагинерен вртоп са се съсредоточили всички суеверия на света. Ако е така, пребиваването ми може да бъде много интересно. (Ще трябва да разпитам графа за всичко това.)

Въпреки, че леглото беше удобно, не спах добре, тъй като имах всякакви странни сънища. Безпокойството ми се дължеше може би на едно куче, което цяла нощ ви под прозореца ми, или пък на тежката и твърде пикантна храна, която ми поднесоха в хотела. На сутринта трябваше да бързам, за да хвана влака, но после се наложи да чакам

повече от час в купето си, докато тръгнем. Колкото повече напредваме на изток толкова повече са неточни влаковете. Какви ли са в Китай?

Целия ден пътувах през един пейзаж, изпълнен с всякакви красоти и на всички гари виждах хора, облечени в най-разнообразни носии. Измежду тях най-чудновати бяха словаците, които като че бяха и най-диви. Носеха големи широкополи шапки, торбести и не особено чисти бели панталони, ленени ризи и възширoки кожени колани с медни обковки. Панталоните им потъваха във високи ботуши; и косата, и мустаците им бяха еднакво черни и дълги. Но ми бе казано, че са безобидни и дори нерядко природно плахи.

Смрачаваше се, когато пристигнах в Бистриц — стар и любопитен град. Граф Дракула ми бе дал указания да се настаня в странноприемница „Златната крона“, която за мое най-голямо удоволствие се оказа едно много старинно здание. Беше очевидно, че ме очакват, тъй като едва се бях доближил към вратата, когато една възрастна жена с ведро лице и селска носия излезе да ме посрещне и кимвайки с глава, ме попита:

— Хер англичанинът?

— Да, — отвърнах — аз съм Джонатан Харкър.

Усмихната, каза нещо на едно старче по риза, което влезе вътре, за да се върне тутакси, държейки писмо в ръка. То гласеше следното:

> „Приятелю, добре дошъл в Карпатите. Очаквам ви с нетърпение. Наспете се хубаво тази нощ. В три часа сутринта пътната кола тръгва за Буковина; има едно място, запазено за вас. Щом пристигнете при прохода Борго, качете се на моя екипаж, който ще ви чака, за да ви откара до замъка ми. Надявам се, че пътуването ви от Лондон насам е било приятно и че ще прекарате добре в тези красиви земи. Искрено ваш Дракула“

4 май. Узнах, че съдържателят получил писмо от графа, в което последният му наредил да ми запази най-доброто място в пътната кола. Ала когато му поисках повече подробности за това, прояви сдържаност и се престори, че не разбира немски. Това не можеше да бъде вярно,

тъй като до този момент ме бе разбирал превъзходно или поне бе отговарял на въпросите ми като че е така. Той и съпругата му, възрастната жена, която ме бе посрещнала, размениха погледи сякаш изпълнени със страх. Старецът промърмори, че парите е получил по пощата и че това е всичко, което знае. Когато заразпитвах, дали познават граф Дракула и дали биха могли да ми кажат нещо за замъка, двамата се прекръстиха, като отказаха да говорят, твърдейки, че не знаят нищо. Тъй като часът на заминаването ми наближаваше, нямах време да разпитвам други хора, при все че цялата тази мистерия започваше да ме безпокои.

Вече се готвех да напусна странноприемницата, когато старицата нахълта в стаята ми, за да ми каже по твърде истеричен начин:

— Непременно ли трябва да тръгнете, млади господине?

Беше толкова възбудена, че смесваше и без това оскъдния си немски с някакви други езици; Обясних й, че наистина трябва веднага да се отправям на път, защото имам важни делови работи за уреждане. Тогава тя ми зададе друг въпрос:

— Знаете ли какъв ден е днес?

— Разбира се. Четвърти май — отвърнах.

— Зная — поклати глава тя — но знаете ли какъв ден е днес?

Казах й, че не я разбирам и тя продължи:

— Днес е навечерието на празника на свети Георги. Не ви ли е известно, че когато часовникът бие полунощ, излизат всички зли сили? Знаете ли къде и към какво отивате?

Беше толкова угнетена, че се опитах да я ободря, но безуспешно. Накрая падна на колене и ме замоли да не тръгвам или поне да отложа пътуването си с ден-два. Въпреки че всичко това беше смехотворно, отново се почувствах изпълнен с неспокойствие. Но така или иначе, имах работа да върша и не можех да си позволя каквото и да е забавяне или отклонение. Тъй че се опитах да вдигна жената, казвайки й с колкото се може по-убедителна сериозност, че й благодаря за загрижеността, но не трябва да изпълня задълженията си, без да позволявам нещо да възпрепятства това. Тогава тя стана, избърса си очите, свали разпятието, което висеше на врата й, и ми го подаде. Тъй като се поколебах дали да го взема, тя ми го окачи на врата и излезе от стаята. Пиша тази част от дневника си, докато чакам пътната кола, която, разбира се, закъснява, а разпятието е на гърдите ми. Не зная

дали е от страховете на тази добра жена или от злокобните поверия из тези места, но не се радвам на обичайното си душевно спокойствие. Ако тази тетрадка стигне до ръцете на Мина преди мен, то нека й предаде моето последно сбогом. Пътната кола пристигна!

5 май. Замъкът. Качих се на колата; коларят все още не бе заел мястото си, а продължаваше да разговаря със съдържателката. Беше очевидно, че разговарят за мен, защото от време на време ме поглеждаха, а няколко човека, които бяха седнали на една пейка до вратата на странноприемницата, се приближиха да слушат, после ме заоглеждаха със съжаление. Можах да чуя различни думи, които се повтаряха често. Думи странни, понеже групата бе съставена от хора от различни националности. Тогава извадих полиглотския си речник от куфара и ги потърсих. Оказаха се не много утешителни, тъй като между тях фигурираха „Ордог“ — Сатана; „покол“ — ад; „стрегоика“ — вещица; „вролог“ и „влкос-лак“; едната словашка, другата сръбска дума, означаващи едно и също: вампир. (Ще разпитам графа за тези суеверия.)

Когато потеглихме, насъбралото се множество започна да прави кръстни знаци, като в същото време някои насочваха „рога“ с показалец и малък пръст към мен. След известни затруднения успях да накарам един от спътниците си да ми обясни какво е значението на този жест; отначало той се опъваше, но сетне ми каза, че е нещо като заклинание срещу лоши очи. Това никак не ми хареса, имайки предвид, че предприемам пътуване към непознато място, за да се срещна с непознат човек. Всички изглеждаха едновременно така любезни, нажалени и мили, че се трогнах.

Бързо забравих страховете си пред красотите на пейзажа, въпреки че може би ако разбирах езика или по-скоро езиците на моите спътници, нямаше да може да загърбя така лесно тези страхове. Пътувахме през целия ден, който се изниза бързо, и много скоро ни заобгръщаха първите сенки на нощта. Разминавахме се с чехи и словаци в живописни одежди и отбелязах, че повечето от тях страдат от базедова болест. Множество кръстове стърчаха по протежение на пътя и моите спътници се кръстеха, като минавахме край тях. Коларят бе подкарал конете бясно, ако и състоянието на друма да бе плачевно поради снежната виелица. Но понякога хълмовете бяха толкова

стръмни, че колкото и да бяха налагани, животните теглеха бавно и мъчително. Изразих желание да сляза и да походя малко пеша, та дано ги пооблекча, както правим при такива случаи в Англия, но коларят не ми позволи.

— Не, не! — възкликна. — Не бива да ходите тук; вълците са твърде свирепи. — И сетне, малко шеговито, търсейки да предизвика одобрителни усмивки от страна на останалите, добави: — Така или иначе, може да си имате някои затруднения във връзка с това, преди да си легнете.

Единственото спиране, което той си позволи, бе, за да запали фенерите. Когато се стъмни, като че ли някакво възбуждение обхвана пътниците, които започнаха да му говорят един през друг, молейки го да увеличи скоростта. Коларят безмилостно зашиба конете, подканвайки ги в същото време със силни викове. По едно време сред тъма, та пред нас съзрях сивкав проблясък, като да имаше процеп сред хълмовете. Възбудата на пътниците нарасна; пътната кола продължаваше бесния си устрем, поклащайки се като лодка сред бурно море. Наложи се да се хвана здраво, търсейки опора, и имах чувството, че летим по пътя, кой то сега бе станал равен. Планините като че ли ни запритискаха от двете страни, накланяйки се върху нас, навлизахме в прохода Борго. Един след друг моите спътници започнаха да ми поднасят най-различни подаръци като придружаваха това ту с любезна дума, ту с благословия, а също и с онези предпазни движения, които бях видял пред странноприемницата в Бистриц: кръстния знак и предварването от „лошо око“. Докато напредвахме със същата скорост, коларят се наклони напред, а пътниците се надвесиха през прозорците от двете страни, тревожно взирайки се в тъмнината. Беше очевидно, че очакват да се случи нещо, но въпреки че заразпитвах, никой не пожела да ми даде и най-малкото обяснение. Това състояние на тревожна напрегнатост продължи известно време и накрая видяхме пред нас проходът да се разкрива откъм източната му страна. Сега аз също се бях надвесил навън, търсейки с поглед екипажът, който трябваше да ме откара при графа. Всеки миг очаквах да видя отблясъците на фенерите на колата, ала мракът беше пълен. Пътниците се изтегнаха отново на местата си с въздишки на облекчение, които прозвучаха като подигравка спрямо собственото ми разочарование. Бях се замислил вече какво да предприема, когато коларят погледна часовника си и каза

на другите нещо, което едва успях да дочуя, толкова тихо го направи. Стори ми се, че разбрах нещо от рода на: „пристигнахме един час по-рано.“ След това се обърна към мен, възкликвайки на един немски, полош и от моя:

— Няма никакъв екипаж тук. Тъй като никой не ви чака, защо не продължите до Буковина и не се върнете обратно утре или вдругиден? Като че ли по-добре е вдругиден.

Докато изричаше това, конете започнаха да цвилят и да се дърпат така, че едвам успя да ги обуздае. Сред хор от възклицания и прекръствания от страна на спътниците ми до нас внезапно спря една карета, теглена от четири великолепни черни коне. Караше я висок човек с тъмна брада; лицето му оставаше скрито от голяма черна шапка. Успях само да видя блестящите му очи, които ми се сториха червеникави, когато се обърна, за да говори с нашия колар.

— Тази нощ пристигаш рано, приятелю.

Заеквайки, коларят отвърна:

— Господин англичанинът бързаше.

— Затова, предполагам, искаше той да продължи към Буковина. Не можеш ме излъга, друже; зная много, а и коне те ми са бързи.

Казвайки тези думи, се усмихна и светлината на фенера падна върху сурово очертани възчервени устни, иззад които проблясваха остри зъби с белотата на слонова кост. Един от спътниците ми прошушна на друг стих от Бюргеровата „Ленора“, гласящ:

Denn die Todten reiten schnell

(Защото бързо пътува смъртта)

Странният кочияш очевидно го чу, тъй като вдигна поглед и усмивката му стана по-широка. Тогава пътникът извърна лице настрани, едновременно насочвайки напред показалец и малък пръст и кръстейки се.

— Подай багажа на господина — нареди водачът на каретата.

Куфарите ми с изключителна бързина бяха натоварени на другото превозно средство, след което и аз слязох от това, с което бях пътувал. Кочияшът ми помогна да се кача на каретата със стоманена захватка; силата му трябва да бе изключителна. Тръсна поводите, без

да каже нито дума и навлязохме в мрачините на прохода. Поглеждайки назад, успях да различа под зрака на фенерите туловищата на конете на пътната кола и очертанията на силуетите на надвесилите се от нея неотдавнашни мои спътници, правещи кръстни знаци. Сетне коларят шибна конете и те се отдалечиха по посока на Буковина. Докато се стопяваха сенките на нощта, усетих, че ме обгръща странен хлад и едно ужасно чувство на самота; в този момент върху раменете ми бе хвърлено едно наметало, а върху коленете — одеяло и водачът ми каза на превъзходен немски:

— Нощта е студена, майн хер, и моят господар, графът, ми нареди да се грижа за вас. Под седалката има бутилка сливовица, в случай, че ви се прииска да пийнете една глътка.

Нямах желание да пия, но бе някак си успокояващо да зная, че можех да го сторя, ако пожелая. Чувствах се странно, а и поизплашен. Помислих си, че ако в този миг ми се представеше друга алтернатива, щях да я предпочета, вместо да продължа това нощно пътуване към неизвестното. Каретата се движеше с равномерен ход и в права линия, докато не направи пълен завой и продължи по друг прав път. Стори ми се, че минаваме през едни и същи места; за да се уверя, взех като ориентир една издатина в скалата и по този начин открих, че предположението ми е вярно. Усещах изкушението да попитам водача при това положение, ако забавянето бе умишлено, то всяко възражение от моя страна щеше да бъде безсмислено. Все пак от време на време ме обхващаше любопитство да узная колко време се бе изминало. Така, че се реших да запаля клечка кибрит, за да погледна часовника си; оставаха няколко минути до полунощ. Това силно ме впечатли, понеже всеобщото суеверие, свързано с полунощ, като че ли бе задействувало и у мене под влияние на последните ми преживявания. Не ми оставаше нищо друго, освен да бъда в очакване, съпроводено от чувство на болезнена напрегнатост.

Тогава откъм нещо като едва различима далечна плевня се чу вълчи вой — протяжен и мъчителен стон, сякаш породен от страх. Един подир друг още вълци подеха същия звук, докато заедно с вятъра, който започна да духа в прохода, не заприижда от вси страни еногласен вопъл, идващ през нощното тъмнило от всевъобразими далнини. Воят оказваше сходно въздействие върху ми и върху конете; аз изпитвах желанието да сляза и да хукна, а те лудешки се мятаха

настрани. На кочияша му се наложи да употреби цялата си огромна сила, за да ги обуздае донякъде. При все това слухът ми привикна към звука, а добичетата се успокоиха дотолкова, че той можа да слезе и да застане пред тях, за да ги гали и да им говори усмирително. След това зае отново седалката си и потеглихме с голяма скорост. Сега обаче, стигайки до другия край на прохода, внезапно завихме, за да поемем по един тесен път вдясно.

Край нас се извисяваха високи дървета, които на места сплитаха клони отгоре ни, образувайки нещо като тунел; зад тях огромни скали продължаваха да ни пазят от напора на вятъра. Воят на вълците ставаше все по-близък и близък, като че ли ни заобикаляха отвсякъде. Отново ме обзе страх, който и този път бе споделян от конете. А водачът ни най-малко не се смути. Вртеше глава, оглеждайки се наляво — надясно. Колкото до мен, аз нищо не успявах да видя в тъмнината.

Неочаквано съзрях от лявата ни страна слаб син пламък. Кочияшът също го забеляза; спря веднага конете, скочи на земята и изчезна в мрака. Не знаех какво да правя, още повече, че воят на вълците се приближаваше. Ала кочияшът се върна внезапно и без да каже нито дума, подкара отново каретата. Предполагам, че след това трябва да съм заспал, сънувайки тази перипетия, защото тя като че се повтаряше безспир, подобно на ужасен кошмар. Единия път пламъкът се появи толкова наблизо, че дори в обкръжаващата ни тъмнина можех да наблюдавам движенията на водача. Той се насочи бързо в тази посока и след като събра няколко камъка, направи с тях някакъв отличителен знак. По едно време стана жертва на странна оптическа илюзия, когато се изправи между мен и пламъка, не ми го затули, и аз продължих да виждам през него призрачния отблясък. Стреснах се, но това бе само за миг, тъй като приех, че се касае за заблуждение на очите вследствие усилията ми да се взирам в мрака. След това за известно време нямаше сини пламъци и напредвахме бързо, придружени от вездесъщия вой на вълците, като че ли те ни следваха в движещ се кръг.

Накрая дойде един момент, в който кочияшът се отдалечи повече от обичайното от пътя и по време на отсъствието му конете започнаха да треперят и да цвилят ужасени. Не разбрах причината за това, още повече, че вълчият вой бе напълно секнал. Обаче много скоро под

светлина на луната, която изплува измежду черните облаци. Видях, че каретата е обкръжена от глутница вълци; различих ясно белите им зъби, увисналите им езици, яките им дълги крака и възгрубата им козина. Сред злокобната тишина те изглеждаха сто пъти по-страховити, отколкото когато виеха. Бях вцепенен от страх; само щом лице в лице човек се сблъска с подобни ужаси, си дава сметка за реалните измерения на усещанията, пораждани от тях.

Ала изведнъж всички вълци завиха едновременно, сякаш луната упражни особено въздействие върху природата им. Конете пощръкляха, но живият пръстен на ужаса бе сключен отвсякъде. От своя страна аз започнах с викове да зова кочияша, като в същото време отчаяно заудрях по страните на каретата с надеждата, че шумът ще ги поразпръсне и по този начин човекът ще бъде улеснен в завръщането си. Не зная как го направи, но той се появи веднага до колата, издигайки повелителен глас. Докато вдигаше дългите си ръце, сякаш отмествайки невидима преграда вълците заотстъпваха. После един облак забули луната и отново потънахме в мрак.

Когато зрението ми се пригоди, видях, че кочияшът вече се катери по капрата, а вълците са изчезнали. Всичко беше толкова странно, че се страхувах да говоря или мърдам. Пътуването ни продължи по нагорнище, макар и понякога пътят ни да се спускаше за кратко време. Внезапно се дадох сметка, че кочияшът вкарва конете в двора на голям стар замък, от чиито високи и тъмни прозорци не излизаше никакъв светлинен лъч и чиито полусрутени зидове се очертаваха на фона на осветеното от луната небе.

ГЛАВА ВТОРА

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖОНАТАН ХАРКЪР (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

5 май. Трябва да съм бил заспал, защото иначе щях да забележа, че се приближаваме към едно толкова забележително място. Кочияшът спря каретата, скочи на земята и ми подаде ръка, за да ми помогне да сляза; още веднъж ми направи впечатление изключителната му сила. След това той взе куфарите ми и ги остави до мен, който бях застанал до една голяма обкована врата. Аз останах там, а той скочи отново на капрата и потъна с каретата в една от сводестите и тъмни галерии.

Останах сам в тишината, без да зная какво да правя. Нямаше и следа от камбанка или чукче, а и не беше вероятно гласът ми да може да проникне през тези високи стени и черни прозорци. Безкрайно ми се стори времето, докато чаках, а ме връхлетяха и съмнения и опасения. На какво място и сред какви хора бях попаднал? В какво злокобно приключение се бях впуснал? Беше ли всичко това обичайно за живота на един адвокатски пълномощник, изпратен да даде отчет и разяснения на някакъв чужденец относно закупуването на имот в Лондон? Служител на адвокат! Мина няма да хареса тези думи. Аз също съм вече адвокат; получих правомощията си, преди да тръгна от Лондон след успешно издържан изпит. Започнах да се щипя и да си разтривам очите, за да проверя дали съм буден. Имах някаква надежда, че внезапно ще се събудя вкъщи и всичко това ще се окаже само един зловещ сън. Плътта ми реагира на проверката и трябваше да се примиря с факта, че действително се намирам в Карпатите. Оставаше ми само да призова търпението си и да чакам зазоряването.

Тъкмо бях стигнал до тези заключения, когато чух тежки стъпки да се приближават зад огромната врата и в ключалката един ключ изскърца мъчително, което говореше за продължителна неупотреба. Появи се висок възрастен мъж с избръснато лице, ако не се смятаха дългите му бели мустаци, облечен в черно от главата до петите, без никакъв цветен детайл по него. Държеше в ръка старинен сребърен

светилник, чиито пламък се гънеше под течението, хвърляйки трептящи отблясъци по отворената врата. Старецът ме покани с любезен жест, казвайки в същото време на много добър английски, макар и със странна интонация:

— Добре дошъл в дома ми влезте свободно и по собствената си воля.

Не направи и стъпка към мен, а остана неподвижен, като че ли със самото движение на ръката си се бе превърнал в камък. Обаче в мига, в който прекрачих прага, неговата длан сграбчи моята със сила, която ме накара да отстъпя, още повече, че беше студена като лед. Още веднъж каза:

— Добре дошъл в дома ми. Влезте свободно, а когато си отидете в мир, оставете малко от щастието, което носите.

Без да зная защо, се запитах дали това не е същият човек, който ме докара дотук с каретата и чието лице така и не успях да видя. Затова и отроних въпроса:

— Вие ли сте граф Дракула?

— Същият, мистър Харкър, и се радвам да ви приема в дома си. Влезте; нощта е студена, а вие трябва да хапнете нещо и да отдъхнете.

Докато изричаше тези думи, сложи светилника върху една поставка на стената и се наведе да вземе багажа ми. Вкара го вътре, преди да успея да направя каквото и да е движение. Възразих, но той настоя:

— Не, господине, по никакъв начин. Вие сте мой гост и тъй като часът е твърде напреднал и не разполагам с прислугата си, искам лично да се погрижа за вас.

Поведе ме по някакъв дълъг коридор и като стигнахме до края му, отвори една врата. За мое успокоение се озовах в една добре осветена стая, в която имаше приготвена за вечеря маса, а в камината пламтяха големи цепеници. Графът се спря, остави багажа на пода и затвори вратата. После прекоси помещението, за да стигне до друга врата, водеща към многоъгълна одая, осветена от един-единствен светилник и като че ли без всякакви прозорци. Минахме през нея, след което влязохме в друга вътрешна стая, при което пред погледа ми се разкри картина на истински уют. Това беше явен признак на гостоприемство — обширна и щедро осветена спалня, в която

камината също беше разпалена, пръскайки задушевна топлина. Графът остави багажа ми и каза, преди да се оттегли:

— След толкова дълго пътуване имате нужда да се занимаете с тоалета си и да се освежите. Ще намерите всичко, което ви трябва за тази цел. Когато приключите минете в първата стая, където вечерята ще е готова.

Светлината, топлината и доброто посрещане разсеяха всичките ми съмнения и страхове. След като се посъвзех, си дадох сметка, че съм смъртно гладен. Поизмих се набързо и се върнах в трапезарията.

— Седнете и яжте на воля ме покани домакинът с учтиво движение на ръката. — Надявам се, че ще ме извините за това, че не ще се присъединя към вас, но вече съм вечерял.

Връчих му писмото, което мистър Хоукинс ми бе поверил. Графът го отвори и го прочете със съсредоточено изражение на лицето. Сетне ми го подаде с приветлива усмивка, за да го прочета и аз. Един пасаж в него ме изпълни с удоволствие:

> „Съжалявам, че заболяването ми попречи да пътувам, но с удоволствие ви съобщавам, че ви изпращам твърде деен заместник, в когото имам пълно доверие. Това е един млад човек, пълен с енергия и способности, дискретен и мълчалив; познавам го добре, тъй като влезе в пълнолетие, бидейки на служба при мен. Ще бъде на ваше разположение по време на престоя си и ще вземе под внимание всички ваши инструкции по работата.“

След като приключих с вечерята, изпуших една пура, предложена ми от графа, който ми каза, че самият той не пушел. Сега имах възможността да го огледам по-спокойно и намерих лицето му за много странно. То бе с изключително изразени черти, увенчано от възтънък и висок нос със своеобразно издълбани ноздри; челото му бе голямо и изпъкнало, а косите — малко редки отстрани, но достатъчно гъсти по другите части на главата. Имаше гъсти, сключени вежди и уста, доколкото може да се види изпод мустаците, застинала в жестока усмивка и сподобена с остри и бели зъби. Последните се подаваха от устните, чиято червенина издаваше изненадваща жизненост за човек

на тези години. Колкото до останалото, ушите му бяха безцветни и заострени в горната си част, брадичката — добре изразена, а страните — хлътнали. Общото впечатление бе това за необичайна посърналост.

Докато под светлината на огъня бях наблюдавал почиващите на коленете му длани, те ми се бяха сторили бели и изтънчени; сега, когато бяха по-близо до мен, си дадох сметка, че са сухи, широки, с въздебели пръсти, завършващи с много дълги нокти. В един момент графът се приближи до мен и ръцете му ме докоснаха; не можах да сдържа потръпването си. Може би се дължеше на гнилия му дъх, но усетих пристъп на повдигане, нещо, което въпреки че се опитах, не успях да скрия. Очевидно графът го забеляза, тъй като се отдръпна с лека усмивка, която разкри още повече дължината на зъбите му и се завърна на мястото си до огнището. Дълго Време запазихме мълчание; погледнах към прозореца и видях да се процеждат първите проблясъци на зората. Странно спокойствие се бе спуснало над всичко, ала като се вслушах, дочух воя на вълците в долината. Очите на графа припламнаха и той прошепна.

— Чуйте ги… децата на нощта. Какъв концерт ни дават!

Предполагам, че изразът на лицето ми го накара да добави:

— О, сър! Вие, обитателите на градовете, не можете да почувствате онова, което чувства ловецът.

После стана и добави:

— Но трябва да сте изморен. Спалнята ви е готова и можете да спите до колкото, часа си искате. Ще отсъствам до късния следобед. Така че лека нощ и приятни сънища.

С любезен поклон ми отвори вратата към осмоъгълното помещение и след като го пресякох, влязох в спалнята си.

Плувам в море от съмнения и догадки. Опасенията и мислите ми витаят около странни неща, които не смея да призная пред собствената си душа. Господ да ме пази, дори и да е само в името на тези, които ме обичат!

7 май. Спах до късно и след като се облякох, се отправих към стаята, където бях вечерял. Намерих масата сервирана, както и следната бележка:

„Ще отсъствам известно време. Не ме чакайте. Дракула.“

Закусих обилно, след което се огледах за звънец, с който да съобщя на прислугата, че съм приключил, но не открих такъв. В къщата са налице занемарености, които са странни, още повече като се имат предвид очевидните признаци на благосъстояние, които ме заобикалят. Сервизът е от злато и така красиво изработен, че трябва да струва цяло състояние.

Установих също, че в помещенията липсва каквото и да е огледало и се наложи да потърся из багажа си едно малко огледалце, за да мога да се избръсна и среша. Направи ми впечатление, че до този момент не видях никакъв прислужник, нито пък чух какъвто и да е шум из къщата и околностите, с изключение на воя на вълците. Не знаейки какво да правя и тъй като не се осмелих да огледам замъка без разрешението на графа, потърсих нещо за четене. Тъй че отворих другата врата в стаята и се озовах в нещо като библиотека. Опитах се да отворя и още една врата, която видях, но тя се оказа заключена.

С огромно удоволствие открих, че рафтовете са пълни с английски книги, а освен това и с подвързани течения на списания и вестници. Бях започнал да разлиствам книгите, когато вратата се отвори и влезе графът.

— Радвам се, че сте намерили пътя до тук — каза той. Тези книги ми бяха приятели дълги години и чрез тях заобичах Англия. Но съжалявам, че зная езика ви единствено посредством тях. Считате ли, приятелю, че го говоря както трябва?

— Разбира се, графе! Вие говорите английски по съвършен начин.

— Благодаря ви за ласкателните слова, но подозирам, че ми трябва още много. Давам си сметка, че когато бъда в Лондон, не ще има никой, който да не разбере, че съм чужденец. А това не ми допада. Тук съм владетел и всички ме познават; аз съм господарят. Но човек далеч от страната си е чужденец; хората не го познават и го пренебрегват. Бих искал там да съм като всички останали и никой, чувайки ме да говоря, да не казва: „Ха! Този е чужденец!“ Вие не сте дошъл при мен само като представител на приятеля ми Питър Хоукинс

от Екситър, за да ме осведомите относно новопридобитото ми владение в Лондон. Надявам се, че ще останете за известно време, та да мога чрез разговори с вас да усвоя тънкостите на английското произношение; ще ви помоля също да поправяте всяка допусната от мен грешка в това отношение. Съжалявам, че днес липсвах толкова дълго, но вярвам, че ще простите на човек, който има толкова важни неща за уреждане.

Дадох му уверение, че може да разчита на добрата ми воля и го попитах, дали бих могъл да идвам винаги, когато си поискам, в стаята, където се намирахме. Графът отговори утвърдително, като добави обаче, че никога не бива да се опитвам да влизам в заключените стаи; извън това, движението ми из замъка било свободно.

— Намираме се в Трансилвания, а Трансилвания не е Англия — каза той. — Нашите обичаи не са вашите и ще се сблъскате с множество странни неща. Но сега ми разкажете за Лондон и за къщата, която сте ми закупили там.

След като се извиних за своето нехайство, отидох в стаята си, за да потърся в багажа документите. Докато ги подреждах, до мен достигна звън на съдини и когато се завърнах в трапезарията, видях, че масата е постлана, а свещникът — запален. Беше вече осветена и библиотеката, където намерих графа излегнат на един диван. Зададе ми серия въпроси за къщата и околностите и аз установих, че предварително се е осведомил за много неща, та знаеше повече и от мен. Когато му отбелязах това обстоятелство, той отвърна:

— Нима не трябваше да го направя, приятелю? Там ще живея сам и не ще разчитам на помощта на добрия Джонатан Харкър. Той ще се намира далече, вероятно работейки в Екситър с другия ми приятел Питър Хоукинс.

След като приключихме с деловите подробности, ме попита как съм намерил такова подходящо за него място. Обясних му, че се касае за огромна каменна сграда със старинен строеж, обградена от висок зид и занемарена от дълги години; че портите са от дъб, обкован с разядено от ръждата желязо; че домът се нарича „Карфакс“ и се намира в Пърфлийт.

— Радвам се, че всичко е толкова голямо и старо — изрече. — Аз също принадлежа към старинен род и да живея в нова къща ще бъде смъртоносно за мен. Вече не съм млад и след много години скръб по

мъртъвци сърцето ми се затвори за радостта. Обичам сенките и самотата. А стените на замъка ми вече са полурухнали и вятърът започва да прониква вътре.

Тъжният му тон някак си не съответстваше на вида му, тъй като неговото грозно лице придаваше на усмивката му нещо лукаво-сатанинско.

После се оттегли с извинение, а аз заразглеждах книгите му. Едната се оказа атлас; като я взех, се отвори точно на картата на Англия, така, като че ли е била много пъти разглеждана. Забелязах, че бяха нанасяни знаци по някои местности в близост до Лондон, край източната му част, където се намираше новопридобитото обиталище на графа. Бяха набелязани също Екситър и Уитби по Йоркширското крайбрежие. Измина близо един час преди графът да дойде, и да ми извести, че вечерята е готова. И този път се извини, казвайки, че се е нахранил по-рано, докато е бил извън замъка. Седна на мястото, където бе седял и миналата нощ, и докато се хранех, се впусна в разговор с мен. След като вечерях, запалих една пура, а той неуморимо, час след час ме отрупваше с въпроси на най-различни теми. Не ми се спеше, но ми стана малко студено при първите проблясъци на зората. Чувайки кукуригането на петлите, граф Дракула се изправи.

— Ето че вече се разсъмна! Каква нелюбезност от моя страна да ви държа буден толкова часове наред! Трябва да направите разказите си за Англия по-малко интересни, та да не забравям, че времето лети.

И с учтив поклон напусна стаята.

8 май. Опасявам се, че съм единствената жива душа в замъка и това усещане почти не ми позволи да спя. След като се убедих, че борбата ми за сън не ще се увенчае с големи успехи, станах и окачих огледалото си на прозореца приготвяйки се да се обръсна. Внезапно усетих една длан да ляга на рамото ми и чух гласа на графа:

— Добър ден.

Подскочих, защото ме стресна фактът, че образът му не се отразява в огледалото, въпреки че то отразяваше цялото помещение зад гърба ми. При рязкото движение си порязах леко лицето, без да си дам веднага сметка за това.

След като поздравих на свой ред графа, се обърнах отново към огледалото, за да се уверя, че не греша. Сега нямаше съмнение! Отражението му в огледалото липсваше! Смътното чувство на тревога, обхващащо ме винаги при близостта на графа, изведнъж се засили. В същия миг, забелязвайки, че по брадата ми се стичат капки кръв, оставих бръснача и се обърнах, за да потърся нещо, с които да наложа порязаното място. Щом графът видя лицето ми, в очите му заблестя някакъв демоничен бяс и той протегна ръце като да ме хване за гърлото. Отстъпих и дланите му докоснаха верижката, на която висеше разпятието. Това имаше мигновено въздействие върху него: бесът му така внезапно се стопи, че бе трудно за вярване, че въобще е бил.

— Трябва да внимавате — изрече той. — Да внимавате с порязванията. В тази страна те са много по-опасни, отколкото си мислите.

След това взе огледалото, добавяйки:

— Този проклет предмет е виновен за всичко. Край с него!

Като каза това, го хвърли през прозореца, пръсвайки го на парченца о дворната настилка. След което се оттегли, без да каже нито дума повече.

Когато влязох в столовата, закуската бе приготвена, ала не намерих графа никъде. Закусвах сам, размишлявайки върху странния факт, че никога не го бях видял да яде или да пие. По всичко личи, че е твърде странна личност: След закуската реших да проуча малко замъка. Излязох към стълбите и попаднах на стая, гледаща на юг. Оттам се разкриваше великолепен изглед и се оказа, че замъкът се издига на самия край на ужасяваща пропаст. Камък, хвърлен от този прозорец, ще пада не по-малко от триста метра, без да срещне препятствие!

Ала настроението ми не позволява да се впускам в описание на красотите на пейзажа, защото като продължих да изследвам замъка, видях врати, врати и врати, всичките заключени и с катинари.

Замъкът е истински затвор и аз съм затворникът му!

ГЛАВА ТРЕТА

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖОНАТАН ХАРКЪР (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

След като преодолях момента на отчаяние и безсилие пред това разкритие, успях да се успокоя и тутакси се потопих в размисли относно бъдещото ми поведение. Най-добрият план засега като че ли се състои в това да крия от графа какво зная и в същото време да си държа очите добре отворени.

Едвам бях стигнал до това заключение, когато чух долу да се отваря големият портал, което означаваше, че графът се завръща в замъка. Тъй като не се насочи веднага към библиотеката, аз се прокраднах внимателно към спалнята си и го заварих да ми оправя леглото. Това беше изключително странно, но В същото време потвърждаваше предположението ми: няма прислуга в дома. Когато по-късно тайно го наблюдавах да сервира масата в столовата, вече не остана никакво съмнение — щом като той сам върши всички тези работи, това означава, че няма никой друг в замъка, тъй че и кочияшът на каретата, който ме докара до тук, е бил самият граф. Тази последна мисъл е страховита; ако е така, какво означава умението му да овладява вълците с едно просто вдигане на ръката? Освен това защо толкова се опасяваха за мен хората в Бистриц, както и спътниците ми в колата? Бог да благослови онази старица, която окачи разпятието на врата ми. Изпълвам се с известно чувство на сигурност всеки път, когато го докосвам.

Трябва да науча колкото е възможно повече за граф Дракула, за да разбера какво всъщност става. Може би ще успея да го накарам да говори за себе си тази нощ, като в същото време внимавам да не събудя подозренията му.

Полунощ. Имах дълъг разговор с графа. Зададох му някои въпроси върху историята на Трансилвания и той се разпали, докато разказваше. Говореше за неща и хора така, като че ли ги е познавал

непосредствено, а битките описваше като пряк свидетел и участник. Говореше с нескрита гордост, неизменно употребявайки местоимението „ние“. „Ние, чакалите, имаме пълното право да се гордеем, защото в нашите вени тече кръвта на множество смели раси, които като лъвове са се борили за могъщество. Именно един от рода Дракула толкова пъти като войвода пресича Дунава, за да се сражава с турците в собствените им владения. Въпреки, че бива разбит, той са връща отново и отново, докато се озовава сам сред окървавеното бойно поле. Ала славните ратни дни отминаха. Кръвта стана твърде драгоценна в тези времена на странен мир, и величавите подвизи на героичните раси са вече завършено сказание.“ Тук пак започна да се разсъмва и ние се разделихме.

12 май. Снощи графът ме заразпитва с последователност относно делови и юридически въпроси. Ще се опитам да възпроизведа разговора ни, тъй като впоследствие това може да се окаже от полза. На първо място пожела да узнае дали в Англия човек може да има повече от един адвокат за една и съща операция. След като изслуша внимателно обясненията ми, се заинтересува дали има някаква пречка щото да се наеме един адвокат, който да се занимае, да речем, с банкови прехвърляния, и друг, който да се занимае, да речем, с корабни превози. Опитах се да го убедя, че един адвокат би могъл да поеме всичко, на което той отвърна с въпроса:

— В края на краищата имам свободата да избирам, нали така?

— Разбира се — отговорих. — Много делови хора са склонни да мислят като вас, понеже не желаят едно-единствено лице да бъде в течение на всичките им работи.

След това се осведоми относно консигнациите и евентуалните затруднения, които биха могли да се появят в това отношение. Задоволен от моите обяснения, той внезапно се изправи с въпроса:

— Писахте ли вече на нашия приятел Питър Хоукинс или на някого другиго?

С горчивина в сърцето му казах, че до този момент не съм имал възможност да пиша на когото и да било. Тогава графът почти ми заповяда да седна и да пиша комуто искам, съобщавайки в писмата си, че оставам с него един месец от днешна дата насетне.

— Искате да остана толкова време? — възкликнах по-скоро, отколкото попитах, усещайки, че кръвта ми се смразява при самата мисъл.

— Искам го много и не ще приема никакви възражения. Щом като вашият работодател е натоварил някого да го представя, предполага се, че се е съобразявал единствено с моите нужди. Не е ли така?

Какво можех да направя, освен да се съглася? Касаеше се за интересите на мистър Хоукинс, а не за моите и аз трябваше да мисля за него, а не за себе си. От друга страна, докато говореше, граф Дракула като че ли ми напомняше с поглед, че съм негов пленник и че нямам избор. След като ме посъветва да засягам в писмата си само делови работи, той ми връчи три листа със съответния брой пликове. По спокойната му усмивка, при която кучешките му зъби се показаха, за да легнат върху червената му долна устна, разбрах, че ме предупреждава да внимавам какво пиша, защото той може да провери. Така че реших засега да напиша само някои формални бележки, но после да пиша тайно и с всички подробности до мистър Хоукинс, а също и до Мина, което можех да сторя със стенография за всеки случай.

Когато приключих с писмата си, се зачетох в една книга, през което време графът правеше някакви записки. След малко взе писмата ми и излезе от помещението. Възползвайки се от случая, се приближих до масата, за да видя на кого пише той, защото разбирах, че трябва да взимам всички предпазни мерки. Едно от писмените послания бе адресирано до Семюъл Ф. Билингтън, Кресънт №7; другото бе до хер Лейтнер във Варна; третото бе за Коутс и Ко. Лондон, а четвъртото беше предназначено за херовете Клопщок и Билрейт, банкери в Будапеща. Второто и четвъртото писмо не бяха затворени и вече се готвех да им хвърля един поглед, когато видях бравата на вратата да се помръдва. Върнах се бързо на мястото си, а графът влезе, взе писмата от масата и каза:

— Надявам се, че ще ме извините, но тази нощ имам много работа да свърша. Вече при вратата се обърна и след кратка пауза добави:

— Позволете ми да ви предупредя, млади приятелю: ако напуснете тези помещения, не си позволявайте да спите никъде

другаде из замъка. Той е стар и е пълен със спомени; онзи, който заспи в него по непредпазлив начин, го очакват ужасни сънновидения. Внимавайте! Ако ви се доспи, побързайте да се приберете в спалнята си, където почивката ви ще е спокойна. В случай, че не бъдете внимателен в това отношение, то тогава… — Тук той приключи, правейки едно движение с дланите си, сякаш ги измива, нещо, чието значение превъзходно разбрах. Съмнявам се дали бих могъл да имам сън по-страшен от свръхестествения и изтъкан от ужасяващи потайности покров, който се бе спуснал върху ми.

По-късно. Не ще ме е страх да спя на никое място, където той не е. Закачих разпятието над кревата си, смятайки, че това ще отпъди кошмарите от съня ми; реших там да си и остане. Тишината в замъка бе пълна и се впуснах да бродя из него, придобивайки известно чувство за свобода. Този нещастен живот къса нервите ми; страх ме е от собствената ми сянка и ме изпълват плашещи мисли. Докато се навеждах от един прозорец, някакво движение привлече вниманието ми. Беше на етажа под мене и любопитството ми бързо отстъпи място на едно непреодолимо чувство на ужас и отвращение. Това, което видях, бе, че тялото на графа се измъква от един отвор, за да запълзи с главата надолу по стената на замъка, над страховитата бездна, като плаща му бе разперен настрани, подобно на огромни криле. Отначало не можах да повярвам на очите си. Помислих, че е някаква шега на лунната светлина, съчетана с играта на нощните сенки. Но продължих да се вглеждам и се убедих, че не е никакъв мираж. В плен на каква разновидност на човек или на животно се намирам? Обзема ме все по-голям страх и не виждам никакво спасение за себе си.

15 май. Още веднъж видях графа да излиза от замъка като гущер. Сега, знаейки, че не е тук, реших да използвам възможността, за да отида по-далеч в своите разузнавания. След като преминах край безкрайната поредица от заключени врати, стигнах до едно непознато ми до този момент крило на замъка; изкачих се по едно тясно каменно стълбище и се изправих пред една врата, която се отвори при натиска ми. Съдейки по мебелировката, това е била частта от замъка, заемана в миналото от дамите на дома, и в нея имаше следи от повече комфорт. И ето ме, седнал край една дъбова масичка, на която онези жени толкова

пъти са писали писмата си, за да вписвам и аз сега със стенография в дневника си подробностите от последните произшествия.

По-късно: утринта на 16 май. Едвам бях затворил своя дневник, слагайки го в джоба си заедно с молива, когато почувствах, че ми се доспива. Тутакси ми дойде наум предупреждението на графа, но ми се прииска да не му се подчиня, така че реших да спя тук, на мястото, където красиви жени са плакали за мъжете си, сражаващи се с безмилостни войни. Предполагам, че трябва да съм заспал. Надявам се да е било така, но се и опасявам, че не е било, защото това, което се случи, бе стряскащо реално, толкова реално, че сега, седейки огрян от утринното слънце, не мога по никакъв начин да повярвам, че е било сън.

Не бях сам в помещението. Всичко си беше същото, както когато влязох; виждах и следите от стъпките си по прашния под. Ала пред мен, осветени от лунната светлина, имаше три млади жени с изискани одежди и осанка. При вида им помислих, че трябва да сънувам, тъй като ако и луната да бе зад тях, те не хвърляха сянка на пода. Приближиха се до мен, загледаха ме и после зашепнаха помежду си. Две бяха тъмнокоси и с орлови носове като този на графа, а третата бе много красива със златистите си коси и очи като светли сапфири. И трите имаха блестящи бели зъби, приличащи на перли върху аленината на чувствените им устни. Внезапно усетих силно желание тези устни да ме целунат. Не би трябвало да записвам това, за да не причиня болка на Мина, в случай, че един ден прочете тези страници, но това е истината. Избухнаха в смях, русокосата кокетно вртеше глава, а другите две я подстрекаваха. Едната каза:

— Хайде! Ти си първа, ние те следваме. Твое е правото да започнеш.

Другата добави:

— Млад е и силен; ще има целувки за всичките.

Лежах неподвижно в сладостно очакване, наблюдавайки ги иззад полуотворените си клепачи. Красавицата подви колене и се наведе над мен. Заля ме вълна от сладострастие, едновременно възбуждащо и отблъскващо. Тя изви шия и облиза устните си досущ като животно; луната ми позволи да видя добре тяхната овлажненост, както и червенината на езика й, потрепващ между белите й и остри зъби.

Започна да навежда глава, като устните и отминаха устата и брадата ми, устремявайки се към гърлото ми. За малко се поспря, през което време чух отново примляскването на езика й с устните и зъбите и усетих топлия й дъх върху шията си. Когато тези устни влязоха в досег със свръхчувствителната кожа на гърлото ми, изпитах нежна тръпка, сетне почувствах допира на върховете на два остри зъба. Затворих очи в томителен екстаз и зачаках с туптящо сърце.

Но в същия миг ново чувство премина през мен. Усетих присъствието на графа, който като да бе разярен. Несъзнателно отворих очи и видях силната му ръка да сграбчва нежния врат на хубавицата, отделяйки я рязко от мен. Очите му горяха като че ли огънят на преизподнята се бе разпалил в тях. Със замах отхвърли жената, после с властно движение като че направи знак другите да не се приближават. Беше същият жест, с който възпря вълците.

— Как се осмелявате да го пипате? Как смеете да му хвърляте око, след като ви забраних това? — ревна графът. — Този човек ми принадлежи! Онази от вас, която го доближи, ще си има работа с мен.

Русата се изсмя предвзето и се обърна, за да му отговори:

— Ти никога не си обичал! Не знаеш какво е да обичаш!

Другите жени се присъединиха към смеха й, а графът, след като ме погледна внимателно, прошепна:

— Аз също мога да обичам; вие самите сте в състояние да го потвърдите, ако се поровите в миналото. Не е ли така? Добре, обещавам ви, че след като си свърша работата с него, ще можете да го целувате на воля. А сега вън, вън! Трябва да го събудя, тъй като ни предстоят много дела.

— Няма ли нещо за нас тази нощ? — се осведоми едната от тях, посочвайки с усмивка чувала, който той бе оставил на пода и който мърдаше; като че ли нещо живо имаше в него.

В отговор графът кимна с глава. Една от жените се втурна и отвори чувала. Ако ушите ми не ме излъгаха, дочух тънък плач като на полузадушено малко дете. Жените се струпаха около му, а аз се вцепених от ужас. Но те бързо си тръгнаха, отнасяйки със себе си страшния чувал.

Тогава загубих съзнание.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖОНАТАН ХАРКЪР (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

Събудих се в леглото си. Графът трябва да ме бе домъкнал до тук и съблякъл по всяка вероятност набързо, защото съдържанието на джобовете ми бе непокътнато. Ако бе открил съществуването на този дневник, то той щеше да го вземе или унищожи. Обгръщам стаята с поглед; по-рано ми се струваше изпълнена с дебнещи заплахи, а сега ми се вижда истинско светилище. Нищо не може да бъде по-страшно от онези гнусни жени, които се канеха… се канят… да изсмучат кръвта ми.

19 май. Миналата нощ графът поиска от мен с най-меден тон да напиша три писма: едното, твърдящо, че напускам замъка след няколко дни, второто, известяващо тръгването ми, и третото, съобщаващо благополучното ми пристигане в Бистриц. Обясни ми, че пощата е нередовна и че ако пиша сега, ще успокоя приятелите си. Престорих се, че споделям виждането му и го попитах какви дати да сложа на писмата си. След като помисли малко, той каза:

— Първото би трябвало да бъде от 12 юни, второто — от 19 юни, а третото — от 23 същия месец.

Сега вече зная колко време живот ми остава. Бог да се смили над мен!

28 май. Има някаква възможност да избягам или поне да пратя известия у дома. В замъка пристигна цигански катун и разположи шатрите си в двора, под прозореца ми.

Написах посланията. На Мина — в стенографска форма, описвайки положението си, но без ужасите, които и аз самият едва издържам. В случай, че посланието не достигне предназначението си, графът не ще бъде в състояние да разбере докъде се простира моята

осведоменост. Колкото до писмото до мистър Хоукинс, в него аз с обичайна писменост го молех да се свърже с Мина.

Хвърлих писмата през прозореца и мъжът, който ги подхвана, ги притисна към гърдите си и кимна с глава. Това е всичко, което можах да направя. После отидох в библиотеката и се отдадох на четене…

Малко по-късно графът дойде, седна до мен и ми каза с познатия ми вече меден глас, докато отваряше двете писма:

— Един от циганите ми даде това. Вижте! — Със сигурност вече ги бе чел. Едното е ваше, предназначено за приятеля ми Питър Хоукинс, другото представлява нещо долно и е оскърбление спрямо приятелството и гостоприемството. — Очите му проблеснаха злобно при вида на странните знаци… — Не е подписано. Така, че можем да считаме, че не ни засяга. Колкото до първото, ще го изпратя, щом като е ваше. Кореспонденцията ви е свещена за мен, млади приятелю.

След като излезе от помещението, чух, че внимателно превърта ключа в ключалката на вратата. Отправих се веднага към спалнята си и колкото и странно да изглежда, потънах в дълбок сън. И отчаянието си има своите мигове на спокойствие.

31 май. Тази сутрин, като отидох да потърся листа за писане и плик в куфара си, установих с изненада, че са изчезнали и че същото се е случило и с всичките ми бележки, свързани с железниците и с пътуването въобще, както и с кредитната ми карта. С една дума, сега ми липсваше всичко, което би могло да ми бъде полезно, озовях ли се извън замъка. Седнах да размисля върху случилото се и изведнъж ми хрумна да погледна и в шкафа, където бяха окачени дрехите ми. Пътните ми дрехи липсваха до една. Това беше нова низост…

24 юни. Снощи Дракула се оттегли рано, заключвайки се в стаята си. Възползвайки се от това обстоятелство, отидох при обичайното си място за наблюдение и се облакътих на прозореца, гледащ на юг, с надеждата, че ще мога да следя графа. Нещо става в замъка, тъй като циганите са все така тук, работейки нещо. За това съдя по приглушените звуци и удари, стигащи до ушите ми.

Бях прекарал около половин час на прозореца, когато видях графа да излиза. Отдръпнах се предпазливо, като в същото време продължавах да го наблюдавам. С изненада видях, че е облякъл

дрехите ми, с които бях пристигнал, и че от рамото му виси страшната торба, която онези скверни жени бяха отмъкнали. Нямаше съмнение относно намеренията му. Щеше да внуши на хората, че виждат мен с двояка цел: първо, за да създаде впечатлението, че съм бил виждан из околните населени места да изпращам писма и, второ, за да ми бъдат приписани собствените му злодеяния, които върши.

Решен да дочакам завръщането на графа, упорито се заседях до прозореца. Ала по едно време ми се стори, че на лунната светлина започват да се очертават силуетите на трите призрачни жени, на които бях обречен. Тогава избягах оттам и се почувствувах по-сигурен в стаята си, където лунните лъчи нямаха достъп, а светилникът гореше ярко.

Около два часа по-късно откъм стаята на графа се разнесе нещо като остър писък, който рязко секна, като че ли бързо заглушен; след това последва дълбока и смразяваща кръвта тишина. С туптящо сърце се опитах да изляза, но открих, че междувременно съм бил заключен. Оказах се затворен и безпомощен. Седнах и просто заплаках.

Както седях така, до мен от двора достигна сърцераздирателен женски вик. Втурнах се към прозореца и наистина видях една разчорлена жена с притисната о гърдите длан като след дълго тичане. Когато съзря лицето ми на прозореца, тя се втурна напред, крещейки заплашително:

— Чудовище, върни ми сина!

Падна на колене и с протегнати ръце повтори същите думи с тон, който преобърна сърцето ми. Сетне заскуба косите си и заудря гърдите си под напора на необуздани чувства. Накрая, ако и вече да не я виждах, пусна в ход юмруците си по вратата.

Някъде над мен, вероятно откъм кулата на замъка, отекна гласът на графа, зовящ с рязък метален шепот. Отговорът на призива му не закъсня: вълчи вой се разнесе околовръст. След броени минути една глутница вече влизаше в двора. След това нито жената викаше, нито вълците виеха. Малко по-късно те започнаха да се разотиват един по един, облизвайки се. Не ми бе жал за нея, тъй като сега знаех какво е станало с нейното дете и смъртта и беше дори желателна.

Какво да предприема? Как да се измъкна от този злокобен кошмар?

25 юни. Решен да рискувам всичко, предприех едно отчаяно начинание. Въоръжавайки се с цялата си смелост, тази сутрин се отправих към онзи южен прозорец, за който споменах вече, с намерението да се изкача по зида така, както го прави графът, и по този начин да се добера до покоите му. Вероятно там се намираше ключът на главната порта. Обсебването му от моя страна щеше да направи бягството ми възможно. Събух си ботушите и още веднъж премерих на око разстоянието до прозореца на графа. Може и да бе от силното вълнение, но кратко ми се стори времето, за което стигнах до целта си.

Прекатервайки се, влязох вътре и се огледах. В дъното на стаята, която се оказа съвсем празна, имаше тежка врата. Натиснах бравата. За щастие вратата се отвори и се озовах в каменен коридор, водещ към вита стълба, която се спускаше надолу. Заслизах предпазливо, докато стигнах до нещо като тунел, дъхтящ неприятно на стара и прясно разкопана земя. Колкото повече напредвах, толкова този мирис ставаше по-тежък. Накрая бутнах една открехната врата и се намерих в полусрутен параклис, който очевидно бе и гробище. Земята бе скоро разкопавана и в нея почиваха големи дървени сандъци. На няколко места стълби водеха към гробници и аз се насочих към тях с твърдото решение да изследвам всичко, въпреки ужаса, който стягаше сърцето ми. В две от тях не видях нищо друго, освен остатъци от стари ковчези и купища прах; в третата направих откритие. Там, в един от големите сандъци, които бяха общо петдесет на брой, лежеше графът! Не можех да реша мъртъв ли е или заспал, защото макар очите му да бяха отворени и неподвижни, те нямаха стъкления отблясък като на мъртвците, а устните му се червенееха както винаги. От друга страна, нито помръдваше, нито дишаше, нито пък сърцето му биеше. Наведох се над него, опитвайки се да открия някакъв признак на живот, но напразно. До сандъка се намираше капакът му, продупчен на няколко места. Помислих си, че може би ключовете са у самия граф, но когато понечих да го пребъркам, срещнах погледа на мъртвите очи, и там видях толкова омраза, независимо дали той си даваше сметка за моето присъствие или не, че хукнах да бягам, връщайки се в стаята на това дяволско същество, за да запълзя оттам наново по зида. Вече в стаята си, се проснах задъхан на леглото и се опитах да осмисля всичко дотук…

29 юни. В един момент ми се прииска да имам на разположение пушка или друго смъртоносно оръжие, за да го унищожа. Но се съмнявам дали ще има ефект върху него.

Заспах, докато четях в библиотеката и графът ме събуди, като се показваше много любезен.

Утре заминаваме, приятелю. Ще се върнете в хубавата си Англия, а аз — към една работа, която може да свърши така, че повече никога да не се срещнем. Писмото ви бе изпратено. Утре не ще бъда тук, но всичко ще бъде готово за пътуването ви. Когато циганите привършат това, що имат да вършат тук, моята карета ще ви вземе, за да ви откара до прохода Борго, откъдето ще се качите на пътната кола от Буковина за Бистриц. Но съм с надеждата, че ще ви видя пак в замъка на Дракула.

Изпълнен с недоверие, реших да подложа на проверка искреността на чудовището, така че го попитах:

— Защо да не замина тази нощ?

— Защото, скъпи приятелю, кочияшът и екипажът са по задачи.

— Да вървя пеш, ще е удоволствие за мен. Предпочитам да тръгна веднага.

Той се усмихна по начин, който не ми хареса.

— А багажът ви?

— Ще изпратя да го вземат по-късно.

— Добре, не бих искал да останете и един час у дома ми срещу волята си, макар, че ме натъжава тръгването ви и самото ви силно желание за това. Хайде!

С престорено скръбно изражение на лицето и със свещник в ръка, той ме поведе надолу по стълбите към преддверната зала. Изведнъж се спря и възкликна:

— Чуйте!

Воят на вълците ечеше съвсем наблизо и като че ли нарасна по сила, когато графът вдигна ръка. След кратко спиране той продължи пътя си към портата, свали от нея огромните вериги и започна да я отваря. С удивление установих, че тя не бе заключена и не можах да повярвам на очите си.

Докато портата малко по малко се отваряше, навън вълците виеха все по-яростно; техните червени уста със скърцащи в тях зъби се

мяркаха през процепа. Разбрах, че засега борбата с графа е безполезна. Извиках:

— Затворете вратата! Ще чакам до утре! — И закрих лицето си с длани, за да скрия сълзите на горчиво разочарование. С един замах на мощната си ръка графът затръшна портата.

Бях вече в стаята си и се готвех да си лягам, когато от другата страна на вратата до слуха ми достигна тих шепот. Приближих се на пръсти и се заслушах. Беше гласът на графа:

— Върнете се на местата си! Вашето време още не е дошло. Чакайте; имайте търпение. Тази нощ е моя, следващата е ваша.

Последва тих смях и аз с ярост отворих вратата. Там, облизвайки устни, стояха трите жени. При появата ми те се разсмяха, сега вече силно и някак си заплашително, и изчезнаха.

30 юни сутринта. Чувствах се по-сигурен, когато се събудих на разсъмване. С леко сърце изтичах към входната врата, която видях да е без ключ, със сигурността, че ще мога да избягам. С трепереща ръце снех веригите. Бутнах вратата, ала тя не се помръдна. Разбрах, че междувременно я бяха заключили. Тогава ме обхвана диво желание да се сдобия на всяка цена с този ключ и реших отново да се добера до стаята на графа. Сега вече знаех много добре къде да намеря чудовището.

Катерейки се по зида, влязох през прозореца в стаята му и оттам слязох по описания вече път в параклиса. Сандъкът се намираше на същото място до стената, но сега капакът му беше сложен, а гвоздеите — готови за заковаване. Бях решен да претърся тялото за ключа, така че вдигнах капака и го подпрях о стената; и тогава видях нещо, което изпълни душата ми с ужас: Вътре се бе проснал графът, ала с възвърнат младежки вид: косите и мустаците му си бяха сменили цвета от бял на възтъмен; бузите му бяха станали по-пълни и покрити с руменина, а устните му бяха по-алени от всякога, защото бяха наквасени с прясна кръв, стичаща се на струйки по врата му. Гнусното създание лежеше като пиявица, напила се до насита. Потръпнах, навеждайки се отгоре му, и сетивата ми се възбунтуваха при допира е него, но трябваше да го претърся или бях загубен. Идната нощ тялото ми можеше да послужи за такова пиршество на скверните три жени. Претършувах го внимателно, но не намерих и следа от ключа.

Погледнах пак лицето на графа: то се бе изкривило в подигравателна усмивка. Това беше ужасяващото същество, на което аз помагах да се пресели в Лондон, където то през идните векове ще утолява жаждата си за кръв! Тази мисъл ме вбеси и на мига ме изпълни с неудържимото желание да отърва света от такова страшилище. Грабнах една лопата, оставена там след копаене, и като я вдигнах високо, замахнах да я стоваря върху омразното лице. Ала внезапно главата се извърна и втренчи неподвижен поглед в мен. Тази гледка ме парализира, лопатата се отплесна, отклони се, удари челото му, изхлузи се от ръцете ми и падна върху сандъка. Когато я дръпнах, тя се закачи о края на капака, които се захлупи и скри от очите ми ужасната гледка.

По-късно от високо чух чуковете на циганите да заковават пироните на сандъка, чух звуците от товарене на каруци, както и плющенето на камшици и скърцането на колела. Не ще остана нито минута в замъка сам с трите Вещици! Ще се катеря по стените, доколкото мога. Ще задигна малко злато със себе си, защото може да ми е нужно после, ако успея да се измъкна от това проклето място.

Поне божията милост е за предпочитане пред тези чудовища. Поне на дъното на пропастта човек може да намери човешки покой.

Сбогом на всички и най-вече на теб, Мина!

ГЛАВА ПЕТА

ПИСМО ОТ МИС МИНА МЪРЕЙ ДО МИС ЛЮСИ УЕСТЪНРЕЙ

9 МАЙ.

Драга Люси,

Прости ми за закъснението, с което ти пиша, но животът на една учителка понякога е уморителен. Освен това уча усилено стенография, та да мога да помагам на Джонатан, когато се оженим. Понякога с него си пишем писма в тази форма, а той пише така и дневника си за своите пътувания в чужбина. Когато се събера с теб, и аз ще прибягна до този начин в собствения си дневник. Но ще ти разкажа лично за плановете си. От Трансилвания Джонатан ми изпрати няколко кратки реда, в които казва, че е добре и че ще се завърне след около седмица. С нетърпение очаквам да чуя неговите разкази за преживяванията му. Сигурно е прекрасно да опознаваш други страни. Питам се дали ние, искам да кажа Джонатан и аз, ще имаме възможността да попътуваме някога заедно.

Като ми пишеш, постави ме в течение на всички новини. От доста време не разказваш нищо, а дочух слухове за някакъв висок и къдрав хубавеляк. Какво ще кажеш за това? Сега се разделям с теб, защото стана вече много късно.

Искрено твоя
Мина

ПИСМО ОТ ЛЮСИ УЕСТЪНРЕЙ ДО МИНА МЪРЕЙ

УЛ. „ЧЕТЪМ“, 17 СРЯДА

Драга Мина,

Несправедлива си в обвиненията си, че не ти разказвам нищо, тъй като няма нищо интересно за отбелязване. Що се отнася до високия и къдрав мъж, предполагам, че става дума за мистър Холмууд. Идва често да ни види и се разбира много добре с мама, с която разговаря надълго на интересуващи ги теми. Преди време се запознахме с един човек, който би бил идеален за теб, ако ти не беше сгодена за Джонатан. Привлекателен е, елегантен и от добро семейство. Лекар е и е много интелигентен. Представи си: само двадесет и девет годишен е, а му е поверен един голям приют за душевноболни. След като ми го представи мистър Холмууд, идва често у дома и той. Има странния навик да гледа другите право в лицето, като че опитвайки се да чете мислите им. Казва, че прави интересно психологическо изследване. Артър твърди, че… Ето че назовавам мистър Холмууд с малкото му име. Чувствата ми накрая ме издадоха. Никога не съм имала тайни от теб; от малки сме се смели и плакали заедно. Досети се, нали? Обичам го, Мина, но се изчервявам, като го казвам, имайки предвид, че не ми е казал още нито дума, въпреки че съм сигурна, че и той ме обича. Пиши ми скоро, моля те, какво мислиш за това, което ти споделих. Лека нощ. Мина, и се моли за щастието ми.

Люси

ПИСМО ОТ ЛЮСИ УЕСТЪНРЕЙ ДО МИНА МЪРЕЙ

24 МАЙ.

Скъпа Мина,

Хиляди благодарности за прекрасното ти писмо. Почувствах се много добре, след като ти се доверих и

срещнах твоето разбиране. А ето междувременно какво стана: аз, която навършвам двадесет години през септември и до сега не бях получавала нито едно предложение за брак, днес получих три. Три за един ден! Единият от претендентите ми дойде преди обяд; касае се за доктор Джон Сюърд, онзи, който управлява приюта за душевноболни. Той е невъзмутим човек, който много добре владее емоциите си, но тогава беше нервен. След като го изслушах, се почувствах задължена да му кажа, че ако и да съм свободна, сърцето ми вече си има своя господар. Той запази присъствие на духа, хвана ми ръцете със сериозен вид и ми каза, че се надява да бъда много щастлива и че се надява също да го считам в бъдеще за един от най-добрите си приятели. Мина, да знаеш само как ми бе тъжно, че се налага да го отблъсна. Извини ме, но не мога да овладея сълзите, които напират в очите ми…

Вечерта. Артър току-що си тръгна и тъй като се почувствах в по-добро душевно състояние, ще продължа разказа си за случилото се през деня. Номер две дойде след обяд. Това е един свестен човек, американец от Тексас, на име Куинси П. Морис. Беше в толкова добро настроение, за да не кажа весел, че при отказа си не се притесних толкова, колкото с бедния доктор Сюърд. Когато ме попита дали съм влюбена в друг, казах му истината и тази ми искреност изглежда му хареса, защото ми обеща беззаветно приятелство от тук насетне.

Мисля, че не е нужно да ти разказвам за номер три, нали? Освен това всичко беше толкова объркано… Стори ми се, че се измина само един миг от неговото пристигане до прегръдката и целувката му. Много съм щастлива и не зная какво толкова направих, за да го заслужа. Бог показа голяма доброта, изпращайки ми съпруга и приятеля, който ще имам. Твоя обичаща те.

Люси.

25 май. След отказа, който получих вчера, чувствам някаква празнота; нищо на този свят не си заслужава и нямам желание за каквото и да било… Тъй като зная, че единственият лек за този вид бележки е работата, слязох да посетя пациентите си. Избрах един случай, който ми предоставя възможността да направя интересно изследване и реших да се заема с него по-отблизо, за да проуча причините за халюцинациите му.

Касае се за Р. М. Рънфилд, петдесет и деветгодишен. Има сангвиничен темперамент, голяма физическа сила, изпада в силно възбудни състояния, след което — в периоди на тъга, завършващи в някаква фиксидея, която не мога да дешифрирам. Може да се окаже опасен.

ПИСМО НА КУИНСИ П. МОРИС ДО АРТЪР ХОЛМУУД

25 МАЙ.

Драги Артър,

Никога не забравям миговете, които заедно споделихме около огньовете на различни лагери, както и това, колко пъти взаимно си превързвахме раните след нашето слизане на Маркизките острови; същото се отнася и до наздравиците ни по бреговете на Титикака. А имаме още неща да си кажем, още рани да лекуваме и още наздравици да вдигнем. Не би ли ти било приятно това да стане утре вечер в моя лагер? Не се колебая да те каня, тъй като зная, че определена дама е ангажирана с едно вечерно празненство и че ти съответно си свободен. С нас ще бъде и старият ми приятел от Корея Джек Сюърд. Искаме да вдигнем заедно чашите си за щастливеца, който спечели сърцето на толкова чудесна жена. Обещаваме ти топло посрещане и се заклеваме да ти помогнем да се върнеш, в случай че попрекалиш с пиенето в чест на определен чифт очи. Ела!

Твой навеки
Куинси П. Морис

ТЕЛЕГРАМА ОТ АРТЪР ХОЛМУУД ДО КУИНСИ П. МОРИС

26 МАЙ.

Разчитай на мен.

Арт.

ГЛАВА ШЕСТА

ДНЕВНИКЪТ НА МИНА МЪРЕЙ

Уитби, 24 юли. По-очарователна от всякога, Люси ме чакаше на гарата и оттам се запътихме към дома, който те заемат в Кресънт. Пейзажът е живописен и къщите на стария град са с червенеещи се покриви, като че струпани едни върху други, като в картините от Нюрнберг, които сме виждали. Край горната част на града са руините на абатство Уитби. Легендата твърди, че една дама в бяло се появява на прозорците му. Между абатството и града има друга църква, енорийската, около която се простира голямо гробище, осеяно с гробове. Това е най-хубавото място в Уитби, тъй като застане ли човек на възвишението, пред него се открива широк изглед към пристанището и целия залив, докъдето нос Тетълнес навлиза в морето, което пък на свой ред така разяжда сушата, че брегът непрекъснато са отмива и така някои от гробовете са били унищожени. През гробището минават алеи с каменни пейки и през целия ден хора се заседяват там, за да се наслаждават на красивата гледка и приятния бриз. Ще идвам тук често. Сега пиша именно на това място, с тетрадка, положена върху коленете ми, слушайки в същото време събеседването на трима седящи в съседство старци… Влязох в разговор с един от тях; той ми каза, че е около стогодишен и че като млад е взел участие в битката при Ватерлоо. Май че е доста скептично настроена личност: когато го попитах има ли някаква истина в легендата за дамата в бяло, се изсмя. За съжаление, едва-що бе наченал да разказва интересни истории, когато часовникът би пет часа и той си тръгна към къщи, за да пие чай. Аз също ще се прибера, защото предполагам, че Люси и майка й са приключили с гостуванията си.

1 август. Пристигнах тук с Люси преди един час и имахме интересен разговор с моя стар приятел и другите двама, които винаги се събират с него. След като послушахме развлекателните разкази на

мистър Суейлс, Люси и аз седнахме насаме и тя ми разнищи отново всичко свързано с Артър и предстоящата сватба. Това ме понатъжи, тъй като вече стана месец, откакто не съм имала известие от Джонатан.

Същия ден. Дойдох сама, за да скрия потиснатостта си от това, че все още не съм получила никакво писмо. Надявам се нищо лошо да не се е случило на Джонатан. Дните се изнизват, а аз все се питам къде ли е и дали си спомня за мен. Как бих искала да е тук!

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

5 юни. Случаят Рънфилд става все по-интересен, колкото повече вниквам в него. Доминиращата характеристика в личността му е любовта към животните, въпреки че понякога наблюдавам такива любопитни опитни поврати в това му чувство, че го считам склонен и към анормална жестокост. Сега заниманието му е да лови мухи. Натрупал е такова количество от тях, че бях принуден лично да му обърна внимание. Учудих се, като видях, че не реагира с ярост, както очаквах, а че погледна на въпроса сериозно. След като помисли малко, ме попита: „Давате ли ми три дни? За това време ще ги изнеса от тук.“ Разбира се, съгласих се, но ще трябва да го наблюдавам.

18 юни. Сега се е посветил на паяци и е затворил няколко големи екземпляра в една кутия. Храни ги с мухите и броят на последните значително е намалял, въпреки че, за да ги привлече в стаята си, е използвал половината от собствената си храна.

1 юли. Паяците му са станали толкова много, че му казах да ги махне. Думите ми го натъжиха и тогава добавих, че би могъл да си запази няколко броя. Това като че ли го задоволи и му дадох същия срок като преди. Докато бях с него, ме погнуси, тъй като улови една муха, която жужеше из стаята; и преди да се усетя, пъхна я в устата си и я изяде. Скарах му се, но той ми обясни, че това е много полезно; че това е живот, който минава в него. Това ми навя някои мисли или поне рудименти на такива. Ще трябва да го наблюдавам как ще се отърве от паяците. Очевидно той разработва в ума си някакъв сериозен проблем, защото редовно си прави записки в едно тефтерче. Доколкото успях да видя, страниците му са изпълнени с номера.

8 юли. Има метод в лудостта му и като че ли започвам да схващам основната идея. Няколко дни не го закачах, за да видя дали ще настъпи някаква промяна, но нещата останаха такива, каквито са си, с изключение на това, че се е разделил с някои от своите приятели и се е сдобил с един нов. Изхитрил се е да хване едно врабче и отчасти да го опитоми. Намалил е броя на паяците, но тези, които са останали, са много добре хранени, тъй като той продължава да примамва мухи с храната си.

19 юли. Напредваме. Сега маниакът разполага с цяла колония врабчета, докато мухите и паяците му са почти на изчезване. Когато влязох в стаята му, изтича към мен, за да ми каже, че ме моли за една голяма, услуга: „Бих искал да си имам едно малко котенце, за да си играя с него, за да го уча на разни неща и да го храня… храня…!“ Молбата му не ме изненада, тъй като забелязах, че перушинестите му питомци бяха станали по-големи; не ме вълнуваше, че щяха да бъдат унищожени по същия начин както мухите и паяците. Попитах го дали не би предпочел котка вместо коте и той възторжено ми даде утвърдителен отговор. Бил поискал малко животно, защото се страхувал, че голямо ще му бъде отказано. Когато поклатих глава с думите, че не съм сигурен дали въобще ще получи едното или другото, на лицето му се изписа жестоко заканително изражение, което говореше за желание за убийство. Този човек развива хомицидна мания.

22 часа. Отново го посетих и го намерих седнал в един ъгъл. Като ме видя, се хвърли на колене на пода, молейки се да му позволя да си има котка, тъй като от това зависело спасението му. Аз обаче останах твърд в отказа си и той се завърна в ъгъла. Ще го видя утре рано.

20 юли. Посетих Рънфилд много рано, преди надзирателят да е предприел обиколката си. Намерих го да пее, слагайки захар по перваза на прозореца, което явно означаваше, че отново е започнал да лови мухи; и го правеше с радост. Забелязвайки отсъствието на врабчетата, го попитах за тях, на което той ми отговори, че са отлетели.

Тук-таме из помещението имаше пера, а върху дюшека забелязах няколко капки кръв. Не казах нищо, но помолих надзирателя да ме уведоми, ако през деня нещо му направи впечатление.

11 часа. Надзирателят дойде да ме осведоми, че на Рънфилд му станало лошо и повърнал голямо количество перушина. „Мисля, докторе“, каза той, „че Рънфилд е изял врабчетата живи и сурови.“

23 часа. Дадох на Рънфилд силно приспивателно и измъкнах бележника му с цел да го проуча внимателно. Идеята, която напоследък се зараждаше в главата ми, сега се очерта по-ясно в теоретично отношение. Моят хомициден маниак принадлежи към много специална категория. Ще трябва да измисля нова класификация, за да го обознача. Ще го назова зоофаген маниак (поглъщач на живот). Желанието му е да поглъща колкото се може повече живи същества и се опитва да го постигне по акумулативен начин. Даде много мухи и на един паяк, много паяци на едно врабче, а след това поиска котка, та да изяде тя всички врабчета. Какви ли ще бъдат следващите му стъпки? Приключи с точност сметката в бележника си и днес начена нова. Колцина от нас започват нова сметка всеки ден от живота си? Струва ми се, че бе вчера, когато в живота ми умря една надежда, за да започна нова сметка. Ох, Люси. Люси! Не мога да се сърдя нито на теб, нито на моя приятел, чието щастие е и твоето. Остава ми само да живея за работата си.

ДНЕВНИКЪТ НА МИНА МЪРЕЙ

26 юли. Много съм разтревожена за Джонатан. Не съм имала вести от него, само дето вчера все тъй любезният мистър Хоукинс ми изпрати нещо като писмо от Джонатан, което бил току-що получил. То се състои само от един ред, написан в замъка на Дракула, с който той известява завръщането си. Неговото държание ме обърква и не го разбирам. То не му е присъщо и затова съм, меко казано, неспокойна. Безпокоя се и за Люси, която въпреки че е добре, се е върнала към стария си навик да ходи по време на сън. Майка й говори по този въпрос с мен и ме помоли всяка нощ да заключвам вратата на стаята ни. Мисис Уестънрей се страхува за Люси и ми довери, че съпругът й, бащата на Люси, също е страдал от сомнамбулизъм. Приятелката ми

ще се омъжва през есента и вече подготвя дрехите си и мисли за уреждането на съвместния им дом. Разбирам вълненията й, въпреки че Джонатан и аз ще започнем общия си живот по-просто. Мистър Холмууд, единствен син на лорд Годалминг, ще дойде скоро, при първа възможност, защото баща му не е добре със здравето, и Люси вече брои минутите. Иска да го заведе на нашата пейка в църковното гробище и да му покаже оттам красотите на Уитби. Предполагам, че чакането я изнервя; ще се оправи, когато той пристигне.

3 август. Времето минава, а нямам новини и от Джонатан, и от мистър Хоукинс. Надявам се, че не се е разболял. Така или иначе трябваше да ми пише. Гледам писмото му, но нещо не ми харесва. Почеркът е негов и все пак като че ли не е написано от него. Люси не е ставала много насън през последната седмица, ала в нея забелязвам нещо странно и непонятно: дори и насън като че ме наблюдава. Опитва се да отвори вратата и като установи, че е заключена, започва да тършува за ключа из цялата стая.

6 август. Изминаха се още три дни и все така съм без вести. Това напрежение започва да става нетърпимо. Ако знаех до къде да пиша или към кого да се отнеса, щях да бъда по-спокойна, но никой нищо не знае за Джонатан от датата на онова лаконично писмо. Моля се Богу да ме сподоби с търпение. Люси е по-възбудена от всякога.

Нощес небето внезапна помръкна и старите рибари уверяват, че има опасност от буря. Риболовните лодки се завръщат прибързано, с очевидна тревога. Насам се приближава мистър Суейлс, насочил се е право към мен…

Впечатлих се много от промяната в клетия старец. Сядайки до мен, каза кротко:

— Искам да споделя нещо с вас, мис.

Озадачена от вълнението му, взех сбръчканата му длан между своите и го помолих да говори открито. Така че старецът, без да изтегля ръката си, изрече:

— Опасявам се, драга, че може да съм ви стреснал преди няколко седмици със своите разкази, но не това е било намерението ми и искам да го помните, когато вече не ще бъда на този свят. Не се страхувам от смъртта, но и бих я избягнал, ако можех. Така или иначе часът трябва да е близък, тъй като сто години са повече, отколкото човек може да се надява. В този бурен вятър има нещо със звука, мириса и вкуса на

смъртта. Във въздуха е и я чувствам да приближава. Боже, стори тъй, че да се отзова с леко сърце на повика ти, когато го дочуя!

Вдигна набожно ръце, сваляйки в същото време шапката си. Подир няколко минути мълчание, през които като че ли се молеше, стисна ръката ми и се сбогува с мен, благославяйки ме. Зарадвах се, когато един познат представител на бреговата охрана се появи с далекоглед В ръка. Спря се да поговори с мен както обичайно, но през цялото време наблюдаваше някакъв странен кораб.

— Не мога да го позная — възкликна той. — Прилича ми на руски, но се движи доста странно. Сякаш не може да реши каква посока да вземе. Без съмнение си дават сметка за приближаващата се буря, но не знаят дали да потеглят на север в открито море или да спрат тук. Вижте го пак! Сменя посоката си с всяко подухване. Утре ще разберем повече за него.

ГЛАВА СЕДМА

КОРЕСПОНДЕНТСКА СТАТИЯ, ПУБЛИКУВАНА В

„ДЕЙЛИГРАФ“, 8 АВГУСТ

(залепена в дневника на Мина Мърей)

Уитби. Този град преживя една от най-внезапните и големи бури, които някога са били регистрирани и чиито последствия бяха едновременно странни и уникални. Времето беше задушно, нещо обичайно за месец август, и късният съботен следобед бе по-приятен от всякога. После задуха югоизточният вятър и бреговата охрана веднага предупреди за наближаваща буря. Малко по-късно вятърът затихна напълно и към полунощ царяха абсолютен покой, горещ въздух и онази смътна напрегнатост, която толкова въздейства на чувствителните натури. Малко светлини можеха да се видят в морето, тъй като дори и параходите, които обикновено плават близо до брега, се задържаха в открито море и се различаваха само няколко риболовни лодки. Единственият платноход, който се виждаше, бе една чуждестранна шхуна, придвижваща се на запад с разгърнати платна. Глупостта или невежеството на нейния екипаж бе обект на общите коментари, докато тя се виждаше, като в същото време й се правеха знаци да прибере платната си. Преди да се стъмни окончателно, въпросният кораб все така клатеше платна под напора на вятъра сред развълнуваното море.

Около 22 часа въздушният покой стана застрашително потискащ, а тишината — толкова дълбока, че лаят на едно куче в града се чуваше ясно отвсякъде. Малко след полунощ от морето долетя странен шум и

бурята се развихри изневиделица. С бързина, която в онзи миг изглеждаше невероятна, а и сега си е все така необяснима, целият вид на природата като че бе обхванат от конвулсии. Вълните се надигаха с нарастваща ярост, докато за броени минути морето, което дотогава приличаше на огледало, се превърна в ръмжащо и всепоглъщащо чудовище. Скоро под светлините на фара, на известно разстояние от него, попадна шхуна с разгърнати платна, като че ли същата, която бе забелязана преди това. Вятърът бе променил посоката си към изток и онези, които наблюдаваха бурята, изпаднаха в смут, като видяха каква опасност застрашава съда. Както стояха нещата, беше невъзможно той да се добере до пристанището. Фарът съсредоточи светлините си на мястото, където се очакваше корабокрушението и хората гледаха със затаен дъх. Внезапно вятърът задуха на североизток и остатъкът от мъгла се разпръсна. Тогава, скачайки от вълна на вълна с главозамайваща бързина, странната шхуна с разпънати платна се втурна в пристанището. Светлината я следваше неотстъпно и любопитните потръпнаха, тъй като на руля имаше завързан труп, чиято обронена глава се поклащаше по ужасен начин ведно с кораба. На борда не се виждаше друга човешка фигура, обстоятелство, което изтръгна вик на удивление от устата на наблюдателите: оказваше се, че по чудо корабът е стигнал до пристанището, без да бъде управляван! И всичко се разви с по-голяма бързина от тази, с която пиша тези думи. Шхуната не се спря, а връхлетя върху пясъчно-чакълестия бряг под източната скала, известна като Тейт Хил.

Дежурният представител на бреговата охрана пръв се изкачи на борда. Аз, вашият кореспондент, също бях допуснат там, така че бях един от малцината, които видяха отблизо завързания о руля мъртвец. Гледка като тази не се наблюдава често. Ръцете на мъртвия моряк бяха вързани една връз друга за едната спица на руля. Под тях бе привързано и едно разпятие. Поривистите движения на

платната трябва да бяха въртели руля така, че въжетата бяха протрили месото, оголвайки костта. Състоянието на нещата бе протоколирано и един лекар, хирургът Дж. М. Къфин, който пристигна малко след това, заяви след огледа си, че човекът трябва да е мъртъв от около два дни. В джоба на последния имаше една грижливо запушена бутилка, а в нея — руло хартия, което се оказа, че е добавка към корабния дневник.

Не е и нужно да се пояснява, че мъртвият кормчия бе свален с надлежната почит от кораба, където достойно беше стоял на пост до смъртта си, и бе пренесен в моргата, за да чака разследването. Внезапната буря вече отмина. Тълпата се разпръсна и небето започна да аленее над йоркширското поле. Ще изпратя навреме за следващия брой повече подробности около изоставения кораб, който успя да влезе в пристанището по толкова чудноват начин, и то в разгара на бурята.

9 август. Обстоятелствата около изоставения кораб се оказаха не по-малко учудващи от пристигането му. Изясни се, че е руски, че се нарича „Деметер“ и че идва от Варна. Палубата му почти изцяло е покрита с бял пясък, а товарът му е доста скромен: големи дървени сандъци, пълни с пръст. Този товар е предназначен за адвоката от Уитби мистър С. Ф. Билингтън, който тази сутрин се качи на борда и влезе в правдата си. Направи впечатление факта, че юридически всичко бе в ред и това предизвика всеобщи коментари.

По-късно. Благодарение любезността на един високопоставен чиновник ми бе позволено да видя корабния дневник. Тъй като няма причини да бъде държан в тайна, позволено ми е да възпроизведа текста, изпускайки някои излишни технически подробности. Така че, докато един чиновник от руското консулство ми диктува превода, аз пиша.

ДНЕВНИКЪТ НА „ДЕМЕТЕР“

От Варна към Уитби

Случиха се толкова странни неща, че водя най-точни бележки за всичко.

На 6 юли приключваме с товаренето на бял пясък и сандъци с пръст. По обед вдигаме платна. Прохладен източен вятър. Екипажът се състои от петима моряци, двама боцмани и аз (капитана).

На 11 юли призори влизаме в Босфора. Посещения на турските митничари. Всичко е наред. Продължаваме пътя си в 4 часа следобед.

На 12 юли пресичаме Дарданелите. Пак митничари, но всичко свършва бързо. Искат да напуснем по-скоро. Привечер сме в архипелага.

На 13 юли оставяме назад нос Матапан. Екипажът е недоволен от нещо. Като че ли са изплашени, но не говорят по въпроса.

На 14 юли безпокойството на хората нараства. Всичките са стабилни мъже, с които съм плавал и преди. Боцманът не може да разбере какво не е наред; казвали му, че има „нещо“ и се кръстели. Боцманът изгуби контрол над себе си с един от тях и го удари. Очаквах разправия, но всичко се размина.

На 16 юли сутринта боцманът докладва, че един човек от екипажа, Петровски, липсва. Не може да даде обяснение за това. Хората са по-обезпокоени от всякога. Казаха, че са очаквали това, като пак добавиха, че има „нещо“ на борда. Боцманът става много невъздържан с тях и се опасявам от бъдещи неприятности.

На 17 юли, вчера, един от хората на име Олгарен дойде в каютата ми, за да ми довери, че е видял на борда странна личност. Заяви, че по време на вахта се подслонил от дъжда зад рубката и тогава видял, че някакъв висок и слаб човек пресича палубата и изчезва. Проследил го внимателно, но като стигнал носа, там нямало никой, а люковете били затворени. Клетият моряк бе обладан от суеверен страх и се страхувам да не го предаде и на другарите си. За да избегне това, ще направя оглед на кораба от задната до предната част.

По-късно събрах екипажа и му обявих решението си. Първият боцман се ядоса; каза, че тези приумици са абсурдни и че ще деморализират още повече хората. Заповядах му да застане на руля, докато останалите и аз започнахме претърсването с фенери в ръце. Нито един ъгъл от кораба не остана непретърсен и тъй като единственият ни товар се състоеше само във въпросните дървени

сандъци, нямаше никакво място, където един човек би могъл да се скрие. Хората се почувстваха по-спокойни, когато приключихме, и се върнаха към работата си с олекнали сърца. — Първият боцман се мръщеше, но не каза нищо повече.

22 юли. Последните три дни времето бе бурно и моряците се занимаваха с платната, така че нямаха време за страховете си. Боцманът си възвърна доброто настроение и всички са в добри отношения. Минаваме Гибралтар и пролива. Всичко е наред.

24 юли. Като че ли някакво странно проклятие тегне над този кораб. Вече загубихме един човек, а сега на влизане в Бискайския залив при силен насрещен вятър, ето че липсва още един, изчезнал по необясним начин. Паника е обхванала хората и те искат дублирана вахта, защото се страхуват да са сами. Боцманът е отново ядосан.

28 юли. Четири пъклени дни в нещо като вртоп и бурен вятър. Никой не спи; хората са изтощени. Не зная как ще държим вахта, тъй като никой от членовете на екипажа не е в състояние за това. Вторият боцман се самопредложи да бъде на руля и да дежури в същото време, та моряците да могат да си починат по някой друг час. Вятърът се укроти малко, но морето продължава да е страшно. Сега не го чувстваме толкова, защото корабът е по-стабилен.

29 юли. Друга трагедия. Имахме обикновено дежурство тази нощ, защото екипажът бе прекалено уморен за дублирана вахта. Когато се качил поредният дежурен тази сутрин, не намерил никого, освен рулевия. Чухме вик и се събрахме в кубрика. Претърсихме навсякъде, но не открихме липсващия. Сега сме без втори боцман и се разбрахме отсега насетне да ходим въоръжени и да бъдем нащрек спрямо всичко подозрително.

30 юли. Тази вечер се радвахме, че сме вече близо до Англия. Времето е хубаво и всички платна са разгънати. Бидейки, изтощен, спях дълбоко, когато боцманът ме събуди, за да ме уведоми, че липсват двамината от нощната вахта, а така също и кормчията. Сега оставаме той, аз и двамата моряци за цялата работа на кораба.

1 август. Два дни мъгла и никакъв плавателен съд по пътя ни. Бях лелеял надеждата, че в Ламанша ще можем да потърсим помощ. Поради липсата на хора не събрахме платната от страх, че после не ще можем да ги разгънем отново и се видяхме принудени да плаваме пред

вятъра. Изглежда, че ни очаква ужасна съдба. Сега боцманът е най-съкрушен от всички.

2 август, полунощ. Само след няколко минути сън се събудих от един вик, който като че отекна пред вратата ми. Не виждайки нищо в гъстата мъгла, се втурнах към рубката, където се сблъсках с боцмана. Каза, че също чул вопъл и шум от тичащи нозе, но не намерил и следа от вахтения. Така че още един човек липсва. Господ да се смили над нас! Намираме се в Северно море и само Той може да ни Води през мъглата.

3 август. Към полунощ отидох да сменя човека на руля, но там не заварих никого. С вик призовах боцмана и мигове по-късно той се втурна на палубата с налудничав поглед и толкова възбуден, че се изплаших да не е обезумял. „Тук е“, рече задъхано, „сега зная. Нощес по време на вахтата си го видях — има човешки облик, висок и слаб с призрачно лице. Прокраднах се зад него и му забих ножа си, но той като че ли премина през въздух. Тук е и ще го търся в тези големи сандъци. Ще ги отворя един подир друг, а междувременно вие заемете място на кърмата.“

Чаках боцмана да се завърне успокоен. Чувах го да трополи и чука в трюма, а това бе добре за него. Изведнъж оттам се разнесе крясък, който смрази кръвта ми, и клетникът изскочи на палубата, сякаш изстрелян от огнестрелно оръжие. Видът му беше като на умопобъркан — с изскочили от орбитите си очи и изкривено от ужас лице. Изгледа с невиждащ поглед стелещата се наоколо мъгла и ужасът му отстъпи място на отчаяние. „Ще бъде по-добре да дойдете с мен, капитане, преди да е станало твърде късно“, извика той. „Тук е; разбрах тайната и единствено морето ще може да ме спаси от ноктите му!“ И преди да успея да изрека една дума или се опитам да го спра, се хвърли в морето. Сега мисля, че и аз зная тайната. Този луд е погубил хората един по един, за да ги последва след това. Бог да ми е на помощ! Какво обяснение ще дам за целия този ужас, когато се добера до пристанище? Когато се добера… А ще се добера ли?

4 август. Не посмях да напусна руля, така че прекарах край него цяла нощ и тогава именно „го“ видях. Господ да ми прости, но боцманът стори добре, та избра достойна смърт; никой не може да осъди добрия моряк, умрял в морските води. Ала аз съм капитан и не ми е позволено да изоставя кораба. Обаче не ще доставя удоволствие

на това демонично същество; когато почувствувам, че ме напускат силите, затягайки възлите със зъби, ще привържа ръцете си към руля и ведно с тях ще привържа и онова, което той (то) не ще посмее да се докосне… Каквото и да стане насетне, ще съм спасил душата и честта си на капитан. Чувствам се отпаднал, а нощта отново наближава. Ако това нещо ме погледне пак в лицето, не ще имам време да действам… Ако стане корабокрушение, възможно е тези, които намерят тази бутилка, да разберат; ако ли пък не… добре, всички ще знаят, че съм следвал принципите си. Нека Бог, Пресветата Дева и всички светии помогнат на една клета и невежа душа, която се опитва да изпълни дълга си…

Естествено следствените органи още не са се произнесли. Липсват всякакви доказателства, така че не може да се знае дали този човек самият не е бил извършител на престъпленията. Местните хора поддържат, че капитанът е герой и че ще му устроят обществено погребение на възвишението. Утре с въпросното погребение ще се приключи с тази поредна „морска мистерия“.

ДНЕВНИКЪТ НА МИНА МЪРЕЙ

10 август. Погребението на клетия капитан беше много трогателно. Заедно с Люси отрано заехме обичайното ни място, откъдето не ни убягна никаква подробност от ритуала. През цялото време Люси бе много неспокойна и съм склонна да мисля, че нейните нощни разходки вредят на здравето й, което винаги е било деликатно. Странно ми е, че самата тя не признава да има мотив за безпокойството й, макар че и може би не разбира какво става с нея. А и има едно обстоятелство, което поне отчасти би могло да оправдае душевното й състояние: тази сутрин на нашата пейка благият мистър Суейлс бил намерен мъртъв, със счупен врат. Според лекаря старчето паднало назад, вероятно изплашено от нещо, тъй като лицето му било застинало в такова изражение на ужас, че тези, които го видели, изтръпнали.

Мисля, че всичко, което се случи напоследък, ще се отрази зле на свръхчувствителната натура на Люси, затова ще направим една дълга разходка, та дано физическата умора не й позволи да предприеме пак нощните си излази.

ГЛАВА ОСМА

ДНЕВНИКЪТ НА МИНА МЪРЕЙ

11 август, три часа сутринта. Силната нервна възбуда ми пречи да спя, така че седнах да пиша дневника си… Бях заспала рано поради прекомерна умора, когато внезапно се събудих. Седнах в леглото с ужасно усещане на страх и смътно чувство на празнота наоколо ми. Стаята бе тъмна и не можех да видя леглото на Люси, затова запристъпях внимателно към него. Запалвайки клечка кибрит, открих, че я няма, а също така, че вратата е отключена, ако и вечерта да я бях заключила. Не пожелах да тревожа майка й, която напоследък доста боледуваше, така че облякох една дреха и тръгнах да я търся. Помислих си, че не би могла да е извън дома, защото дрехите й бяха на място, а тя имаше върху себе си само нощница. Със свито сърце обходих всички помещения и накрая стигнах до антрето, където видях, че входната врата е отворена. Без да се губя в догадки, наметнах един плътен шал и излязох. В този момент часовникът отбелязваше един часа и навън нямаше жива душа.

Хрумна ми, че може да е тръгнала към нашето обичайно място и се затичах в тази посока. Разстоянието ми се стори безкрайно; коленете ми се разтрепериха и се задъхах, докато изкачвах стълбичките, водещи към възвишението. Един облак, обгърнал месечината, ми попречи да установя отдалече, дали Люси е на любимата ни пейка. Обаче, когато се приближих още малко, различих очертанията и на пейката, и на бялата фигура на Люси. Ала имаше и нещо дълго и черно, надвесено над нея. Изплашена, извиках: „Люси, Люси“ и това нещо вдигна глава и можах да видя едно бяло лице с пламтящи като въглени очи. Люси не се отзова на вика ми и аз продължих да тичам към входа на гробището. Като навлязох в него, църквата се озова между мен и пейката и я закри от погледа ми за няколко мига. Когато отново я видях, облакът бе отминал и луната светеше с цялото си великолепие, което ми позволи да видя сгънатата

фигура на Люси, с глава, отпусната на облегалката. Бе напълно сама и когато се наведох над нея, се оказа, че все още спи. Устните й бяха полуотворени, а дишането, — учестено, едва доловимо. Вдигна ръка и притисна яката на нощницата към гърлото си, като че се пазеше от студа. Наметнах шала върху раменете й, опасявайки се да не настине, и го захванах с една голяма безопасна игла. В тревогата си трябва да съм го направила грубовато, убождайки я, защото пак поднесе ръка към гърлото си и изстена. След това й сложих обувките си и започнах внимателно да я будя.

За щастие никой не ни забеляза по обратния път към дома. Пристигайки, я сложих да си легне и преди да заспи, тя ме помоли да не казвам на майка й за случилото се. Отначало се поколебах, но после й обещах да не го правя. Заключих вратата и завързах ключа на китката си. Сега Люси спи дълбоко… Далеко над морето се виждат първите отблясъци на зората.

Същият ден по обяд. Люси изглежда добре. Изразих съжаление, че съм я убола с безопасната игла. Има две червени дупчици на гърлото си, а видях и кърваво петно върху яката на нощницата й. Със смях тя ми отвърна, че въобще не си е дала сметка за това.

14 август. Прекарах целия ден на възвишението, четейки и пишейки. Все така нямам известия от Джонатан и това ме потиска. На Люси това място й харесва не по-малко, отколкото на мен, и не без затруднения я отвеждам от там в часовете за хранене. Този следобед тя направи странна забележка. Завръщайки се към къщи за вечеря, се поспряхме, както правим обикновено, за да съзерцаваме залеза. Мълчахме, когато изведнъж прошепна като на себе си: „Пак червените му очи! Същите са!“ Този толкова странен и безпредметен коментар ме стресна. Поотдръпнах се от нея, за да я наблюдавам тайно, и забелязах, че се намира в полусънно състояние и че лицето й има необичайно изражение, неподдаващо се на тълкуване. Без да казвам дума, проследих погледа й. Като че гледаше към нашата пейка, край която стоеше една тъмна и самотна човешка фигура. Потръпнах, защото за миг ми се стори, че непознатият е с огромни пламтящи очи; но едно второ вглеждане от моя страна разсея това ми заблуждение. Обърнах внимание на Люси върху някои подробности от красивия залез и тя,

сепвайки се, дойде на себе си. Може би се бе замислила за онази ужасна нощ, в която бе отишла там сама. Вечеряхме, без да коментираме каквото и да било. Люси имаше главоболие и си легна рано. Като видях, че е заспала, излязох да се разходя край скалите, обхваната от носталгични мисли по Джонатан. Беше прекрасна нощ на пълна луна. На връщане вдигнах поглед към прозореца на нашата стая и видях наведения силует на Люси. Помислих си, че е застанала така в очакване на завръщането ми и й махнах за поздрав с кърпичката си. Ала тя не се и помръдна, от което ми стана ясно, че всъщност е в спящо състояние. Очите й бяха затворени, а славата й — облегната на страничната рамка на прозореца. До нея имаше нещо, приличащо на огромна птица. Изтичах нагоре по стълбите, но когато връхлетях в стаята, тя вече се бе запътила към леглото си, като дишаше тежко, прикривайки с длан гърлото си, сякаш да се запази от студа.

Без да я събуждам, я завих грижливо и се погрижих прозорецът да е добре затворен, а вратата — заключена. Толкова е миловидна като спи, въпреки че е по-бледа от всякога и има тъмни кръгове под очите, което не ми харесва. Струва ми се, че е изплашена от нещо. Бих искала да зная какво е то.

15 август. Люси има посърнал и уморен вид и спа днес до късно. На закуска се оживи малко, когато научихме, че бащата на Артър е по-добре и иска сватбата да се състои колкото се може по-рано. Мисис Уестънрей е едновременно радостна и тъжна, защото е вече осъдена на смърт. Оставали й само няколко месеца живот. Помоли ме да пазя това в тайна. Сега повече от всякога ще е опасно да бъде подложена на силно вълнение.

17 август. Всеки ден нараства тревогата ми от липсата на вести от Джонатан, а отгоре на всичко виждам, че Люси продължава да линее. Не разбирам какво й става. Храни се и спи добре, разхожда се на чист въздух, а пък страните й все бледнеят и през нощта се задъхва, като че ли й липсва въздух. Ключът от вратата на нашата стая е постоянно вързан на китката ми, но тя става, тръгва и сяда до отворения прозорец. Миналата нощ я намерих наведена от него и когато се опитах да я събудя, не успях; оказа се в несвяст. Когато все пак я накарах малко да дойде на себе си, тя бе отпаднала и мълчаливо

ронеше сълзи между дълги и мъчителни поемания на въздух. Попитах я защо се бе надвесила от прозореца, но тя поклати глава и отбягна погледа ми. Надявам се, че неразположението й не се дължи на онова злощастно убождане. Огледах й гърлото, докато спеше; малките ранички не са заздравели. Още са отворени и дори като че ли са се уголемили, а краищата им са леко побелели. Всъщност представляват малки бели точки с червено по средата. Ако не се затворят до ден-два, ще настоявам да ги види лекар.

ПИСМО ОТ СЕМЮЪЛ Ф. БИЛИНГТЪН И СИН,

АДВОКАТИ В УИТБИ ДО ГОСПОДАТА КАРТЪР.

ПАТЕРСЪН И СИЕ В ЛОНДОН 17 АВГУСТ

Уважаеми господа.

Имайте добрината да потвърдите получаването на товара, който ви изпращаме по Северната железопътна линия. Същият трябва да бъде предаден в дома Карфакс, близо до Пърфлийт, веднага след пристигането му на гара Кингс Крос. Понастоящем къщата е незаета, но в един запечатан пакет ви изпращаме и ключовете.

Молбата ни е да бъдете така любезни да оставите сандъците, петдесет на брой, в полуразрушената част на сградата. Вашият служител ще се ориентира лесно, тъй като това е всъщност параклиса към къщата. За да избегнем възможни закъснения, ви изпращаме чек за 10 лири, чието получаване също ви молим да потвърдите. Оставете ключовете в главния хол, за да ги вземе собственикът, когато отиде там. С молба за максимална експедитивност, искрено ваш

Семюъл Ф. Билингтън и Син

ПИСМО НА КАРТЪР. ПАТЕРСЪН И СИЕ В ЛОНДОН

ДО ГОСПОДАТА БИЛИНГТЪН И СИН В УИТБИ

21 АВГУСТ

Уважаеми господа.

Потвърждаваме получаването на чек за 10 лири и връщаме сумата от 1 лира, 17 шилинга и 9 пфенига съобразно фактурата, която получихме тук. Товарът бе откаран според инструкциите ви, а ключовете — оставени в главния хол пак според вашите разпореждания.

Приемете сърдечните ни поздрави.

Картър. Патерсън и Сие. Адвокати

ДНЕВНИКЪТ НА МИНА МЪРЕЙ

18 август. Люси изглежда много по-добре, а и настроението й се е подобрило. Започна да излиза от мрачното си мълчание и сама отвори дума за онази нощ, в която я намерих заспала на пейката:

— Като че сънувах, но не съвсем, защото всичко изглеждаше толкова реално! Само зная, че исках да бъде на онова място. Не ми е известна причината за това, защото в същото време ме бе и страх от нещо, не зная какво. Спомням си, ако и да спях, че минавам по улиците и после по моста. Чувах единогласния вой на кучета или вълци, — като че ли целият град бе пълен с тях — докато се изкачвах по стълбите на склона. Сетне имам смътния спомен за нещо голямо и тъмно с червени очи. Малко по-късно бях обгърната от някакво чувство, едновременно приятно и горко, след което като че потънах във вода, а в ушите ми звучеше някакво песнопение, каквото, твърдят, чували давещите се. След това сякаш душата ми се отдели от тялото ми и заплува във въздуха. После пък се почувствувах като в земетресение, върнах се обратно, за да се намеря до теб, която ме разтърсваше.

Отклоних разговора в друга посока, за да отвлека съзнанието на Люси от тези спомени, но истината е, че това, което ми разказа тя, никак не ми хареса. След разходката ни свежият въздух бе оцветил малко страните й и майка й се зарадва много, като видя това.

19 август. Радост, радост, радост! Имам известия от Джонатан! Скъпият ми е бил болен и затова не е писал. Мистър Хоукинс ми препрати писмото, като ми писа и той, че няма да е зле, ако се оженим с Джонатан там, където ще замина и аз, за да се грижа за него. Плаках над писмото, което добрата милосърдна сестра бе написала от името на Джонатан, и го прибрах до сърцето си, тъй като и той самият е там. Багажът ми е готов.

ПИСМО ОТ СЕСТРА АГАТА, БОЛНИЦА „СВЕТИ

ЙОСИФ“, БУДАПЕЩА, ДО МИС УИЛЪЛМИНА МЪРЕЙ

12 АВГУСТ

Драга мис,

Пиша ви от името на мистър Джонатан Харкър, който като че ли още не се чувства достатъчно укрепнал, за да го стори лично, въпреки че все пак състоянието му се подобри значително. Почти шест седмици се намира под нашите грижи, страдащ от силна мозъчна треска. Чрез мен желае да ви засвидетелства цялата си любов и да ви уведоми, че по негова молба пиша и на мистър Хоукинс, за да извиня закъснението и да го осведомя, че работата е свършена. Мистър Харкър се нуждае от още няколко седмици почивка в санаториума ни сред хълмовете и след това ще бъде в състояние да се завърне в страната си. Моли ме да ви съобщя, че е останал без пари, а би искал да заплати за престоя си тук, нещо, което ще бъде от полза за други, които ще се нуждаят от помощ.

Със сърдечни поздрави и благословия:

сестра Агата.

P.S. Използвайки, че пациентът ми спи, допълвам писмото си. Той ми е говорил много за вас и зная, че скоро ще се оженит̀е. Бог да ви благослови! Според думите на лекаря мистър Харкър е преживял силен шок от нещо,

което го е много изплашило; в бълнуванията си говореше само за вълци, кръв, призраци, демони… Не ми се ще да изброявам повече. Трябва да се внимава дълго време да не би нещо от този род да го възбуди отново, защото следите от такова боледуване не се заличават лесно. Щяхме да ви пишем отдавна, но не знаехме нищо за него. Пристигна тук с влак, идващ от Клаузенбург и ни бе казано, че връхлетял в гарата, крещейки, че иска билет до Англия. Разбирайки, че е англичанин, му дали билет до крайната точка на този влак. Няма съмнение, че след няколко седмици ще се възстанови напълно. Ще се моля Богу за вашето вечно щастие.

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

19 август. Странна и внезапна промяна в Рънфилд миналата нощ. Виждайки го изпаднал в силно възбуждение, санитарят, който знае за интереса ми към този случай, се опитал да го накара да говори. Обаче претърпял неуспех в това си начинание. Болният, който винаги се бе държал почтително с него, в този случай се показал дори високомерен. Всичко, което изрекъл, било:

— Не желая да разговарям с вас; вече не сте нищо. Господарят е наблизо.

В девет часа отидох при него и аз. Държанието му към мен бе същото като към санитаря. В продължение на повече от половин час възбуждението му растеше. Ако и да си дадох вид, че не го наблюдавам, не го изпусках от полезрението си. По едно време в очите му се появи онзи специфичен блясък, характерен за лудите, когато са обладани от идея фикс, и се успокои напълно. Седна на ръба на леглото с примирен вид и се загледа в пространството пред себе си с празен поглед. Помислих, че бих могъл да разбера дали апатията му е искрена или престорена, ако го заговоря за питомците му, тема, която никога не го е оставяла безразличен. Отначало не отговаряше, докато накрая възкликна:

— Те вече нямат никакво значение!

— Какво? — попитах удивено. — Нима искаш да кажеш, че не те е грижа за паяците ти? (Паяците са сега неговото хоби и бележникът му е пълен с цифрови колонки)

На това той отвърна по енигматичен начин:

— Девиците от кортежа радват очите на онези, които чакат пристигането на младоженката, ала когато тя се появи, тези очи се отвръщат от тях.

Не пожела да обясни смисъла на тези думи и остана потънал в упорито мълчание.

Тази нощ се чувствам потиснат. Мисля само за Люси и за това колко различни можеха да бъдат нещата.

По-късно. Часовникът току-що бе ударил два пъти, когато нощният пазач дойде да ми каже, че Рънфилд е избягал. Облякох се бързо и изскочих навън, защото пациентът ми е прекалено опасен, за да бъде оставен да обикаля наоколо. Тъй като бил поел наляво, хукнах в тази посока и видях една бяла фигура, която тъкмо се прехвърляше през високия зид, отделящ градината ни от тази на съседната пустееща къща.

Свърнах тутакси обратно и наредих на пазача да доведе три-четири човека, които да ме последват в градината на дома Карфакс, тъй като лудият можеше да представлява опасност, решеше ли да се съпротивлява. От своя страна, грабнах една стълба и прекрачих зида, приземявайки се от другата страна. Край една отдалечена част на къщата успях да съзра Рънфилд, долепен о голямата обкована с желязо дъбова врата на параклиса. Като че ли говореше с някого, но ме беше страх да се доближа още, та да надам ухо, понеже можеше да се подплаши и да побегне. Все пак след няколко минутки разбрах, че не си дава сметка за нищо наоколо, така че се прокраднах по-близо до него, още повече, че моите хора също бяха прекатерили зида и вече обикаляха от другата страна. Тогава го чух да казва:

— Тук съм, за да изпълня волята ти, Господарю! Аз съм твой роб и зная, че ще възнаградиш верността ми. Чаках те дълго и сега съм на твоите заповеди.

Когато се нахвърлихме върху му, се бори като тигър. Много е силен и по това прилича повече на звяр, отколкото на човек. Никога по-рано не бях виждал маниак да изпада в такъв пароксизъм от бяс и

се надявам повече да не видя. За щастие накрая успяхме да го обуздаем. Вече не ще може да се освободи, тъй като е в усмирителна риза и привързан с верига о стената на една килия, заключена с катинар. Крясъците му на моменти са ужасяващи, но мълчанията, които следват, са още по-тревожни, защото са сякаш заредени със заплаха за смърт.

Преди малко изрече първите си смислени думи:

— Ще имам търпение. Господарю.

Писането на дневника ми ме успокои малко и мисля, че ще мога да поспя.

ГЛАВА ДЕВЕТА

ПИСМО ОТ МИНА ХАРКЪР ДО ЛЮСИ УЕСТЪНРЕЙ

БУДАПЕЩА, 24 АВГУСТ

Драга Люси,

Сигурно си в напрежение да узнаеш какво е станало, откакто пристигнах тук. Джонатан е само едно подобие на себе си и не помни какво му се е случило от много време насам. Следвайки съвета на сестра Агата, не отворих дума за неговите преживявания, за да не би събуждането на спомените за тях да бъде съдбоносно за мозъка му. Тази сутрин той ме извика и ми показа дневника, който е водил по време на пътуването си, с думите: „Мила, ти знаеш убежденията ми относно доверието, което трябва да съществува между съпруг и съпруга; не мога да допусна, че би могло да има нещо скрито между нас. Известно ти е, че съм преживял силен шок и че спомените ми за причините са доста смътни и объркани. Тайната е тук, в тези записки и аз не искам да я зная. Ти самата ще решиш за себе си дали да споделиш незнанието ми или да ги прочетеш. Ако избереш последното, никога не ме осведомявай за съдържанието им, освен ако не дойде момент, в който това е наложително.“ След като изрече това, той се отпусна уморено на леглото, а аз го целунах и пъхнах бележника под дюшека.

Сестра Агата ми каза, че е изпратила да доведат капелана на близката църква. Така че ще се оженим след около час, когато очаквам Джонатан да се събуди…

Церемонията бе много вълнуваща. Когато останах насаме със съпруга си, измъкнах бележника изпод дюшека,

увих го в бяла хартия, обвързах го с небесносинята панделка, която свалих от врата си, и го запечатах с восък, като за печат използвах годежния си пръстен. Показах това на Джонатан, уверявайки го, че ще го запазя така за целия ни живот като видим знак на взаимното ни доверие. Добавих, че никога не ще го отворя, освен ако не се наложи за собственото му добро или под натиска на извънредни обстоятелства. Тогава той ме притисна към себе си с все още отслабналите си ръце, целуна ме и като че в този миг скрепихме тържествена клетва…

Люси, много съм щастлива и искрено ти желая същото.

Мина Харкър

ПИСМО ОТ ЛЮСИ УЕСТЪНРЕЙ ДО МИНА ХАРКЪР

УИТБИ. 30 АВГУСТ

Драга Мина,

Радва ме мисълта, че скоро ще бъдеш у дома заедно със съпруга си. Иска ми се да се върнете колкото се може по-скоро, та да прекарате няколко дни с нас. Тукашният въздух ще вдигне на крака Джонатан, както направи с мен. Имам превъзходен апетит, чувствам се пълна с живот и спя добре. Знай, че спрях да се разхождам, спейки. Артър смята, че напълнявам прекалено. Впрочем, забравих да ти кажа, че той е тук. Заедно се разхождаме, яздим, гребем и играем тенис. Обичам го повече от всякога. Ще се оженим на 26 септември. Мама ти изпраща сърдечни поздрави. Тя като че ли е по-добре.

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

20 август. Случаят „Рънфилд“ става все по-интересен. През седмицата, която изтече след пристъпа му, бе много буен, докато една нощ, точно когато луната изгря, се успокои и започна да повтаря шепнешком:

— Сега мога да чакам, сега мога да чакам.

Това му състояние ми се стори задоволително и наредих да му свалят усмирителната риза. Не без известно колебание пазачите изпълниха заповедта. По повод тяхното недоверие, приближавайки се, пациентът ми прошепна, като ги поглеждаше крадешком:

— Мислят си, че мога да ви навредя! Представете си, аз да навредя на вас! Глупаци!

По-късно ще трябва да се опитам да разбера защо в ума си той ме дисоциира от другите. Тази нощ не желае да говори. Дори подхвърлянето на идеята за котенце или котка не го блазни:

— Снабдяването с котки не ме интересува. Има нещо по-важно, за което мисля сега, и мога да чакам, мога да чакам…

След малко го оставих. Санитарят ме осведоми, че е бил кротък докъм призори, когато станал нервен, докато стигнал до буйство, след което се изтощил и изпаднал в нещо като кома.

… Следващите три денонощия се повтаряше едно и също — изстъпления през деня и покой от изгряването на луната до изгрев-слънце. Като че ли съществуваше някакво влияние, което ту прииждаше, ту се оттегляше. Щастливо хрумване: тази нощ ще направя експеримент — предишният път той избяга без нашата помощ; нощес ще избяга с нея. Ще му дам възможност за това и ще държа в готовност хората да го последваме при необходимост…

23 август. Неочакваното винаги става. Нашата птичка пренебрегна отворената врата на кафеза, така че подготовката ни не послужи за нищо.

По-късно. Рънфилд притворно изчакал санитаря да влезе в стаята на оглед, после внезапно се шмугнал край него и хукнал по коридора. При дадената тревога го последвахме и го намерихме на предишното място, долепен о вратата на стария параклис. Изпадна в бяс, когато ме видя и ако хората не го бяха сграбили, щеше да се опита да ме убие. Докато го обуздавахме, се случи нещо странно: първо удвои

съпротивителните си усилия, а сетне изведнъж се успокои. Проследих погледа му, вдигнат нагоре, но по осветеното от луната небе не видях нищо, освен един огромен прилеп, който призрачно се придвижваше на запад. Направи ми впечатление, че лети в права линия, като че ли целенасочено, нещо рядко при прилепите. Душевноболният ставаше все по-спокоен, докато накрая каза:

— Не е нужно да ме връзвате; ще тръгна с вас кротко. Завърнахме се в приюта без затруднения. Но все си мисля, че има нещо застрашително в спокойствието му и не мога да забравя тази нощ…

ДНЕВНИКЪТ НА ЛЮСИ УЕСТЪНРЕЙ

Хилингъм. 24 август. Трябва по примера на Мина да записвам всичко, което се случва, та като се съберем, да го обсъждаме. Как бих искала отново да е край мен! Чувствам се нещастна. Миналата нощ сънят ми беше както когато бях в Уитби. Всичко ми е смътно и тъмно, защото не мога да си спомня нищо. А и съм изпълнена със страх и отпадналост. Когато Артър дойде на закуска, помрачня много при вида ми и не можа да скрие това. Питам се дали тази нощ не бих могла да спя в стаята на майка ми; ще измисля някакъв предлог.

25 август. Още една лоша нощ. Мама не прие идеята ми. Не се чувства добре и се страхува да не ме натовари с близостта си. Въпреки усилията си да остана будна, когато часовникът удари дванадесет часа, сънят започна да ме надвива; тогава чух нещо като биене на криле о прозореца, но не му обърнах внимание. След това, предполагам, съм заспала дълбоко, защото не помня нищо повече. Пак лоши сънища, от които обаче при събуждането ми не бе останал никакъв спомен. Лицето ми е бледо, а гърлото ме боли. Трябва да ми има нещо на дробовете, тъй като въздухът не ми стига. Ще направя всичко възможно да изглеждам по-бодра, когато дойде Артър, понеже иначе ще добие отново угрижен вид.

ПИСМО ОТ АРТЪР ХОЛМУУД ДО ДОКТОР СЮЪРД

ХОТЕЛ АЛБЪМЕЙРЛ, 31 АВГУСТ

Драги Джек,

Пиша ти, за да те помоля за една услуга. Люси е болна; тоест няма конкретно заболяване и все пак изглежда все по-зле. Сигурен съм, че причината е психическа. Казах й, че ще те помоля да дойдеш и в началото се възпротиви — зная защо, скъпи приятелю — но после склони. Известно ми е, че ще бъде болезнено за теб, но е необходимо за нея. Поканен си на обяд в Хилингъм утре в два часа, за да не се събудят подозрения у мисис Уестънрей, и след обяд Люси ще нагласи нещата така, че да остане с теб насаме. Аз ще дойда в часа за чай и после ще си тръгнем заедно. Изпълнен съм с тревога. След като я видиш, разчитам да ми кажеш какво мислиш.

ТЕЛЕГРАМА ОТ АРТЪР ХОЛМУУД ДО СЮЪРД

1 СЕПТЕМВРИ

Извикаха ме при баща ми, чието състояние се е влошило. Пиши ми подробно до Ринг още тази нощ. Ако е нужно изпрати ми телеграма.

ПИСМО ОТ ДОКТОР СЮЪРД ДО АРТЪР ХОЛМУУД

2 СЕПТЕМВРИ

Относно здравето на мис Уестънрей бързам да ти кажа веднага, че по мое мнение не се касае за функционално нарушение или болест, която да ми е известна. Въпреки, че има признаци за известна анемия и аз смятам, че става въпрос по-скоро за нещо психическо. Тя ми разказа, че от малка страда от сомнамбулизъм и че по време на престоя й в Уитби това й страдание се е подновило, като една нощ отишла чак на източното

възвишение, където я намерила мис Мърей. Макар и да ме увери, че напоследък не е имала такива случаи, имам съмнения и направих възможно най-правилното по моя преценка: писах на стария си приятел и учител професор Ван Хелсинг от Амстердам, който е най-добрият специалист по неординарни заболявания в света. Помолих го да дойде колкото се може по-скоро. Освен че е лекар, той е философ-метафизик с абсолютно разкрепостен ум.

Твой Джон Сюърд

ПИСМО ОТ ДОКТОР СЮЪРД ДО АРТЪР ХЕЛМУУД

3 СЕПТЕМВРИ

Драги Арт,

Ван Хелсинг дойде и си отиде. Той успя да прегледа Люси, без майка й да разбере това, и ми се вижда много угрижен, ако и да се ограничи да каже, че му е нужно да размисли по случая. Не се сърди, Арт, но както го познавам, като му дойде времето ще заговори. „Съгласен съм с теб“, ми каза той. „че е имала голяма загуба на кръв. Но в същото време липсват някои типични признаци на анемията. Ще се върна вкъщи, за да мисля. Случаят ме интересува и при необходимост ще дойда пак. Дръжте ме в течение на по-нататъшното й състояние.“

Сега, Артър, знаеш колкото и аз. Ще държа Люси под око и ще ти пиша, ако има нещо ново.

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

4 септември. Щом изплува луната, Рънфилд започна да става неспокоен, докато не забуйства така, че бе необходима силата на значителен брой хора, за да бъде удържан. След това постепенно започна да се успокоява, докато не изпадна в меланхолия, в каквато се намира и сега. Все още не мога да разбера много неща.

По-късно. Нова промяна у пациента. Отидох да го видя в пет часа и го намерих много весел. Ловеше мухи и ги ядеше, като в същото време с пирон отбелязваше броя им върху вратата. Като ме видя, се извини за лошото си държание и ме помоли смирено да му позволя да се върне в обичайната му стая, където да разполага с бележника си. Съгласих се и ето, че сега е отворил прозореца, за да привлича мухите със захарта за чая си, като едновременно с това тършува из ъглите в търсене на паяк. Опитах се да го накарам да говори за случилото се през последните дни, но той отказа. За миг или два придоби натъжен вид и възкликна с отчужден глас, като да казваше по-скоро на себе си, отколкото на мен:

— Всичко свърши, всичко свърши! Той ме изостави. Няма надежда за мен, освен ако не го направя сам. — След което, вдигайки глава с решителен вид: — Докторе, ще ме снабдите ли с малко повече захар? Мисля, че ще ми дойде добре.

— А мухите? — попитах.

— Да, и мухите я обичат и тъй като аз обичам мухите, обичам захарта.

Дадох му това, което искаше, и го оставих, превърнал се в най-щастливия човек на света. Как бих искал да проникна в мислите му!

Полунощ. Пак промяна в Рънфилд. След като бях ходил да видя мис Уестънрей, която се чувства доста по-добре, на връщане се спрях пред портата на приюта, за да съзерцавам залеза. Тогава чух крясъка му, изтичах по стълбите и стигнах до неговата стая, тъкмо когато оттам най-добре се виждаше потъващия зад хоризонта червен диск. Започна да се успокоява ведно с угасването на залеза и щом слънцето се скри напълно, той се изхлузи от ръцете, които го държаха, и се отпусна на пода като безчувствена маса. Удивителна е все пак възстановителната способност на лудите — след няколко минутки се изправи напълно спокоен и се огледа. Направих знак на пазачите да не го пипат, тъй като исках да видя какво ще стори. Тръгна право към прозореца и помете навън бучките захар; после взе кутията с мухите и изпразни и нея. След всичко това затвори прозореца, отиде до леглото си и седна на него. Учуден от действията му го попитах:

— Няма ли повече да събираш мухи?

— Не — отвърна той. — Омръзна ми този боклук!

Този човек наистина представлява интересен обект за проучване. Бих искал да зная защо бесовете го хващат именно при залез-слънце и при лунна светлина. Дали тези две светила в определени периоди не упражняват зловредно въздействие върху някои природи? Ще видим.

ТЕЛЕГРАМА ОТ СЮЪРД, ЛОНДОН, ДО ВАН ХЕЛСИНГ,

АМСТЕРДАМ 4 СЕПТЕМВРИ

Днес пациентката е още по-добре.

ТЕЛЕГРАМА ОТ СЮЪРД, ЛОНДОН, ДО ВАН ХЕЛСИНГ,

АМСТЕРДАМ 5 СЕПТЕМВРИ

Състоянието на пациентката забележително се подобрява.

Добър апетит; спокоен сън; възвръща цвета си.

ТЕЛЕГРАМА ОТ СЮЪРД, ЛОНДОН, ДО ВАН ХЕЛСИНГ,

АМСТЕРДАМ 6 СЕПТЕМВРИ

Ужасен обрат. Елате веднага; не губете нито час.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ПИСМО ОТ ДОКТОР СЮЪРД ДО АРТЪР ХОЛМУУД

6 СЕПТЕМВРИ

Драги Арт,

Днешните новини не са толкова добри. Състоянието на Люси се влоши тази сутрин, но от това произлезе и нещо положително. Мисис Уестънрей, естествено, започна да проявява признаци на тревога за здравето на дъщеря си и се допита до мен като лекар. Възползвах се от този случай, за да й кажа, че големият специалист професор Ван Хелсинг ще дойде да прекара един сезон с мен с цел да проведем някои общи изследвания на пациентите ми.

Така че сега ще можем да се движим, без да предизвикваме прекомерна тревога у мисис Уестънрей, за която един шок в нейното състояние ще бъде смъртоносен. Това пък от своя страна ще бъде съдбоносно за Люси. Надявам се да излезем на глава с всички тези проблеми. Ще ти пиша пак при нужда.

Твой Джон Сюърд

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

7 септември. След като му описах симптомите при Люси, същите като преди, но много по-изявени, професорът запази мълчание с угрижен вид. Мисис Уестънрей бе разтревожена, но в рамките на поносимото.

Ван Хелсинг и аз влязохме сами в стаята на Люси и ако вчера видът й ме бе впечатлил, то днес ме ужаси. Бледнината й бе смъртна и чак устните и венците й се бяха обезцветили; чертите й бяха изострени

и беше тъжно да се гледа и слуша начинът, по който дишаше. Тя лежеше неподвижно и нямаше сили да говори, затова постояхме известно време до ложето й в мълчание. След това Ван Хелсинг ми направи знак и напуснахме стаята.

— Господи, ужасно е! — възкликна той. — Нямаме време за губене. Ще умре от недостиг на кръв, ако не действаме веднага. Ще й направим кръвопреливане. Кой ще й даде кръв? Ти или аз?

— Аз, професоре. По-млад и по-силен съм.

Тъкмо бяхме започнали да подготвяме необходимото, когато чухме да се чука на входната врата на дома и не след дълго при нас се появи Артър. Той насмалко да припадне, когато го поставихме в течение на нещата, но професорът му каза:

— Идвате в много подходящ момент. Трябва да имате смелост, за да й помогнете. Мис Уестънрей се нуждае от кръв, иначе ще умре. Готвехме се именно да и направим кръвопреливане. Джон щеше да и даде от кръвта си, но след като вие сте тук, може би по-подходящо е вие да сте дарителят.

— Ако знаехте колко щастлив щях да бъде да дам живота си за нея…

— Браво, млади човече! — прекъсна го Ван Хелсинг. — Без да се наложи да стигнете до тази крайност, ще бъдете доволен, че сте направили каквото можете за жената, която обичате. Елате с мен, но тихо.

Влязохме в стаята без Артър. Ван Хелсинг извади някои инструменти от чантата си и ги положи на една маса извън полезрението на Люси. После приготви една упойваща смес и каза с показно — весел тон, приближавайки се до леглото:

— А сега, малката, ще вземете това лекарство. Изпийте го като добро момиче. Изправям ви, за да го погълнете по-лесно.

Още щом лекарството започна да действа и Люси заспа дълбоко, професорът извика Артър в стаята и го помоли да си свали връхната дреха. След това бързо и прецизно извърши операцията. Докато кръвта навлизаше във вените на Люси, страните й започнаха да възвръщат цвета си, а лицето на Артър, заизлъчва радост. С часовник в ръка, Ван Хелсинг поглеждаше ту към нея, ту към него, докато накрая, когато вече бях започнал да се страхувам, че Артър ще започне да отмалява, той каза:

— Достатъчно. Заеми се с него, Джон, а аз ще се занимая с момичето.

Превързах приятеля си, който бе доста отпаднал. После го хванах под ръка, за да го изведа от стаята и в този момент, докато професорът нагласяваше възглавницата под главата на младата жена, черното велурено колие с диаманти, подарено й от годеника й, се повдигна леко нагоре, откривайки една червенееща се следа на гърлото. Артър не я забеляза, ала аз видях, че Ван Хелсинг тихо подсвирна с уста, с което показа вълнението си.

Артър си почина малко и си тръгна, а аз останах с професора.

— Какво мислите за тази следа на гърлото й? — го попитах.

— А ти какво ще кажеш по този въпрос?

— Трябва да я огледам — отвърнах и повдигнах отново колието. Върху главната артерия имаше две малки точици, които не вдъхваха доверие. Краищата им бяха бели и като протрити. Изведнъж ми хрумна, че може би през въпросната раничка се получава загубата на кръв; обаче бързо отхвърлих тази идея, защото това не бе възможно. Цялото легло щеше да бъде в кръв при това количество, което бе загубила девойката, за да стигне до крайната степен на бледнина преди кръвопреливането.

— Е, какво? — обади се Ван Хелсинг.

— Не зная какво да ви кажа — заявих.

— Трябва да се завърна в Амстердам тази нощ — обяви професорът. — Там имам книги и някои други неща, от които се нуждая. Ти ще останеш тук през цялата нощ и няма да я изпускаш от око нито за момент. Ще се върна колкото се може по-скоро и тогава ще можем да започнем.

— Да започнем? — попитах — Какво искате да кажете с това?

— Ще видиш — отвърна той, излизайки от стаята. Миг по-късно, връщайки се, показа глава и с предупредително вдигнат пръст добави: — Помни, че ти е поверена. Ако я изоставиш сама й нещо й се случи, никога не ще намериш покой.

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

8 септември. Прекарах цялата нощ седнал до Люси. Действието на сънотворната дрога продължи няколко часа, след което тя се събуди. Изглеждаше различен човек от този, на когото бяхме направили

кръвопреливането. Беше часът на залеза. След като постоя известно време будна, сънят започна да я надвива, но забелязах, че се бори с него.

— Не искате да заспивате? — попитах.

— Не искам; страх ме е. Заспиването за мен е предвестник на ужаси. Не знам как да го обясня, но е страшно. Изнемощяването ми става по време на сън. Самата мисъл за спане ме плаши.

— Но сега ще можете да спите спокойно, мило момиче. Ще бъда през цялото време до вас и ви уверявам, че нищо не ще се случи нещо повече: обещавам ви, че ако забележа някакъв признак за лош сън, ще ви събудя.

Люси заспа здраво с полуотворени устни и дишайки равномерно. Лицето й бе озарено от усмивка, което означаваше, че не я смущава никакъв лош сън. Рано сутринта дойде прислужницата й и аз си отидох, защото имах много други грижи. Изпратих по една телеграма на Ван Хелсинг и на Артър, съобщавайки им, че резултатът от кръвопреливането е превъзходен. Работата ми ме погълна през целия ден и чак вечерта имах възможността да се осведомя за своя пациент зоофаг. Сведенията бяха добри; оказа се, че през изминалото денонощие е бил напълно спокоен. Докато вечерях, получих телеграма от Амстердам: Ван Хелсинг настояваше да бъда в Хилингъм и тази нощ, защото можело да бъда необходим; той самият щял да дойде сутринта.

9 септември. Люси бе станала и се намираше в много добро душевно състояние. Вечеряхме заедно, след което заяви, че не ще ми позволи да прекарам друга будна нощ. Без да ми позволи да възразя, ме поведе нагоре по стълбите и ми показа една съседна на нейната стая, в чиято камина гореше гостоприемен огън.

— Тук ще можете да се отморите — ми каза тя. — Тази врата, както и вратата на моята стая ще бъдат отворени, така че ще имам възможност да ви повикам, ако се нуждая от нещо. Можете да се излегнете на дивана; зная, че вие, лекарите, не сте склонни да се пъхнете в леглото, когато имате пациент наблизо.

Тъй като се чувствах много изморен, приех предложението й при условие, че ще ме извика и при най-малкия повод.

10 септември. Събудих се светкавично, усещайки, че една ръка е положена върху главата ми. Беше Ван Хелсинг. Прикани ме да минем веднага в стаята на Люси и там, побледнял като платно, ми посочи кревата й. Коленете ми се разтрепериха при вида на клетото момиче: беше в несвяст и по-бледа от всякога. Чак устните и венците й бяха побелели, както е при някои мъртъвци, починали след дълго боледуване. Професорът бе пред изблик на гняв, но се овладя и каза:

— Бързо! Подайте коняка!

Накваси й малко устата, а после заедно и разтрихме китките и сърдечната област. След няколко минути напрегнато очакване Ван Хелсинг възкликна:

— Не е съвсем късно. Сърцето бие, макар и слабо. Всичко, което направихме, отиде напразно и ще трябва да започнем отново. Този път ще имам нужда от теб, приятелю Джон.

Още изричайки тези думи, той започна да изважда от чантата необходимите за кръвопреливане инструменти, а аз си запретнах ръкава на ризата…

Всичко бе извършено сравнително бързо и професорът втренчи поглед в Люси, докато аз запритисках с пръст дупчицата на вената си. Чувствах се отпаднал и малко ми се виеше свят, та той ми препоръча да отида да изпия чаша вино. Когато излизах ми прошепна да не казвам на никого нищо за случилото се, нито дори на Артър. Малко по-късно, докато заспивах, се питах по какъв ли начин Люси е загубила толкова кръв, без да има видими следи от това. Не зная защо, но се сетих за малките дупчици в близост до гръкляна й…

Тя спа през целия ден и когато се събуди, изглеждаше поукрепнала, макар и не до степента на предишния ден. Ван Хелсинг я повери на грижите ми, след което излезе и го чух в хола да пита за пътя до най-близката телеграфна служба.

Люси разговаря с мен свободно и имаше вид като да не знае за случилото се. Постарах се да я развлека, а майка й ми благодари за грижите. След около два часа отсъствие професорът се върна и каза:

— Иди си вкъщи; яж и пий на воля. Трябва да се подсилиш. Аз ще бдя над момичето цяла нощ. Ние двамата ще бъдем единствените, които ще следим този случай, и не бива да посвещаваме другиго. Имам сериозни съображения за това си изискване. Не ме питай какви са.

Мисли каквото си искаш и не се страхувай и от най-невероятните си предположения.

11 септември. Този следобед отидох в Хилингъм и заварих Ван Хелсинг в много добро настроение, а Люси — в доста по-свеж вид. По едно време пристигна една пощенска пратка на името на професора. Той я отвори припряно и оттам се показа стрък бели цветчета.

— За вас са, мис Люси — каза Ван Хелсинг.

— За мен! О, доктор Ван Хелсинг!

— Да, мило момиче, но са лечебни. Ще ги увеся на прозореца, а с част от тях ще ви стъкмя една хубава огърлица, която ще сложа на шията ви, за да можете да спите добре. Също като лотосовия цвят изпращат в забрава всички проблеми.

Докато той говореше, Люси заоглежда растението, вдъхвайки мириса му. Изведнъж го захвърли, възкликвайки с насмешливо-гнуслив тон:

— Мисля, професоре, че си правите шега с мен. Та това всъщност е див чесън!

За моя изненада Ван Хелсинг отвърна с твърд глас:

— Предупреждавам ви, че не ще приема бунт от ваша страна. Всичко, което правя, е за ваше добро, така че ще трябва безмълвно да се подчините и да си сложите гирляндата, която ще ви приготвя.

Държанието на професора ми се видя извънредно странно; през дългите си години учение никога не бях видял или чул нещо подобно. След като затвори прозореца, той взе една шепа от цветчетата и започна да натрива с тях рамката и перваза му, като че ли искаше да бъде сигурен, че самият въздух, който влиза през процепите, ще бъде напоен с мирис на чесън. Всичко това ми се видя гротескно и му заявих:

— Вашите действия ме удивляват, професоре. Човек би казал, че правите някаква магия за отпъждане на зли духове.

— Може и така да е — отвърна той, докато заплиташе гирляндата, предназначена за врата на Люси.

Почакахме Люси да се приготви за лягане и след като тя се намери в леглото, Ван Хелсинг й окачи своеобразната огърлица. Преди да си идем, той я предупреди:

— Не я сваляйте в никакъв случай, както и не отваряйте прозореца и вратата.

— Обещавам ви — отговори Люси. — И хиляди благодарности за вашата доброта.

Вече в кабриолета ми. Ван Хелсинг каза:

— Тази нощ ще мога да спя спокойно и истината е, че съм го заслужил. Две нощи пътувах, четох много, бях разтревожен и напрегнат, а към това се прибавя и едно нощно бдение, през което не затворих очи. Утре рано мини да ме вземеш и ще отидем заедно да видим нашата пациентка. Ще видиш колко ще бъде укрепнала благодарение на моето „магьосничество“. Ха-ха!

Виждайки го толкова спокоен, си спомних собствената си самоувереност отпреди два дни, която бе имала такъв пагубен резултат и почувствах неясен страх.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ДНЕВНИКЪТ НА ЛЮСИ УЕСТЪНРЕЙ

12 септември. Всички са много добри с мен и особено съм признателна на доктор Ван Хелсинг. Питам се защо ли отдава такова значение на тези цветове. Буквално ме изплаши със своята мрачна настойчивост. Но те като че ли наистина всяват спокойствие в мен. Тази нощ не ще обръщам никакво внимание на шума от криле на прозореца. Никога не ми е харесвал мирисът на чесън, но сега ми се струва прекрасен! Има нещо омиротворяващо в него.

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

13 септември. Пристигайки в Хилингъм, Ван Хелсинг и аз бяхме приети от мисис Уестънрей, която е много ранобудна.

— Ще ви зарадвам с това, че Люси е много добре — съобщи ни тя. — Още спи. Надникнах в стаята й, но не влязох вътре, за да не смутя съня й.

При тези й думи професорът потри длани със задоволство и се усмихна.

— Аха! Знаех си, че съм поставил правилна диагноза на казуса възкликна той. — Лечението ми започва да има ефект.

— Не трябва да си приписвате всичко, докторе — репликира тя. — Доброто състояние на Люси тази сутрин се дължи до голяма степен на мен.

— За какво намеквате, мисис? — попита професорът.

— Ами през нощта се обезпокоих за нея и отидох да я видя. Тя спеше дълбоко и стъпките ми не я събудиха: Обаче помещението бе така просмукано от силната и отвратителна миризма на тези връзки, че опасявайки се да не се задуши, както е слаба, ги изхвърлих всичките от стаята и отворих прозореца, за да влезе чист въздух. Сигурна съм, че ще я намерите в много добро състояние.

И мисис Уестънрей се запъти към будоара си, без да забележи, че докато говореше, лицето на професора бе станало пепеляво. Ала последният, знаейки за деликатното здравословно състояние на майката на Люси, съумя да овладее емоциите си. След като останахме сами, направо ме изтика в столовата, където даде израз на отчаянието си:

— Господи! — извика той, вдигайки ръце нагоре. — Тази бедна майка с цялото си невежество и добра воля едновременно прави всичко, за да погуби дъщеря си и тялом, и духом! Хайде, бил той дявол или демон, ще се борим с него!

Влязохме в стаята на Люси и за пореден път останахме вцепенени пред восъчната й бледнина.

— Това и очаквах — прошепна Ван Хелсинг, изсвирвайки с уста по присъщия му многозначителен начин.

Заключи вратата и започна да приготвя необходимото за ново кръвопреливане. Бях наченал да си свалям връхната дреха, но със знак на ръката си той ме спря.

— Не! — заяви. — Ти ще извършиш кръвопреливането, а аз ще дам кръв.

Така че пак извършихме всичко по реда му: приспивателното, самата процедура… И пак страните на Люси възвърнаха цвета си. Малко по-късно, след като приключихме. Ван Хелсинг издебна удобен момент, за да предупреди мисис Уестънрей да не маха нищо от стаята на момичето, без да се посъветва с него самия. Каза й, че въпросните цветчета имат лечебно въздействие и че вдишването на мириса им е част от лечението. Взимайки изцяло случая в свои ръце, професорът реши тази нощ и следващата да бди край болната, като си запази правото да ме извика, ако присъствието ми стане необходимо.

След някой друг час Люси се събуди напълно освежена, без следа от доскорошното си ужасно състояние. Какво означаваше това? Започвам да се питам дали дългото време, което прекарвам между луди, не е започнало да се отразява върху разсъдъка ми.

ДНЕВНИКЪТ НА ЛЮСИ УЕСТЪНРЕЙ

17 септември. Живях четири спокойни денонощия и отново се чувствам толкова силна, че просто не мога да се позная. Сякаш съм се събудила след страшен кошмар. Откакто доктор Ван Хелсинг е край

мен, вече ги няма лошите сънища, плашещите ме шумове, едновременно далечните звучащи до мен гласове, плясъкът от някакви криле пред прозореца и идващите неизвестно от къде резки звуци, които оказваха такова въздействие върху волята ми. Вече не се страхувам при приближаването на часа за спане и дори обикнах мириса на чесновия цвят. Тази нощ професорът трябва да се върне в Амстердам, но това не ме безпокои, тъй като вече не се нуждая и от наглеждане. Нощес, като се събудих на два пъти, установих, че е заспал на стола си, но без опасения се потапях отново в съня си, ако и клони, прилепи или каквото и да е, удрят бясно изотвън по стъклото на прозореца.

ВЕСТНИК „ПОЛ МОЛ“, 18 СЕПТЕМВРИ

ИЗБЯГАЛИЯТ ВЪЛК

Опасно приключение на нашия репортер

Интервю с пазача на зоологическата градина

След много неуспешни опити успях да се добера до пазача на зоологическата градина Томас Байлдър, който живее в същата заедно със съпругата си. Помолих го да ми разкаже обстоятелствата около бягството на вълка и неговите впечатления по това произшествие. Човекът се съгласи да ми предаде някои подробности:

— Този вълк, викахме му Берсикер, го докараха от Норвегия преди четири години заедно с още два сиви като него вълци. Държането му винаги беше без грешка — никакви проблеми. Та, сър, вчера към два часа следобед за пръв път усетих, че нещо не е наред. Бях до клетката на пумата; ама като чух вълкът да вие, веднага запраших нататък. Видях Берсикер да се хвърля връз железните пръти на клетката, като да иска да излезе. Иначе по туй време нямаше жив човек, само един стоеше наблизо. Беше длъгнест и малко нещо кльощав, с клюнест нос и побеляла брада; очите му — лошави, серт, а и червени отгоре на туй,

да рече човек, че огън хвърлят. Не знам защо, ама ми мина през ума, че може би той прави животното нервно. На ръцете си имаше бели кожени ръкавици. Посочи ми вълците и рече: „Пазачо, тези вълци са неспокойни от нещо.“ — „Може и от вас да е“ — рекох, защото хич не ми харесаха маниерите му. Не се разсърди, както очаквах, а се засмя нахално и тогава ми направиха впечатление дългите му и остри зъби. „Май не им се нравя“, подкара пак оня. — „О, тъкмо напротив“, викам му, като се запревземах като него, „винаги обичат да разполагат с някоя кост по чаено време, а вие имате достатъчно да им предоставите.“ Та тогава, може и да е чудно, ама животните, като видяха, че си говорим, мирясаха. Отидох при Берсикер и го подръпнах за ушите, както си ни е закачката. А оня също се доближи и пипна ушите на вълка! „Внимателно“, предупредих го, „Берсикер е много бърз“. — „Няма значение“, рече оня тип. „Свикнал съм с тях“ — „Да не сте в тая търговия?“, попитах го вече с известно зачитане. — „Не е точно това, но съм опитомявал доста вълци.“ Едвам каза тия думи, повдигна си шапката и се пръждоса. Берсикер дълго гледа след него, след туй се просна в един ъгъл на клетката и не мръдна оттам цял следобед. Добре, ама нощеска, кога месечината изгря, вълците почнаха да вият. Нямаше защо да го правят — жива душа наоколо. Един-дваж излязох да видя дали всичко е наред; наред си беше. Малко преди дванайсет реших да хвърля последен поглед, преди да откъртя и открих, че пръчките на клетката на Берсикер са къде извити, къде направо счупени, а самата клетка е празна. Та това е всичко, което знам.

Когато човекът свърши разказа си, го попитах дали някой друг е видял нещо.

— Не, сър — отвърна той.

— Добре, приятелю, а какво е все пак мнението ти относно това бягство на вълка? — поисках да знам аз.

— Мнението ми е, че Берсикер се мотае някъде наблизо. Сиромахът не е свикнал да търси и да се бори за храна. Ако не намери някоя кланица, а вместо туй попадне

на бебешка количка, оставена на самотек от заплеснала се с някой войник бавачка, нищо чудно при следващото преброяване да се окаже, че липсва един младенец. Това е, което мога да кажа.

Тъкмо подавах на пазача половин суверен, когато от прозореца се чу някакво търкане и блъскане. Лицето на мистър Баилдър светна.

— Боже мили! — възкликна той. — Та това е Берсикер, който си се връща сам!

Звярът се оказа абсолютно миролюбиво настроен и сцената, която последва, бе трагикомична. Вълкът, вестта за чието бягство половин ден беше парализирала Лондон и беше накарала децата да треперят от ужас, стоеше там с разкайващ се вид и пазачът и неговата съпруга му се радваха и го галеха като завърналия се блуден син. Старият Баилдър го огледа с най-грижовно внимание и каза:

— Знаех си, че пича му неден ще се нахака нейде. Кожата на главата му е нарязана и фрашкана с парчета стъкло. Трябва, да е прескачал ограда или нещо от десена. Крайно време е да се забрани на разни перковци да слагат натрошени стъкла по зидовете си.

След това той отведе вълка в клетката му, където му даде парче месо и го затвори. А аз си тръгнах, за да пресъздам единствената днешна информация за това странно бягство от зоологическата градина.

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

17 септември. След вечеря се оттеглих в кабинета си, за да продължа някои свои работи, занемарени напоследък поради продължителните ми пребивавания при Люси. Изведнъж вратата рязко се отвори и моят пациент зоофагът се втурна вътре, нахвърляйки се върху мен с кухненски нож в ръка. Скочих и се постарах писалището да остане помежду ни, обаче той се оказа прекалено бърз за мен и преди да разбера какво става, с един замах успя да разреже лявата, ми китка. За да избегна ново нараняване, със силен юмручен удар го

повалих на пода. Китката ми силно кървеше и скоро на килима се образува малка локва. Виждайки, че този приятел ще продължава да лежи известно време, започнах да превързвам раната си, без да изпускам от погледа си проснатото му тяло. Когато пазачите нахлуха в кабинета, той вече се бе съвзел и се бе впуснал в едно занимание, което ни отврати: лежейки по корем, лочеше като куче стеклата се от мен кръв. Вързаха го здраво, но той си тръгна съвсем кротко с тях, като повтаряше:

— Кръвта е живот! Кръвта е живот!

Сега не мога да си позволя лукса да губя кръв; и от този случай, и от Люси загубих доста и това започва да ми се отразява на здравето. Чувствам се едновременно възбуден и отпаднал и се нуждая от почивка. За щастие Ван Хелсинг не ме повика и тази нощ ще мога да се наспя.

ТЕЛЕГРАМА ОТ ВАН ХЕЛСИНГ. АНТВЕРПЕН, ДО СЮЪРД.

КАРФАКС

(предадена с двадесет и четири часа закъснение)

17 септември. Не пропускай да отидеш в Хилингъм тази нощ. Гледай чесъна да е на мястото си; много е важно. Ще пристигна скоро.

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

18 септември. Телеграмата на Ван Хелсинг ме изпълни с тревога. Изгубил съм цяла нощ, а вече имам горчив опит от това, какво може да се случи междувременно. Разбира се възможно е и — нищо да не е станало.

ЗАПИСКА, ОСТАВЕНА ОТ ЛЮСИ УЕСТЪНРЕЙ

17септември, нощта. Пиша настоящото и го оставям на видно място с цел да предпазя от обвинения и напрегности когото и да било. Макар и изтощена до смърт, ще запиша всичко, което се случи тази нощ. Трябва да се опитам да го направя, въпреки вероятността да загина, преди да съм успяла.

И така… След като се уверих, че цветчетата са си на мястото според разпореждането на доктор Ван Хелсинг, си легнах както обикновено и заспах.

Събуди ме онова познато пърхане по прозореца, което бе започнало от нощната ми разходка на възвишението край Уитби. Не изпитах страх, но много ми се прииска в съседната стая да е доктор Сюърд, както ме бе уверил доктор Ван Хелсинг, за да мога да го извикам при нужда. Опитах се отново да заспя, но не можах и постепенно отново ме обгърна старият ми страх от съня; затова реших да остана будна. После ми се счу нещо като кучешки вой, само че много по-свиреп и дълбок. Доближих се до прозореца, за да погледна навън, но не видях нищо с изключение на един голям прилеп. Очевидно той бе блъскал по прозореца. Върнах се в леглото си и в този момент в стаята влезе мама, която, виждайки, че съм будна, седна до мен.

— Бях неспокойна за теб, скъпа каза тя. — И дойдох да видя дали си добре.

Опасявайки се да не настине, я помолих да легне за малко при мен. Докато двете лежахме така, пърхането и ударите по прозореца се повториха и мама извика, потрепервайки. Опитах се да я успокоя и имах успех, но продължавах да чувам ускореното биене на сърцето й. Малко след това онзи вой се разнесе отново и внезапно прозорецът изтрещя и се строши, като на пода се посипаха парчета счупено стъкло. През образувалия се отвор се показа главата на огромен сив вълк. Мама закрещя, като правеше усилия да стане, захващайки се за каквато и да е опора, която би могла да й помогне в това й намерение. В своите безразборни движения сграби гирляндата, която доктор Ван Хелсинг бе окачил около врата ми, и я отскубна. Секунда или две остана седнала, сочейки към вълка, и падна като поразена, удряйки с глава челото ми, при което останах зашеметена за няколко мига. После вълкът вече не беше на прозореца, а множество малки частици нахлуха през отвора, образувайки кръгове, подобни на онези прашни

завихряния, които, както твърдят пътешествениците, предшестват самуна в пустинята. Направих опит да се раздвижа, но като че ли нещо сковаваше крайниците ми, а освен това и тялото на майка ми, вече студенеещо, тъй като сърцето й бе спряло, тегнеше страшно върху ми. Не си спомням нищо повече.

Когато дойдох на себе си, виеше ми се свят и бях изпълнена с паника, болка и слабост. Прислужничките явно се бяха събудили. Когато чух стъпките им пред вратата ми, ги извиках. Те влязоха и като видяха какво се е случило и какво лежи върху мен, нададоха вопли. Вдигнаха трупа на майка ми, за да мога да стана, после отново го положиха и го покриха с чаршаф. Виждайки ги толкова уплашени и объркани, им казах да отидат в трапезарията и да пият по чаша вино. Останала сама, пръснах всички налични цветчета по гръдта на мама и въпреки, че сетне си спомних предупреждението на доктор Ван Хелсинг, не ми даде сърце да ги събера. Пък и щях да накарам една от прислужничките да остане с мен през цялата нощ. Повиках ги и не получавайки никакъв отговор, отидох в трапезарията, за да видя какво става.

Сърцето ми се преобърна при гледката, която се разкри пред мен: и четирите лежаха на пода; бутилката, изпразнена наполовина, беше върху масата, а из помещението се носеше странен мирис. Много скоро открих, че шишето с лауданум, който докторът включваше в лечението на майка ми е празно и че някой е пресипал дрогата в бутилката с вино. Насаме съм със смъртта! Не смея да изляза от къщата, тъй като отвън се чува воят на вълка. Господи помилуй! Ще скрия този лист хартия до гръдта си, където ще го намерят хората, когато дойдат. Сбогом, скъпи Артър, ако не оживея тази нощ.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

18 септември. Отидох в Хилингъм рано сутринта и изпитах силна тревога, когато установих, че никой не се отзовава на почукването ми по вратата. Тъкмо размишлявах върху евентуалния начин, по който да проникна в къщата, когато от една пътна кола слезе Ван Хелсинг и хукна към мен. Вече подозирайки, че пристигаме твърде късно, изобиколихме дома и влязохме в него изотзад, през прозореца на кухнята. В трапезарията се натъкнахме на четирите прислужнички, спящи на пода, и по силната миризма на лауданум се досетихме какво е станало. След като разменихме многозначителни погледи, продължихме към спалнята на Люси. Поспряхме се за един-два мига пред вратата. Отвътре не се чуваше никакъв шум. Побледнели, с трепереща ръце отворихме и влязохме.

Как да опиша онова, което видяхме? На леглото лежаха две жени, Люси и майка й. Последната бе покрита с чаршаф, но вятърът, който нахлуваше през счупения прозорец, бе открил восъчнобелия й лик, застинал в изражение на ужас. До нея бе Люси със смъртнобледо лице, чиито черти бяха още по-изкривени от това на майка й. Чесновите цветчета се намираха върху гърдите на мисис Уестънрей, а на разголената шия на дъщеря й се виждаха познатите вече рани, само че сега много по-светли и разядени. Професорът мълчаливо се наведе над Люси и после извика:

— Още не е съвсем късно! Бързо, бързо! Донеси коняка!

Докато се опитваше да я свести, ме помоли аз пък да се заема с прислужничките. Бе необходимо да бъдат събудени, защото Люси се нуждаеше от потапяне в топла вода; клетничката бе почти толкова студена, колкото майка й. Трябваше да бъде загрята, преди да се предприеме каквото и да е друго.

Имах успех в начинанието си и много скоро три от жените бяха на крак. Те установиха, че огънят за парния котел не е изгаснал

напълно, така че имаше топла вода. Банята, бе скоро готова и двамата с Ван Хелсинг потопихме Люси във водата. Докато й разтривахме крайниците, чухме да се чука на входната врата и една от прислужничките, след като ни подаде някои дрехи за Люси, отиде да отвори. Когато се върна, ни осведоми, че е пристигнал някакъв човек с послание от мистър Холмууд; Казах й да му предаде просто, че засега не е възможно да го приемем. След това, заети с наченатото, забравихме за него.

Никога преди не бях виждал професора да работи така, но и двамата знаехме, че това е решителна битка между живота и смъртта. В една от паузите тъй се и изразих. Със строго лице, Ван Хелсинг отвърна по следния неразбираем за мен начин:

— Ако се касаеше само за това, щях да спра до тук и да я оставя да почива в мир. Няма светлина на нейния хоризонт.

По-късно топлината започна да има въздействие и сърцето на Люси заби малко по-забележимо за стетоскопа, като и дробовете й се активизираха. Тогава я извадихме от водата и я увихме в топла кърпа, за да я изсушим. С поразведрено лице, Ван Хелсинг се обърна към мен и каза:

— Първата партия е наша. Шах на царя!

Отнесохме я в едно от помещенията, положихме я в кревата и сипахме малко коняк в устата й. Видях, че Ван Хелсинг завърза един копринен шал около шията на девойката, която продължаваше да е в несвяст и изглеждаше по-зле от всякога. Ван Хелсинг извика една от прислужничките и й нареди да остане до болната, без да я изпуска от погледа си, докато ние не се завърнем в стаята.

— Искам да направим един консулт, за да решим как би следвало да постъпим — изрече професорът, докато се отправяхме към столовата.

Влязохме в нея и грижливо затворихме вратата; всичко тънеше в полумрак, защото бяха спуснали завесите в знак на траур. Но все пак светлината беше достатъчна, за да проведем нашия разговор. Угриженост та на Ван Хелсинг бе отстъпила място на объркано ст и бе видно, че нещо го измъчва. Поради това реших да го почакам да заговори, което и стори след известно време мълчание.

— Какво да направим? Към кого да се обърнем? — каза той с отчаяние. — Налага се извършването на още едно кръвопреливане, но

и аз, и ти сме вече предостатъчно обезкървени. Не ми се иска да се обръщаме с подобна молба към прислужничките, ако и да са склонни да се подложат на това. Кого да помолим да предостави вените си?

— Аз не върша ли работа?

Гласът прозвуча откъм дивана в отсрещния ъгъл и изпълни сърцето ми с радост и облекчение, тъй като се касаеше ни повече, ни по-малко за Куинси Морис.

— Какво те доведе насам? — го попитах, докато си стискахме десниците.

— Арт е причината за моето посещение — отвърна той, подавайки ми една телеграма.

„Нямам вест от Сюърд вече три дни и съм ужасно обезпокоен. А не мога да замина. Баща ми е все така зле. Изпрати ми незабавно сведения за Люси. — Холмууд.“

— Така че май идвам навременно. Кажете ми какво трябва да направя.

Още веднъж извършихме неприятната процедура. Люси се намираше в шоково състояние, от което не можа да излезе както предишните пъти. Макар и сега да имаше достатъчно кръв във вените си, организмът й вече не реагираше адекватно.

Докато Куинси Морис си почиваше, се завърнах в стаята на пациентката, тъй като ми хрумна нещо. Когато тихо влязох там, заварих Ван Хелсинг с няколко листа хартия в ръка. Очевидно ги бе изчел и сега размишляваше, подпирайки чело с другата си длан. После на лицето му се изписа тъжно разбиране, като че ли беше разрешил някакво съмнение. Като ме забеляза, ми подаде листовете, казвайки ми само:

— Паднаха от пазвата на Люси, докато я носехме към банята.

Прочетох записките, сетне хвърлих поглед към професора и възкликнах:

— Боже мой! Какво означава това? Да не би да е луда?

— Не се тормози; забрави го засега. Ще разбереш, когато му дойде времето. Какво всъщност се канеше да ми кажеш?

Относно удостоверението за смърт на мисис Уестънрей. Ще бъде добре да го подготвим веднага, за да избегнем усложнения; аз лично ще отида да го регистрирам, а после — в погребалното бюро.

В хола се сблъсках с Куинси Морис, тръгнал да изпрати телеграма на Артър, за да му съобщи за смъртта на мисис Уестънрей, както и че Люси е зле, но върви към оправяне.

След като уредих всичко за погребението, се върнах и имах разговор с Куинси, който с тази цел и ме чакаше.

— От времето, когато бях в пампасите, не бях виждал живот да угасва толкова бързо. Там по онова време имах една кобила, към която бях много привързан и която през нощта, докато пасеше, бе изневиделица нападната от един от онези огромни прилепи, наричани вампири; не й остана достатъчно кръв, за до се държи на крака. Наложи се да я застрелям. Друг изход не видях… Джек, откога продължава всичко това?

— От около десетина дни.

— Десет дни! Тази клетница, обичана от всички нас, за това кратко време е приела във вените си кръвта на четирима здрави мъже. По принцип това би трябвало да бъде непосилно за тялото й. — Тук той доближи глава до моята и ме попита шепнешком:

— Как се обяснява постоянната липса на кръв?

— Това, драги приятелю, е неизвестното. Ван Хелсинг е бесен, а аз просто не зная какво да мисля.

Люси се събуди в късния следобед. Първото й движение бе да вдигне ръка към гръдта си и за моя изненада тя извади от пазвата листовете, които Ван Хелсинг ми бе дал да прочета. Значи междувременно ги бе върнал на мястото им. Нейният поглед обгърна стаята и като си даде сметка къде се намира, тя изглежда си спомни за смъртта на майка си и изпусна вик, покривайки лицето си със своите изтънели длани. Обаче все пак нашите утешителни думи, както и обещанието, че не ще я оставим сама нито за миг, в края на краищата я успокоиха. Към залез-слънце заспа и тогава стана нещо много странно. В спящо състояние тя извади записките си и ги скъса. Професорът измъкна от ръцете й парчетата хартия, но тя продължи движенията си, сякаш те все още се намираха у нея. Накрая раздалечи длани, като че ли ги разпиляваше. Ван Хелсинг повдигна вежди, но не каза нищо.

19 септември. Люси спеше на интервали и при всяко събуждане изглеждаше все по-немощна. Когато се разсъмна, на дневна светлина изпъкнаха още по-ясно следите на опустошението, сполетяло нейното

тяло. Тя вече не можеше да обръща глава, а малкото храна, която поемаше, не изглеждаше да й понася. Докато спеше, видът й беше по-добър, а дишането — по-леко; в отворената й уста се виждаха избледнелите й и изсъхнали венци, което пък правеше зъбите й да изглеждат по-дълги и остри от обичайното. Като се събудеше, нейното изражение се променяше напълно и тогава заприличваше на себе си, въпреки мъртвешкия си облик. По следобедно време тя попита за Артър и му телеграфирахме. Куинси отиде да го посрещне на гарата.

Виждайки я в това състояние, Артър се развълнува, а ние запазихме мълчание. Все пак неговото присъствие я оживи; тя се посъвзе малко и те можаха да си поговорят. Артър извика на помощ цялото си самообладание, за да я поразсее и успокои.

Сега той и Ван Хелсинг са седнали до Люси. Опасявам се, че утринните часове ще сложат окончателен край на нашите безсънни нощи, защото шокът е бил твърде силен и бедното момиче не ще може да преодолее последиците му. Господ да е с нас!

ПИСМО ОТ МИНА ХАРКЪР ДО ЛЮСИ УЕСТЪНРЕЙ

(ОСТАНАЛО НЕОТВОРЕНО ОТ ПОСЛЕДНАТА)

17 СЕПТЕМВРИ

Скъпа Люси,

Ще ми простиш закъснението, с което ти пиша, когато те поставя в течение на някои новини. Изпълнени с щастие, аз и Джонатан пристигнахме в Екситър, където ни очакваше мистър Хоукинс, който веднага ни откара до дома си. След вечеря той вдигна тост за нашето здраве и благополучие, като ни каза, че най-силното му желание е да останем да живеем с него, защото къщата му е голяма, а ние сме единствените му близки. Мистър Хоукинс познава и двама ни от деца; същата вечер, той ни съобщи, че в завещанието му фигурираме като неговите наследници. Би ми било приятно да ида до града и да те посетя, но толкова

къщна работа лежи на плещите ми. Джонатан също е зает през целия ден, тъй като сега е сътрудник на мистър Хоукинс и последният иска да го въведе в курса на нещата около клиентите си.

Как е милата ти майка? Много искам да видя и нея също. Пиши ми за всичко, свързано с твоята сватба — кой ще извърши церемонията, какво ще облечеш, дали всичко ще стане при отворени врати или пък в тесен кръг. И Джонатан, и аз ти изпращаме уверенията си за най-искрени чувства.

Мина Харкър

СВЕДЕНИЕ ОТ ДОКТОР ПАТРИК ХЕНЕСИ ДО ДОКТОР ДЖОН СЮЪРД

20 СЕПТЕМВРИ

Драги сър,

Съобразно желанието ви, ви изпращам сведение за състоянието на всичко, което ми поверихте… Имам най-много за споделяне относно пациента Рънфилд. Той има още една криза, която можеше да има гибелни последствия, но за щастие това не стана. Този следобед пред нашия портал спря една талига, заемана от двама мъже, които започнаха да разпитват за празната къща, чиято градина граничи с нашата. Не бяха тукашни и не познаваха местността. Когато минаваха под прозореца на стаята на Рънфилд, той започна да ги ругае, използвайки за тази цел широк диапазон от словесни средства, като при това изпадна в бяс. Отидох веднага при него; за моя изненада той се бе вече напълно успокоил, макар и все пак да не пожела да говори за инцидента. Обаче половин час по-късно отново го обхвана ярост, счупи стъклото на прозореца и хукна из градината. Извиках на пазачите да ме последват и се втурнах след него, опасявайки се да не извърши някое злодеяние. И опасенията ми се потвърдиха. Насреща се зададе същата талига, вече натоварена с големи

дървени сандъци. Двамината непознати бяха потни и уморени и преди да успея да догоня лудия, той свали единия от тях от талигата, повали го и започна да удря главата му о земята. Ако не бях успял да го отстраня овреме, щеше да убие човека. Другият мъж скочи от седалката и стовари дръжката на камшика върху тила му, но този удар въобще не подейства на Рънфилд, който се забори с нас, ` ни насам-натам, като да бяхме котенца. Когато пазачите смогнаха най-сетне да му навлекат усмирителната риза, той извика: „Ще имат да вземат! Не ще успеят да ме ограбят и убият инч по инч! Ще се боря за своя Господар и Повелител!?“ И продължи да бълва всякакви несвързани неща. С големи усилия успяхме да го върнем в приюта и да го затворим. След това се наложи да успокояваме гнева на двамата мъже, които бяха започнали да ме заплашват, и им дадох по един суверен. За всеки случай си, записах имената и адресите им. Единият се казва Джек Смолет, а другият — Томас Снелинг. Работят към транспортната компания „Харис и синове“.

Ще ви пиша отново при нужда и обещавам, че ще ви телеграфирам веднага, ако се случи нещо от значение.

Искрено ваш
Патрик Хенеси

ПИСМО ОТ МИНА ХАРКЪР ДО ЛЮСИ УЕСТЪНРЕЙ

(ОСТАНАЛО НЕОТВОРЕНО ОТ ПОСЛЕДНАТА)

18 СЕПТЕМВРИ

Драга Люси.

Случи се ужасно нещастие: внезапно почина мистър Хоукинс. Някой може да си помисли, че това не би трябвало толкова да ни покъртва, ала ние бяхме започнали да го обичаме като баща. Аз не съм познавала ни майка, ни баща и неговата смърт бе тежък удар за мен. Джонатан е

много потиснат. Причината е не само скръбта от тази смърт, а и мисълта, че ще трябва без помощ да се нагърби с ръководството на работата. Започнал е да се съмнява в себе си. Силният шок, който е изживял, е оставил следи в него. Тежко е да се признае, че силната му природа толкова се е разклатила, че е била засегната в самата си същина. Извини ме, драга, че помрачавам щастието ти с проблемите си, но тук няма пред кого да се облекча и всеки ден трябва пред Джонатан да се преструвам на сърцата и весела. Никак не ми се ходи в Лондон, но ще трябва да отидем вдругиден, защото в завещанието си мистър Хоукинс е вписал, че иска да бъде погребан там до баща си и тъй като няма живи роднини, Джонатан ще трябва да води погребението. Ще направя всичко възможно да изтичам да те видя, макар и за пет минути. Както винаги с обич.

Мина Харкър

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

20 септември. Обезкуражен съм. Като че ли смъртта ни е обкръжила отвред. Първо майката на Люси, после бащата на Артър, а сега. Отмених Ван Хелсинг и Артър, който вече наследи титлата лорд Годалминг, в дежурството край болната. Люси лежеше неподвижна, а като огледах помещението, установих, че и в него както в предишната стая професорът е разпръснал чеснови цветчета. На шията на момичето пак имаше гирлянда от тях. Нейният лик вече впечатляваше с лошия си вид; отворената уста оголваше бледите венци, а зъбите изглеждаха по-дълги и остри от всякога. По силата на някакъв лъжлив светлинен ефект двата кучешки зъба бяха наглед по-изявени от останалите. Докато седях до леглото, ушите ми доловиха някакво пърхане пред прозореца и отидох да видя какво става. Под светлината на пълната луна различих един голям прилеп, който кръжеше и кръжеше, удряйки прозореца с криле. Когато се върнах на мястото си, забелязах, че Люси се е отместила и е махнала цветчетата от врата си. Сложих ги обратно на мястото им и продължих да я наблюдавам.

Когато се събуди, й дадох храна, както бе препоръчал Ван Хелсинг, но тя прие съвсем малко от нея и то неохотно. Това, което привлече вниманието ми бе, че по време на летаргията си, по време на която дишането и бе по-скоро хрип, тя отстраняваше от себе си чесъна; събудеше ли се обаче, го притискаше към шията си.

В шест часа сутринта Ван Хелсинг дойде да ме смени. Артър спеше и професорът реши да не му прекъсва съня. За да прегледа Люси, той махна цветчетата, както и копринената кърпа около врата й. Едва сторил това, отстъпи крачка назад, възкликвайки: „Mein Gott!“ Доближих се за да погледна и аз. Побиха ме тръпки. Раните на шията бяха напълно изчезнали.

— Умира — извести Ван Хелсинг. — Не й остава много. Ще има голяма разлика между това да умре будна или по време на сън. Събуди клетия момък, за да присъства на края й.

Изтръгнах Артър от съня му, опитах се да повдигна духа му и го помолих да се овладее, та да не бъдат тъжни последните мигове на Люси. Когато влязохме в стаята, видях, че Ван Хелсинг е положил усилия всичко да бъде както трябва. Дори бе сресал косите на умиращата и ги бе оправил върху възглавницата. Като чу стъпките ни, тя отвори очи и виждайки Артър, нежно прошепна:

— Артър! Любов моя, толкова се радвам, че дойде!

— Той се наведе, за да я целуне, ала Ван Хелсинг го възпря.

— Не! — прошепна той в ухото му. По-добре й хвани ръката. Това също ще я успокои.

Артър се подчини и коленичи до леглото. Малко по малко очите на Люси се затвориха и тя отново изпадна в летаргично състояние. По неусетен начин, постепенно у нея стана онази странна промяна, която бях забелязал през нощта; дишането и се превърна в хриптене, а устата й се отвори, за да изложи на показ едни бели и изсушени венци, при които зъбите изглеждаха свръхдълги и остри. В нещо като неосъзнато и трансово събуждане пак отвори очи, чиито поглед сега беше едновременно тъжен и пронизващ, и изрече с неприсъщ ней сластен глас:

— О, Артър, любов моя! Целуни ме!

Артър развълнувано се наведе над нея, но в този момент Ван Хелсинг, който също като мен се бе стреснал от звученето на гласа й,

го хвана за врата с две ръце и с неподозирана у него сила го отхвърли едва ли не до средата на стаята.

— Не го прави никога! — изкрещя. — Недей, в името на спасението и на твоята, и на нейната душа!

Артър не знаеше какво да направи или каже, но в дадените обстоятелства реши да овладее гнева си.

Тутакси забелязахме, че сянка на ярост премина по лицето на Люси, и челюстите й се сключиха. След това затвори очи и задиша тежко. А малко по-късно вдигна клепачи, погледна мило, взе дланта на Ван Хелсинг и я поднесе към устните си.

— Верният ми приятел — прошепна тя с отпадащ глас и неизказана прочувственост. — Вие сте негов приятел. Пазете го; а аз вече въжделея за мир и покой.

— Заклевам се — тържествено каза професорът, коленичейки до нея и вдигайки ръка, както се прави при полагане на клетва. Сетне подкани Артър да се доближи със следните слова:

— Вземи й ръката, младежо, и я целуни по челото, но само веднъж.

Вместо с устни двамата влюбени си взеха сбогом с очи. Ван Хелсинг, който наблюдаваше сцената отблизо, хвана Артър подръка и го отдалечи. И тогава дишането на Люси секна.

— Всичко свърши — обяви Ван Хелсинг. Мъртва е.

Отведох Артър в хола, където той покри лицето си с длани и се разрида по начин, който разкъса сърцето ми. След това се върнах в стаята и забелязах, че смъртта бе възвърнала на Люси част от красотата й. Страните й се бяха загладили, а устните й вече не бяха така мъртвешки безцветни. Като че ли кръвта, вече ненужна за функционирането на сърцето, бе избила, за да смекчи суровостта на смъртта.

Застанах до Ван Хелсинг и възкликнах:

— Бедното момиче; най-после покой за нея. Страданията й приключиха.

— За съжаление не е така. Това е само началото — каза професорът с дълбок и тържествен глас.

Когато го попитах, какво иска да каже, той само поклати глава и отвърна:

— Още нищо не можем да направим. Почакай и ще видиш.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

Погребението щеше да се състои на следващия ден, та Люси и майка й да могат да бъдат зарити заедно. След като служителите от погребалната служба приключиха работата си, стаята се бе превърнала в нещо като малък параклис. Ван Хелсинг ме помоли да потърся адреса на адвоката на покойната мисис Уестънрей и да му изпратя всичките й документи ведно с придружително писмо. Каза, че същевременно той самият щял да претършува и двете стаи, които последователно бе обитавала Люси, и да види дали в тях няма някакви записки, като тези, дето тя бе накъсала, намиращи се сега отново у него. Държеше в никакъв случаи те да не попаднат в други ръце.

Изпълних заръчаното ми, което не ми отне много време, тъй като документите на мисис Уестънрей се оказаха в ред. По едно време Ван Хелсинг влезе с думите:

— Мога ли да ти помогна с нещо, приятелю Джон?

— А вие намерихте ли това, което търсите? — го попитах в отговор аз.

— Всичко, което намерих, са няколко писма няколко бележки и един отскоро наченат дневник.

Преди да се отдадем на почивка, решихме да хвърлим един поглед на тленните останки. Професорът отметна покрова. И двамата се стреснахме пред разкрилата се под зрака на дългите восъчни свещи красота. Изминалите часове, вместо да задълбочат порухата, бяха възстановили живата хубост до такава степен, че ми бе трудно да повярвам, че имаме пред себе си труп.

Професорът гледаше по хладно сериозен начин. Той не се бе трогнал както аз и нямаше и следа от влага в очите му.

— Стой тук, докато се върна — каза той.

Не след дълго се върна, носейки чеснов цвят от сандъка в хола, и го разпръсна около леглото. После извади изпод дрехата си едно златно

разпятие, постави го върху устата на мъртвата и я покри отново.

Като излязохме оттам, неочаквано Ван Хелсинг ме помоли на другия ден да му донеса един комплект инструменти за дисекция.

— Аутопсия ли ще правим? — попитах.

— И да, и не. Ще ти кажа, но си дръж езика зад зъбите, Джон. Искам да отрежа главата ѝ и да изтръгна сърцето. Ха! Хирург си, а така се впечатляваш! Добре, но забравям, че я обичаше; затова аз ще оперирам, а ти няма нужда да участваш. Щеше да е добре да го сторя тази нощ, но ще го отложа заради Артър. Утре след погребението на баща му той ще пожелае да я види. След това, когато я сложат в ковчег и всичко за погребението на следния ден бъде готово, ние ще дойдем през нощта, ще разковем капака и ще извършим операцията. После ще поставим всичко на мястото му и никой нищо не ще разбере.

— Но защо без нужда да обезобразяваме клетото тяло?

— Имам своите основания за това, което искам да направя. Приятелю Джон, пред нас са странни и страшни дни. Трябва да бъдем абсолютно единни в нашите действия, за да изведем работата си до добър край. Имаш ли ми доверие?

Стиснах му ръката с обещанието, че така и ще бъде. Разделихме се, за да поспим малко, но аз трябва да съм спал дълго и дълбоко, защото когато Ван Хелсинг дойде в стаята ми, за да ме събуди, денят вече беше напреднал.

— Нямай повече грижа за инструментите за дисекция; тя не ще се състои.

— Защо? — попитах.

— Защото е твърде късно… Виж! — И ми показа малкото златно разпятие. — Откраднали са го през нощта.

— Как са го откраднали, след като е в ръцете ви? — учудих се аз.

— Взех го от този, който се бе осмелил да го открадне, без да си има представа от последствията на своето деяние. Има хора, които крадат и от живите, и от мъртвия. Сега трябва да чакаме.

Към обед дойде адвокатът. Той ни каза, че тъй като мисис Уестънрей е била в очакване на внезапната си смърт, предварително сложила в пълен ред делата си. С изключение на една собственост на бащата на Люси, която поради липса на преки наследници отиваше в ръцете на някакъв далечен роднина, всички притежания на мисис Уестънрей се оказаха приписани на Артър Холмууд, сега лорд

Годалминг. Адвокатът сподели, че бил направил всичко възможно да я възпре от подобно завещание, изтъквайки й, че не е разумно и че може да навреди на интересите на дъщеря й. Обаче мисис Уестънрей упорствала да се изпълни волята й. Човекът приключи с думите, че при дадените обстоятелства е може би добре, че е станало именно така. Не се застоя твърде дълго и си тръгна, като каза, че ще намине пак, за да се види с лорд Годалминг.

Когато Артър дойде, видът му беше в крайна степен съкрушен. Знаех, че бе изпитвал голяма привързаност към баща си и че загубата му в такъв момент представляваше тежък удар за него. Придружих го до вратата на помещението, където лежеше Люси и се спрях пред прага, мислейки, че ще желае да остане насаме с нея. Обаче той ме хвана под ръка и ме вмъкна вътре, като ми каза с подрезгавял глас:

— Ти също я обичаше, драги ми; тя ми разказа всичко. Заемаше в нейното сърце място на най-добър приятел. Не зная как да ти се отблагодаря за всичко, което направи за нея. Още не мога да повярвам…

На това място той се разтърси в ридания, обгърна раменете ми с ръце положи глава на гърдите ми.

— Ох, Джек, Джек! Какво да правя? Целият ми живот се изпразни от съдържание и няма вече за кого да живея!

Направих всичко възможно, за да го утеша и заедно пристъпихме напред в импровизирания параклис. Господи! Колко хубава беше! Всеки изминал час усилваше красотата й и това ме изпилваше със страх и удивление. Колкото до Артър, той потрепери и като че ли някакво съмнение го обзе. След дълго мълчание прошепна:

— Джек, наистина ли е мъртва?

Убедих го, че за нещастие действително е така. Той коленичи до нея и след като дълго я съзерцава с поглед, изпълнен с любов, стана и се отдалечи. Напомних му, че това всъщност е сбогуването им. Тогава той се върна и целуна ръката и челото й. Докато излизаше от стаята, продължаваше да я гледа през рамо.

Оставих Артър в хола и отидох при Ван Хелсинг, за да го уведомя, че Артър вече си е взел последно сбогом с Люси. Тогава професорът отиде в кухнята, за да съобщи на служителите от погребалното бюро, че вече могат да извършат необходимото и да

затворят накрая ковчега. Когато се върна, аз му казах за спонтанно изразеното от Артър съмнение дали тя е мъртва. Ван Хелсинг отвърна:

— Не съм изненадан. И аз самият в един момент се усъмних.

Вечеряхме заедно и забелязах, че Артър прави всичко по силите си, за да бъде атмосферата нормална. Ван Хелсинг се възползва от случая и му се извини за резкостта, с която го бе възпрял да се доближава до устните на Люси; след това го помоли за повече доверие за нейно добро, както и за своето собствено, докато дойде часът да узнае истината.

Артър се отзова на любезните слова на професора, като призна, че вероятно Люси е съумяла повече да оцени добротата му и го помоли за прошка, ако в даден момент е възникнало малко недоразумение. После професорът се изкашля два пъти, прочиствайки гърлото си, и каза:

— Мога ли да ви помоля за нещо, Артър?

— Разбира се.

— Знаехте ли, че мисис Уестънрей ви е определила като неин наследник?

— Не. Никога подобно нещо не ми бе хрумвало.

— Добре. След като всичко това ви принадлежи, моля за вашето позволение да изчета писмата и книжата на мис Люси. Вярвайте, не го искам от празно любопитство. Имам си причина и цел, която, сигурен съм, тя би одобрила. Те са всъщност у мен, защото не желаех чужди очи да ги виждат. Що се отнася до вас, засега и вие не бива да ги виждате, но обещавам да ви ги върна непокътнати, когато му дойде времето. Зная, че е малко мъчителна за вас тази му молба, но щом е за доброто на Люси, не бихте ли я удовлетворили?

— Правете каквото сметнете за добре, професоре — отговори Артър. — Не ще ви безпокоя с въпроси, докато не дойде споменатият от вас час.

Тази нощ спах на един диван в стаята на Артър. А Ван Хелсинг дори не си легна. През цялото време кръстосваше насам-натам като страж из къщата, отделяйки особено внимание на помещението, в което Люси лежеше в ковчега си, обсипан с чеснов цвят, чиито силен мирис се стелеше в нощната тъма, примесен с уханието на люляк и рози.

ДНЕВНИКЪТ НА МИНА ХАРКЪР

22 септември. Във влака за Екситър, докато Джонатан спи.

Като че ли бе вчера, откакто писах за последен път в този дневник, а колко неща се случиха междувременно! Сега съм омъжена за Джонатан, който вече ръководи свой бизнес и е богат. Понесохме голяма морална загуба със смъртта на мистър Хоукинс, а моят съпруг има нова криза, която вероятно не е без последствия за здравето му.

Погребението на мистър Хоукинс бе едновременно просто и тържествено. На него присъствахме само ние и неколцина прислужници. Когато приключи церемонията, взехме файтон и се върнахме в града. Джонатан настоя да се поразходим пеша и тръгнахме по Пикадили. Бях се загледала в едно много красиво момиче, седящо в открито ландо; изведнъж съпругът ми така силно стисна ръката ми, че ме заболя, и задъхано каза: „Боже мой!“ Живея в непрекъсната тревога за него, така че тутакси се обърнах, за да го попитам какво му е. Беше пребледнял, а очите му сякаш бяха изскочили от ужаса и потреса, с които гледаше към един висок и слаб мъж, сподобен с орлов нос, с черни мустаци и волево изявена брадичка, който също наблюдаваше девойката. Погледът на този субект бе така ангажиран, че не забеляза нашето присъствие и затова можах да го разгледам на воля. Имаше жесток и чувствен вид, а големите му зъби, чиято белота се подчертаваше от неговите възчервени устни, се показваха от устата му като на животно. Попитах Джонатан защо се вълнува по този начин, а той ми отвърна като че ли знаех за какво става въпрос:

— Не виждаш ли кой е това?

— Не, скъпи, не го познавам. Кой е?

Неговият отговор дълбоко ме впечатли, тъй като бе изречен така, сякаш не бе предназначен за мен:

— Това е той самият!

Клетият ми съпруг беше много изплашен от нещо; мисля, че ако не се бе облегнал на мен, щеше да падне. От един магазин излезе човек с пакет, който той подаде на момичето и ландото потегли. Без да спира да я следи с поглед непознатият махна на един минаващ наблизо файтон, метна се вътре и тръгна в същата посока. Джонатан не откъсна очи от него докато не се изгуби от поглед, и изрече, като че ли говорейки на себе си:

— Мисля, че е графът, но напълно подмладен. Боже, ако е така! Ох, ако знаех, ох, ако знаех!

Видя ми се толкова отчаян, че не се реших да настоявам за разяснения. Отведох го от това място. Повървяхме малко и поседнахме да си отдъхнем в Грийн парк. Беше горещ ден, макар и есенен, и под сянката на дърветата бе приятно. Джонатан затвори очи и заспа с глава, положена на рамото ми. Останах неподвижна, за да не смущавам съня му. След около двадесетина минути се събуди и каза с весел тон:

— А виж ти, заспал съм!? Мина, да отидем някъде, за да пием по чашка чай.

Беше очевидно, че е забравил непознатия, така както през боледуването си бе забравил всичко, което този епизод му напомни. Не ми се нравят тези моменти на амнезия; ако продължат и занапред, ще увредят сериозно мозъка му. Не искам да му задавам въпроси, тъй като това вероятно ще бъде повече за зло, отколкото за добро, но считам, че е дошъл часът да узная какво всъщност му се е случило по време на неговото пътуване в чужбина. Ще се наложи да разпечатам и прочета дневника му. Прости ми Джонатан, ала ще го сторя в името на спасението ти.

По-късно. Нощ тъжна в пълния смисъл на думата. Къщата пустее от липсата на онова присъствие, което толкова обичахме и което ни стори толкова добрини. Джонатан е блед и отпаднал поради рецидиви на болестта си. А отгоре на всичко получих една телеграма от някой си Ван Хелсинг със следното съдържание: „С прискърбие ви съобщавам, че мисис Уестънрей почина преди пет дни и че Люси има същата съдба онзи ден. И двете бяха погребани днес.“

Колко болка се съдържа в тези пестеливи думи! Бедната Люси, Бедната мисис Уестънрей! Отишли са си завинаги и никога вече не ще ги видя. Жал ми е и за добрия Артър, който е претърпял непоправима загуба. Дано Бог ни помогне на всички, та да смогнем да издържим толкова злощастия!

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

22 септември. Всичко приключи. Артър се завърна в Ринг, отвеждайки Куинси Морис със себе си. Ван Хелсинг сега си почива, преди да отпътува и той. Отива в Амстердам тази нощ, но след като се

погрижи там за някои лични дела, ще се върне, за да остане известно време с мен.

След погребението не се отделихме от Артър, който често говореше за операцията, при която преляхме негова кръв във вените на Люси. Видях, че докато коментираше това, Ван Хелсинг ту побледняваше, ту се изчервяваше, защото Артър твърдеше, че от тогава му се струвало, че двамата наистина се били оженили и че тя е негова съпруга пред бога. Никой от нас не обели дума за другите кръвопреливания, нито пък ще го стори някога. Артър и Куинси се отправиха към гората, а аз и професорът към моето лечебно заведение. И сега всички сме разделени и самотни. Люси лежи в семейната им гробница сред едно самотно гробище далеч от оживения Лондон; там въздухът е чист, слънцето изгрява над Хемпстед Хийт и полски цветя цъфтят околовръст.

Така че мога да сложа край на този дневник и само бог знае дали някога ще започна друг. Ако това стане, то ще бъде, за да пиша за други хора и събития. А сега мога само тъжно да кажа „finis“.

„УЕСТМИНСТЪРСКИ ВЕСТНИК“, 25 СЕПТЕМВРИ

МИСТЕРИЯТА НА ХЕМПСТЕД

От два-три дни насам околностите на Хемпстед изживяват ужасни моменти на изпитание: започнаха да изчезват малки деца. Това се случва обикновено към залез-слънце и в два от въпросните случаи децата бяха намерени чак на следващия ден сутринта. Тъй като се касае за деца в невръстна възраст, то те не са в състояние да разкажат случилото им се. Обаче обикновено твърдят, че са били с някаква „тайнствена лейди“, която ги канела да се разходят с нея.

Като оставим настрана множеството коментари и слухове, може и да става въпрос за нещо сериозно. Установен факт е, че всички дечица, изчезвали нощем, имат леки наранявания на гърлото. Раничките изглеждат

като да са причинявани от плъх или неголямо куче. Макар че не са опасни, тези ранички показват, че животното, което ги нанася, си има свой последователен метод. Полицията получи заповед да бъде нащрек и то по-специално около Хемпстед Хийт, където изчезват децата по време на игрите си.

„УЕСТМИНСТЪРСКИ ВЕСТНИК“, 25 СЕПТЕМВРИ

ИЗВЪНРЕДНО ИЗДАНИЕ

Ужасът на Хемпстед

Още едно ранено дете

„Тайнствената лейди“

Току-що научихме, че друго дете, изгубено миналата нощ, е било намерено близо до Хемпстед Хийт под един шубрак на Шутер хил — малко посещавано място. На гърлото си имало познатите ранички и било в състояние на крайна отпадналост. То също, когато се съвзело малко, твърдяло, че е било отведено от „тайнствената лейди“.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

ДНЕВНИКЪТ НА МИНА ХАРКЪР

23 септември. Джонатан прекара една лоша нощ, но сега е по-добре. Доволна съм, че има много работа, тъй като по този начин отпъжда лошите мисли. Каза, че днес ще бъде навън през целия ден и не ще може да обядва вкъщи. А аз, след като свърших с домакинските си задължения, се заех да чета дневника, който той е писал в чужбина.

24 септември. Нощес нямах душевни сили да пиша. Колко ли ужасно е това, което се е случило на Джонатан по време на пътуването му! Бедният! Трябва да е изстрадал много, независимо дали всичко е истина или игра на въображението. Не зная какво да мисля. Дали е писал всичко това, след като е започнала мозъчната му треска, или е имал реални основания? Мисля, че никога не ще го узная, защото не се осмелявам да засегна с него тази тема… А човекът, когото той видя вчера? С каква увереност разпозна този ужасяващ граф, запътил се към Лондон… Може би ни предстоят още премеждия… Трябва да бъда подготвена. Още сега ще взема пишещата си машина и ще започна да преписвам дневника. По този начин ще бъде готов за прочит от други хора, ако един ден това стане наложително, без Джонатан да бъде обезпокояван.

ПИСМО ОТ ВАН ХЕЛСИНГ ДО МИСИС ХАРКЪР

24 СЕПТЕМВРИ

Уважаема госпожо,

На мен ми бе отредена тъжната задача да ви съобщя за смъртта на мис Люси Уестънрей, а сега си позволявам

дързостта да ви пиша отново. Лорд Годалминг ми позволи да прегледам писмата и книжата й, защото съм дълбоко загрижен за някои неща от жизнено значение. Така попаднах на някои нейни писма, от които зная, че сте били големи приятели и че сте я обичали много. Мисис Мина, в името на тази обич ви умолявам да ми помогнете. За доброто на други го искам, за да избегнем големи беди, много по-големи, отколкото можете да си представите. Бих ли могъл да ви видя? Имайте пълно доверие в мен. Приятел съм и на доктор Джон Сюърд, и на лорд Годалминг. Готов съм да тръгна за Екситър Веднага, щом получа съгласието ви. Посредством писмата ви до клетата Люси разбрах колко сте добра и колко сте страдала за съпруга си. А на него не му казвайте нищо, защото може да му навреди. Извинете ме за безпокойството.

Ван Хелсинг

ТЕЛЕГРАМА ОТ МИСИС ХАРКЪР ДО ВАН ХЕЛСИНГ

25 септември. Елате днес с влака от десет и четвърт, ако успеете да го хванете. Очаквам ви.

Уилълмина Харкър

ДНЕВНИКЪТ НА МИНА ХАРКЪР

Колкото повече наближава часът на посещението на Ван Хелсинг толкова по-силно и неовладяно става вълнението ми. Не зная защо, но имам чувството, че тази среща ще хвърли известна светлина върху злокобните изживявания на Джонатан; освен това, тъй като професорът се е грижил за Люси по време на боледуването й, ще може да ми разкаже много неща за това. Това е несъмнено и причината за идването му; отнася се до Люси и нощните й разходки, а не до Джонатан Тогава никога не ще узная истината! Аз съм глупачка. Този плашещ дневник е завладял въображението ми и виждам всичко през неговата призма. Разбира се, че иска да ми говори за Люси. Вероятно

старите й нощни навици са се били завърнали и това й е навредило. Потопена в собствените си грижи, бях забравила колко зле се чувстваше тя след кошмарната разходка до възвишението. Със сигурност му е разказала всичко за този случай и сега той желае да му дам повече подробности, за да може да направи своите заключения.

Джонатан излезе тази сутрин и ще отсъства цяло денонощие. За пръв път, откакто сме женени, се разделяме за толкова дълго време. Надявам се, че ще се пази и не ще му се случи нищо, което отново да го извади от релси. Не ще споменавам на професора за дневника на Джонатан, освен ако не ме попита.

По-късно. Дойде и си отиде. Разговорът с него беше много странен и главата ми още се върти. Струва ми се, че сънувам. Възможно ли е всичко това? Ако не бях прочела първо дневника на Джонатан, нямаше ни най-малко да приема подобна възможност.

А Ван Хелсинг пристигна към два и половина. Мери отиде да отвори вратата и обяви: „Доктор Ван Хелсинг“. Той влезе и приближавайки се към мен, попита:

— Мисис Харкър?

С кимване на глава потвърдих.

— Онази, която е носила моминското име Мина Мърей?

Потвърдих отново.

— Идвам да говоря именно с Мина Мърей — близката приятелка на Люси Уестънрей. Идвам да говоря за смъртта на Люси.

— Сър — отвърнах. — Не съществува по-добра препоръка за някого в моите очи, от тази да е бил близък с Люси Уестънрей и да й е помагал.

— Чрез нейните писма узнах, че сте били заедно в Уитби и намерих и един неин дневник… В него тя споменава за някои случили се по време на едно нощно излизане неща. Бихте ли имали добрината да ми разкажете онова, което си спомняте за случая?

— Мога да ви разкажа всичко, доктор Ван Хелсинг, тъй като тогава своевременно го записах.

Взех едно копие от дневника си, който, също бях преписала, и му го дадох.

— Моите благодарности — каза той. — Бих ли могъл да го прочета сега? Необходимо е, защото може би ще се наложи да ви задам

някои въпроси по него.

— Разбира се — отвърнах. — Четете го, докато приготвям обяда; После ще можем да разговаряме на масата.

Оставих го вглъбен в четене, а като се върнах при него след известно време, го заварих да се разхожда из стаята с мрачно лице. Виждайки ме, се втурна към мен и хвана и двете ми ръце.

— Ох, мисис Мина! Как да обясня колко съм Ви задължен? Този дневник за мен е като слънчев лъч. Изтръгна ме от мрака, който ме обгръщаше, и ми отвори очите. Но сега не бихте могли да ме разберете. Така или иначе, знайте, че ако някога мога да съм ви в помощ, не се колебайте да се обърнете към мен. Ще бъде удоволствие за мен да ви помогна като приятел с целия си интелектуален и жизнен опит.

— Но докторе — възразих. — Прекалено ме ласкаете, а не ме познавате.

— Не ви познавам ли? Аз, който съм достатъчно стар и прекарах живота си в изучаване на мъжете и жените! Аз, който постоянно съм се занимавал с всичко, свързано с човешкия мозък! Освен това прочетох дневника ви — свестните жени разказват живота си така, че и ангелите да ги разберат. Вашият съпруг има благородна природа; и вие — също. Вие се доверявате и предразполагате към доверие. А доверието е несъвместимо с дребните натури. Впрочем съпругът ви оправи ли се напълно от болестта си?

Тук се разкри възможност да му говоря за Джонатан.

— Беше се почти възстановил, но много го разстрои смъртта на мистър Хоукинс.

— Да, зная. Четох последните ви писма.

— А когато в четвъртък отидохме до града, преживя нещо като шок.

— Шок, толкова скоро след мозъчна треска? Това не е добре. Какъв вид шок беше?

— Стори му се, че вижда една личност, която му напомня нещо страшно, нещо, което именно го е довело до онази мозъчна треска.

Стигайки до тук, страхът и отчаянието ме накараха истерично да падна на колене пред професора и сред поток от слова да го помоля да излекува съпруга ми. Ван Хелсинг ме помоли да стана и ме накара да седна до него.

— Доволен съм, че съм тук и че мога да ви бъда полезен. Страданието на мъжа ви влиза в периметъра на моите знания и опит. Обещавам ви, че ще направя всичко, което е по възможностите ми. А сега хапнете нещо; много сте бледа. След това ще ми разкажете всичко по-спокойно.

След като обядвахме, се върнахме в хола и той поде:

— А сега ви слушам.

— Доктор Ван Хелсинг, това, което ще ви разкажа, е толкова странно, че може би ще се присмеете и на мен, и на съпруга ми. От вчера съм разяждана от съмнения и ви моля да бъдете толерантен спрямо мен и да не ме смятате за глупачка, задето отделям внимание на невероятни неща.

— Ако знаехте, уважаема госпожо, колко невероятни са пък нещата, които ме доведоха тук, вие щяхте да се смеете на мен.

— Вашите думи смъкват товар от гърба ми. Ще ви дам един дневник, за да се запознаете с него. Всъщност това е мой препис на оригинала, който съпругът ми е писал по време на пътуването си в чужбина. Не желая да правя никакъв коментар. Това, което искам, е да го прочетете и да съдите сам. По-късно, когато се видим отново, ще ми кажете какво мислите.

— Уверявам ви, че още утре по някое време ще дойда да ви видя и вас и съпруга ви.

— Джонатан ще се върне към единадесет и половина, така че можете да дойдете да обядвате с нас.

И така приключи нашето виждане. Той си тръгна, а аз останах да мисля и да мисля…

ПИСМО ОТ ВАН ХЕЛСИНГ ДО МИСИС ХАРКЪР

25 СЕПТЕМВРИ

Драга мисис Мина,

Прочетох чудесния дневник на съпруга ви. Можете да спите спокойно. Колкото и странен и страшен, толкова е и истинен. Залагам си живота за това. Всичко може да се

окаже лошо за други, но не и за вас двамата. Който е способен да направи това, което е направил той, като се е катерил по онази стена, за да влезе в описаните стая и подземие, а и да го извърши втори път, не може да бъде трайно увреден от шок. Сърцето и мозъкът му са в превъзходно състояние. Твърдя го, без дори да съм го виждал него самия; така че можете да бъдете спокойна. Но имам да ви задавам много въпроси, касаещи други работи. Благословен да е мигът, в който отидох да ви видя, тъй като узнах много неща наведнъж, което много ме просветли и ми даде повод за размишления.

Искрено ваш Абрахам Ван Хелсинг

ПИСМО ОТ МИСИС ХАРКЪР ДО ВАН ХЕЛСИНГ

25 СЕПТЕМВРИ

Уважаеми доктор Ван Хелсинг,

Благодаря ви за любезното ви писмо, което много ме облекчи. Но, да си кажем искрено, колко ужасни неща съществуват на този свят и колко плашеща е мисълта, че това Чудовище действително се намира в Лондон! Джонатан ми телеграфира, че ще пристигне тази вечер в десет часа. Така че ще можете ли да дойдете за закуска вместо за обяд, ако не е твърде рано за вас?

Вашата вярна и благородна приятелка
Мина Харкър

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖОНАТАН ХАРКЪР

26 септември. Мислех, че никога не ще продължа да пиша този дневник, но дойде часът да го сторя. Нощес, като се завърнах у дома. Мина ми разказа за посещението на Ван Хелсинг и ме осведоми, че му е предала преписи на двата дневника вследствие на загрижеността си

за мен. После ми показа писмото на доктора, в което той уверява, че всичко, което съм писал, е истина. Това твърдение ме прави нов човек, защото съмнението бе, което ме обезсърчаваше и деморализираше. Но сега, когато „зная“, не се страхувам нито от графа, нито от каквото и да било. В края на краищата той е успял да стигне до Лондон, след като го видях там. Учудвам се, че е чак толкова млад. Как е станало това? Мисля, че Ван Хелсинг е човекът, предопределен да го открие и да го преследва, ако графът е „онова“, за което си мислим, колкото и немислимо да е. Обсъждахме въпроса до късно. Сега Мина се облича, а аз ще отида до хотела да доведа професора.

По-късно. Виждайки ме, той се изненада. Когато влязох в стаята, в която се намираше, и му казах името си, ме хвана за рамото и ме обърна към светлината, за да разгледа лицето ми. След внимателен оглед възкликна:

— Но мисис Мина ми каза, че сте болен след силен шок.

— Бях болен — усмихнах се. — Но, вие, доктор Хелсинг, вече успяхте да ме излекувате.

— По какъв начин?

— Посредством писмото, което веднага изпратихте на Мина. Живеех в ужасни съмнения и бях стигнал дотам, че се съмнявах в сетивата и възприятията си.

— Научих много, откакто съм тук, приятелю, и за мен ще бъде удоволствие да ви правя компания на закуска. Позволете ми да ви кажа, че имате чудесна съпруга. Бързо започнах да ценя и двама ви. Дайте ми десницата си и нека бъдем приятели за цял живот.

Стиснахме си ръцете. Той излъчваше такава доброжелателност, че изпитах известно смущение. Сетне продължи със същия любезен тон:

— А сега мога ли да ви помоля да ми помогнете още малко? Нужно ми е да зная всичко, предхождащо вашето пътуване в Трансилвания. Може би занапред ще прибягна пак до вашето сътрудничество, но то ще бъде от друг род.

— Това, което предприемате, свързано ли е с графа?

— Да — потвърди той със строга тържественост.

— Тогава съм ваш тялом и духом. Ще ви дам документите и ще можете да се запознаете с тях на връщане, във влака!

След закуската го изпратих до гарата, където на раздяла той ми каза:

— Ще дойдете ли в града, когато ви извикам заедно с мисис Мина?

— Ще дойдем, когато пожелаете — уверих го.

Бях го снабдил със сутрешните вестници, а също и с вечерните от предишния ден и докато си разменяхме по някоя дума през прозореца на влака, чакайки да тръгне, професорът им хвърли бегъл поглед. Изведнъж като че ли видя нещо много интересно в един от тях — в „Уестминстърски вестник“ — и силно пребледня. Зачете се вглъбено в някакъв материал, повтаряйки мрачно „Mein gott! Mein gott!“ Толкова скоро! Толкова скоро! Забрави напълно за моето присъствие и чак когато влакът изсвири и тръгна, се надвеси от прозореца и махайки с ръка, извика:

— Ще ви пиша още тези дни!

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

26 септември. Не изтече и седмица, откакто написах думата „’finis“, а ето че отново подхващам дневника си. До този следобед нямах причини да се връщам в мислите си към всичко случило се. Рънфилд се успокои достатъчно и напредва в колекционирането си на мухи. Получих писмо от Артър и със задоволство разбирам, че достойно понася мъката си. С него е Куинси Морис и му осигурява душевна под крепа. Колкото до мен самия, хвърлих се да работя с предишния си ентусиазъм. Обаче още с връщането си от Екситър, където прекара нощта, Ван Хелсинг нахълта при мен и тикна в ръцете ми снощния брой на „Уестминстърски вестник“.

— Какво мислиш за това? — попита, сочейки един от поместените материали.

След като го прочетох набързо, отвърнах:

— Напомня ми онова, което се случи с Люси.

— И как си го обясняваш? — продължи професорът.

— Май че съществува някаква обща първопричина. Онова, което е налетяло на тези деца, е същото, което я бе връхлетяло и нея.

— Това е истина, но косвено, не и пряко — отвърна той.

Тези му думи ме озадачиха.

— Какво имате предвид, професоре?

— Не си ли имал никакви подозрения, приятелю Джон, относно това от какво всъщност умря бедната Люси?

— От нервна прострация, съпроводена от голяма загуба на кръв.

— А по какъв начин губеше кръвта си?

— Не зная — смотолевих аз.

— Ти си интелигентен човек, разсъждаваш добре, а и смело, но все пак си в плен на предразсъдъци. Слагащ ограничения и на очите, и на ушите си, оставяш без внимание всичко, което е извън непосредственото ти битие. Сега ще те питам: вярваш ли в прераждането? А в материализацията? В съществуването на астрални тела? В предаването на мисли? В хипнотизма…?

— Да, що се отнася до последното — прекъснах го. — То нееднократно е било доказвано по убедителен начин.

— Тогава кажи ми на мен, който съм се посветил на изучаването на човешкия мозък, как може да приемаш хипнозата и да отхвърляш предаването на мисли? Животът винаги си е имал своите тайнства. Ако не е така, защо Матусалем е живял деветстотин години, а злочестата Люси умря, въпреки че имаше във вените си голяма част от кръвта на четирима мъже? Можеш ли да кажеш, че познаваш тайните на живота и смъртта? В състояние ли си да обясниш защо в някои части на света съществуват огромни прилепи, които се хранят тъкмо и единствено с кръв? А какво мислиш за…

— За бога, професоре! — възкликнах. — Нима се опитвате да ми кажете, че Люси е била хапана от някой от онези прилепи-вампири и че подобен екземпляр се намира в Лондон през настоящия деветнадесети век?

С ръка Ван Хелсинг направи знак да млъкна и каза:

— Винаги си имал доверие в мен и сега в името на това доверие те моля да повярваш в неща, които никога преди не би приел.

— Доколкото разбирам, професоре, опитвате се да ми кажете да не се включвам мисловно в предварително изградено убеждение, тъй като имаме пред себе си извънредно необичаен случай.

— Ненапразно си любимият ми ученик. Струва си човек да те учи. А сега, след като имаш готовност да възприемеш, си направил първата стъпка към проучването. Вярваш значи, че раничките върху шиите на децата са им били нанесени от същото като при Люси?

— Вярвам го — отговорих аз.

— В такъв случай грешиш — каза професорът с тържествен глас, ставайки. — Де да беше така. Но за нещастие е нещо много по-лошо.

— В името господне, професор Ван Хелсинг! — извиках. — Какво искате да кажете?

Тогава той с отчаян вид се отпусна на един стол, облакъти се на масата и покривайки лицето си с длани, отрони:

— Тези рани са дело на мис Люси.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

За миг бях обхванат от гняв. Това ми прозвуча като да бе ударил плесница на Люси приживе. Стоварих юмрук по масата и ставайки, казах:

— Луд ли сте, доктор Ван Хелсинг?

Но той ме изгледа с толкова мек и тъжен поглед, че тутакси се овладях.

— Добре щеше да бъде, ако бях луд — пророни. — Лудостта е нищо в сравнение с това, за което става дума. Зная, че е трудно да приемеш веднага някои абстрактни истини, а още по-трудно е да възприемеш толкова горчива конкретна истина, и то отнасяща се за някого като мис Люси. Тази нощ ще отида да си я потвърдя. Ще ме придружиш ли?

От тези думи ми се зави свят; човек не обича потвържденията на подобни истини. Виждайки колебанието ми, професорът продължи:

— Добре, ще ти кажа какво предлагам. Първо, още сега отиваме в болницата, за да видим това дете. Доктор Винсент ми е приятел и мисля, че е бил състудент в Амстердам. Предполагам, че не ще има нищо против нашето желание. После… — тук той извади един ключ от джоба си… после ще прекараме нощта в гробището, където лежи Люси. Това е ключът за гробницата й. Взех го от гробаря.

Сърцето ми заби силно от предчувствието за ужасно изпитание. След кратко мълчание се въоръжих с достатъчно смелост, за да заявя, че ще бъде най-добре да побързаме в тези предначертания, тъй като времето тече…

Заварихме детето будно. Беше се наспало и нахранило, така че общото му състояние се подобряваше. Доктор Винсент сне превръзката от шията му и ни показа раничките. Не подлежеше на съмнение приликата им с тези на Люси. Само дето бяха по-малки и пресни. Попитахме Винсент на какво ги приписва. Той отвърна, че

трябва да са ухапвания от някакво животно, най-вероятно плъх. Това, което му направило впечатление, било, че едва събудило се, детето попитало сестрата дали би могло да си тръгне. На въпроса и защо толкова бърза, то отвърнало, че иска да отиде да си играе с „лейди“.

— Струва ми се желателно детето да остане тук няколко дни — посъветва Ван Хелсинг. — За Всеки случай.

— Разбира се — съгласи се Винсент. — Не по-малко от седмица. Поне раничките да заздравеят.

След вечеря двамата с Ван Хелсинг се отправихме към гробището. Прекрачихме зида му и не след известни затруднения, дължащи се на плътния мрак, а и на това, че мястото ни бе кажи-речи непознато, можахме да открием гробницата на рода Уестънрей. Професорът извади ключа, отвори скърцащата врата и с жест по силата на любезния навик ме покани да вляза пръв. Получи се нещо гротескно в иронията на този етикетен ритуал при такива злокобни обстоятелства. Придружникът ми бързо ме последва и след като затвори вратата зад себе си, затършува пипнешком из чантата си, за да извади накрая оттам един кибрит и свещ, която запали тутакси. Сетне се приведе и започна да обхожда ковчезите, четейки надписите по тях под мъждивата светлина. Най-сетне откри този на Люси.

— И сега какво? — полюбопитствах аз.

— Сега ще отворя ковчега и сам ще се увериш.

Инстинктивно отстъпих назад, тъй като по силата на професионалния си рефлекс очаквах оттам да излетят газовете от разлагащия се вече седмица труп. Но професорът вдигна капака и нищо подобно не последва. Той бегло надзърна вътре и после с поглед ме покани да сторя същото. Приближих се и погледнах. Ковчегът беше празен. От изненада се вцепених, докато Ван Хелсинг остана невъзмутим.

— Сега убеди ли се, приятелю Джон? — попита той.

— Убедих се, че тялото на Люси не е в ковчега, но това доказва едно-единствено нещо.

— И какво е то?

— Че не е тук.

— Добра логика — каза професорът. — Но как си обясняваш, че не е тук?

— Може би го е задигнал някой некрофил…

Давах си сметка, че говоря глупости, но това бе единственото, което ми хрумна да кажа.

— Добре, въздъхна Ван Хелсинг. — Виждам, че се нуждаеш от още доказателства. Ела с мен.

Той постави капака на мястото му, загаси свещта, и след като излязохме, заключи вратата. Подавайки ми ключа предложи:

— Ако смяташ, че това ще те, успокои, дръж го у себе си.

Засмях се невесело:

— Един ключ нищо не е. Може да има дубликати.

Професорът безмълвно прибра ключа в джоба си. Сетне ми нареди да наблюдавам този край на гробището, а той се прокрадна към другия. Заех място зад едно дърво и проследих с поглед отдалечаващата му се фигура, докато не се скри зад едно малко възвишение.

Последва самотно бдение. В далечината един часовник би дванадесет часа, после, един, после два… Беше ми студено, спеше ми се и изпитвах ядно чувство към професора, задето ме бе забъркал във всичко това и ме бе накарал да изстрадам толкова тъжни часове.

Ненадейно, като се обърнах, съзрях смътно някакъв белеещ се силует да се придвижва сред сумрачния шубрак на другия край на гробището. В същото време тъмна сянка се проплъзна откъм мястото, където бе изчезнал професорът, и се насочи натам. Втурнах се и аз в тази посока, но се наложи да криволича между надгробните камъни и решетести огради, като при това неведнъж се проснах върху един или друг гроб. Малко по-нататък, между боровете край водещата до църквата алея белият силует се бе отправил към гробницата. Откъм мястото, където за пръв път бях зърнал този силует, се чу шумолене и приближавайки се, се озовах лице в лице с професора, който носеше в ръцете си малко детенце. Той го приподнесе към мен и прошепна:

— А сега убеди ли се?

— Не — отвърнах по неволно рязък начин.

— Нима не виждаш детето?

— Да, дете е. Но кой го е домъкнал тук? Ранено ли е?

— Ще проверим начаса — каза професорът и със заспалото дете на ръце напуснахме гробището.

След като се отдалечихме на известно разстояние, се спряхме в една дъбрава, където запалихме клечка кибрит, за да огледаме шията

на детето. Нямаше никакви наранявания.

— Не бях ли прав? — казах победоносно.

— За щастие пристигнали сме навреме — отвърна професорът.

Сега трябваше да решим какво да правим с отрочето и заобсъждахме въпроса. Ако го отнесяхме в полицейския участък, щеше да се наложи да обясняваме причината за нощното ни блуждаене или поне да разкажем къде и как сме намерили детето В края на краищата решихме да отидем до Хемпстед Хийт и да го оставим на земята, щом чуем някой полицай да се приближава.

Всичко стана според плана ни. Едвам дочули тежките стъпки на полицая в нощен обход, оставихме детето в средата на пътя, така че да не може да не бъде видяно. Скрихме се и чак когато се разнесе възгласът на удивление на полицая, под светлината на чийто фенер попадна детето, се отдалечихме безшумно. Имахме късмета да хванем един файтон, с който се върнахме в града.

Тъй като ме хвана безсъние, използвам случая да запиша всичко това. Но все пак ще трябва да опитам да подремна няколко часа, защото към обед ще дойде да ме вземе Ван Хелсинг за нова „експедиция“.

27 септември. Следобедът отидохме отново в гробището, където, след като изчакахме да се разотидат и последните опечалени от едно погребение, влязохме за втори път в гробницата. Вратата пак изскърца и пак Ван Хелсинг по присъщия си любезен начин ме покани да мина преди него.

Когато се наведе над ковчега и вдигна капака му, така се стреснах, че насмалко да припадна. Там лежеше Люси, същата на вид, каквато беше в нощта преди погребението й. Дори бих се осмелил да твърдя, че бе по-хубава от всякога и че човек трудно можеше да повярва, че е мъртва. Устните й бяха по-червени от всякога, а страните й розовееха.

— Какво означава това? — попитах.

— А сега какво ще кажеш? — отвърна с контравъпрос професорът, като в същото време по начин, който ме накара да потръпна, пъхна пръстите си между мъртвите устни, за да изложи на показ едни бели и дълги зъби.

— Погледни — продължи той — По-остри са от преди. Хапе най-вече… — почука по кучешките зъби… — с този и този.

— Още ли имаш някакви съмнения, приятелю Джон?

Пак усетих, че ме изпълва раздразнение. Не можех да приема немислимата идея, която той подхвърляше. Затова и единствено от самоцелното желание да споря подхвърлих нещо, което прозвуча неубедително и в собствените ми уши:

— Върнали са я на мястото й тази сутрин.

— Аха! И освен това да оставим настрана несъществения факт, че никой друг покойник не изглежда така една седмица след смъртта си…

Не намерих какво да възразя, така че останах безмълвен. А Ван Хелсинг впи поглед в лицето на мъртвата, вдигна и клепачите, за да огледа очите й, сетне пак разтвори нейните устни с цел да види повторно зъбите. След което се обърна към мен и каза:

— Имаме пред себе си изключителен случай: двойнствен живот, който не прилича на обичайния. Тя е била хапана от вампир, намирайки се в транс; в транс е и умряла. И в транс продължава да е под формата на странно същество, което не може да бъде наречено мъртво в обичайния смисъл на думата… Но малцина са людете досега, които са имали досег до тези тайни. Така или иначе сега със сигурност зная в какво се състои дълга ми и все пак мъчителна е мисълта, че ще трябва да я убия в подобието й на сън.

Кръвта се смрази във вените ми и си дадох сметка, че започвам да възприемам теориите му. Защо обаче, ако все пак не е жива, е това колебание пред мисълта за пълното и унищожение? Професорът вдигна очи към мен и като видя промяната в изражението ми, попита с победоносни нотки в гласа си:

— Повярва ли най-накрая?

— Струва ми се — да. И как смятате да осъществите кърваво си дело?

— Ще й отрежа главата и ще напълня устата й с чесън. После ще забия в тялото й кол.

Изтръпнах, като си представих, как ще бъде обезобразено тялото на жената, в която съм бил влюбен. Но в същото време това ми усещане бе туширано от смразяващия ужас, който ми вдъхваше

подобно същество, непринадлежащо според твърдението на Ван Хелсинг нито към света на живите, нито към този на мъртвите.

Професорът стоеше замислен, докато накрая сподели с мен колебанията си. Не искал да действа, преди да постави Артър в течение на всичко, но същевременно знаел, че е невъзможно последният да повярва на думите му. Страхувал се преди всичко да не би Артър да си помисли, че девойката по грешка е била погребана жива и че впоследствие ние, за да прикрием това, сме я убили. Като оставим настрана ужасното обвинение, което ще падне върху нас, подобна версия би ми причинила непоносимо страдание до края на живота. Много по за предпочитане щяло да бъде да му се нанесе шок за няколко часа, за да последва насетне относителен душевен покой.

— Решението ми е взето — отсече накрая Ван Хелсинг. Да се махаме оттук. Сега ще се върнеш в твоя приют. Утре вечер точно в десет часа ела при мен в хотел „Бъркли“. Там ще извикам също Артър и онзи млад американец, който е с него. След това ще имаме доста работа. А сега ще вървя с теб до Пикадили, за да хапна нещо, тъй като възнамерявам да се върна обратно преди залез-слънце и да прекарам нощта в гробището.

Заключихме вратата на гробницата и после се прехвърлихме през зида на гробището.

БЕЛЕЖКА, ОСТАВЕНА ОТ ВАН ХЕЛСИНГ ЗА ДЖОН СЮЪРД В ХОТЕЛ „БЪРКЛИ“ (ОСТАНАЛА НЕПРЕДАДЕНА)

27 СЕПТЕМВРИ

Приятелю Джон,

Пиша ти това в случай, че нещо стане с мен. Както ти казах, отивам да дебна сам в гробището. Желанието ми е тя да не може да излезе тази нощ, та утре вечер да бъде още по-настървена. С тази цел на вратата на гробницата ще закача някои неща, които не ще й харесат, а именно чесън и разпятие, и така да се каже, ще запечатам изхода. От мис Люси (или по-точно това, което е тя сега) не ме е страх, но

не е така що се отнася до онзи, който би могъл да я потърси. Той е хитър, както знам от мистър Джонатан, а и ни го доказа по начина, по който изтръгна от ръцете ни живота на мис Люси. Тези редки същества имат разностранни способности. Той самият например притежава силата на двадесетина човека, може да призове вълк и не знам какво още. Но може би е още рано за посещение на мястото на неговата страна. Няма защо да бърза. Неговият ловен терен е достатъчно широк, за да отвлича вниманието му засега.

Все пак пиша настоящето за всеки случай. Ако се сбъднат някои мои опасения и ме сполети зла участ, вземи книжата, които оставям заедно с дневника на Харкър, и ги прочети; после издири големия вампир, отрежи му главата, изгори му сърцето или го промуши с кол, та светът да миряса от него.

Ван Хелсинг

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

28 септември. След здравия нощен сън отново съм склонен да считам идеите на Ван Хелсинг за налудничави. Мъчително ми е да го мисля, но като че ли наистина той е умопобъркан. Така или иначе, ще го наблюдавам внимателно. Трябва да си изясня цялата тази мистерия.

29 септември. Снощи, малко преди десет часа Артър. Куинси и моя милост се събрахме в стаята на Ван Хелсинг.

— Искам в пълна тайна да дойдете с мен в гробището на Кингстед — започна той без всякакво предисловие.

— Където е погребана Люси? — удиви се Артър.

— Да — потвърди Ван Хелсинг.

— С каква цел? — поиска да узнае Артър.

— С цел да влезем в гробницата.

— И след като влезем? — Артър вече едвам се сдържаше да не избухне.

— Ще отворим ковчега.

— Това е прекалено! — изрева Артър, ставайки. — Толерантен съм и съм склонен да изслушвам всякакви неща, стига да са в рамките на човешкото, но да оскверняваме гроба на онази, която… — Тук Артър направо се задави от възмущение.

— Бог знае, че бих направил всичко, за да ви спестя болката, приятелю — използва момента, за да продължи Ван Хелсинг. — Но е нужно тази нощ да минем по пътека от тръни, за да не газят занапред пътища от огън краката на онази, която обичате!

— Внимавайте какво говорите, сър! — извика пак Артър.

— Не бихте ли изслушали всичко, което имам да кажа, пък после да съдите?

— Струва ми се справедливо — намеси се Морис.

След кратка пауза Ван Хелсинг отново заговори с видимо усилие.

— Мисис Люси е мъртва, нали? А ако не е точно така?

Артър подскочи.

— За бога! Искате да кажете, че е имало грешка и че Люси е била погребана жива?

— Не съм казал, че е жива, нито пък съм го мислил някога. Това, което искам да кажа всъщност е, че сега тя представлява едно извънредно своеобразно същество непринадлежащо нито към света на живите, нито към този на мъртвите.

— Не била нито жива, нито мъртва! Какъв е този кошмар?

— Има потайности, които хората подозират и усещат и които с течение на столетия са разгадавани от малцина и то само отчасти. Сега ние сме изправени пред една такава мистерия. Но на въпроса: ще ми позволите ли да отрежа главата на мъртвата мис Люси?

— Небеса, не! — изкрещя Артър, изпълнен с ярост. — За нищо на света не ще позволя да бъде обезобразен трупът й. Отидохме твърде далеч, доктор Ван Хелсинг. Какво ви направих, та да ме тормозите така? И какво е сторило това добро и нежно приживе момиче, та сте обхванат от такъв бяс да оскверните гроба му и самото него? Луд ли сте, че говорите такива неща или аз съм луд, че въобще ги слушам? Никога не ще ви дам позволение за каквото и да било. Мой дълг е да пазя гроба й от всякакво посегателство и, Бог ми е свидетел, ще го изпълня!

Ван Хелсинг стана от стола си и каза с тежък и тържествен тон:

— Уважаеми лорд Годалминг, аз също имам дълг за изпълнение; дълг спрямо вас, спрямо нея и спрямо други. И ще го изпълня! Всичко, което искам от вас сега, е да дойдете с мен с отворени очи и уши. Ако когато след това ви задам същия въпрос, вие не сте по-настойчив и от мен за осъществяване на споменатото, тогава все пак ще го извърша, пък каквото ще да става. Размислете малко, приятелю. Защо смятате, че си давам толкова труд и се подлагам на такава мъка? Дойдох от страната си, изпълнен с желание да върша добро. В началото го направих, за да удовлетворя добрия ми приятел Джон, но впоследствие към това се прибави и желанието ми да помогна на едно очарователно и нежно момиче, към което се привързах. На нея, не исках да го споменавам, но се налага, и дадох същото, което и вие: кръв от вените си. Посветих и дни и нощи преди и… след смъртта й. А ако със своята собствена смърт можех да облекча сегашното й състояние и да освободя душата й, нямаше да се поколебая.

Тези тежки и твърдо казани слова впечатлиха Артър. Той взе ръката на стареца и каза със сломен глас:

— Толкова съм объркан, че ми е трудно да схвана какво всъщност имате предвид, но все пак ще дойда с вас, за да видя какво искате да ми покажете.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

Беше без малко полунощ, когато прекатерихме зида на гробището. Ван Хелсинг ни заведе до гробницата и отвори вратата; като видя колебанието ни, хлътна вътре пръв. Последвахме го. Той запали фенера, който носеше, и се обърна към мен:

— Ти вчера беше тук с мен. Кажи, беше ли тялото на Люси В ковчега?

— Беше — отвърнах.

— Чухте ли? — попита той останалите, докато вдигаше капака.

Всички едновременно надникнахме в ковчега. Той се оказа празен! В продължение на няколко минути никой не пророни дума. Накрая Куинси Морис беше този, който наруши царящото мълчание.

— Професоре, аз ви се осланям. Вашата дума е всичко, което искам. При нормални условия никога не бих ви задал въпрос като този, който ще ви задам сега, нито пък бих ви обидил с някакво съмнение, но тази мистерия отива отвъд понятия като „чест“ и „безчестие“. Вие ли отмъкнахте трупа?

— Кълна се във всичко свято за мен, че не съм го пипал.

В продължение Ван Хелсинг им разказа подробно за нашите похождения в гробището, включително и за перипетията с детето. След това обясни, че настоящата нощ, за разлика от предишната, ковчегът пустее, защото той е махнал чесъна и разпятието от вратата с цел да осигури доказателство. После ни помоли всички да изчакаме навън, за да сме видели и чули още по-странни неща. Излязохме оттам в индианска нишка. Последен вървеше Ван Хелсинг, който грижливо заключи след нас. Известно време в мълчание наблюдавахме заниманията, на които се отдаде. Първо той извади от чантата си нещо като възтънка вафла или бисквита, завита в бяла кърпа, а след това някаква белезникава маджунеста паста. След като раздроби на ситно „вафлата“, я замеси с пастата, разтегляйки така полученото в дълги

ленти. Тях пък залепи в процепите между вратата и стената на гробницата. Учуден, го попитах какво прави, а Артър и Куинси също занадничаха, изпълнени с любопитство.

— Затварям гробницата, та да не може да влезе — обясни професорът.

— И ще успеете да го сторите с това, което слагате там? — продължих да питам.

— Тъй е.

— А какво всъщност слагате? — Този път въпросът изхождаше от Артър.

— Нафора. Донесох я от Амстердам. Имам индулгенция.

Този отговор като че ли стресна и най-скептичните измежду нас. Запазихме мълчание и при знака му да се изпокрием около гробницата, тутакси се подчинихме.

Чакането бе дълго. По едно време с тихо изсвирване професорът насочи вниманието ни към една бяла фигура, придвижваща се по алеята, носеща нещо тъмно, притиснато о гърдите й. Фигурата се спря и един лунен лъч освети тъмнокоса жена, наведена над русо детенце. След още малко до нас достигна тихичко изскимтяване, което малките деца понякога изпускат по време на сън. Тъкмо да се втурнем напред, Ван Хелсинг с жест ни възпря; Сърцето ми се бе смразило. Чух приглушеното възклицание на Артър; под лунната светлина той бе разпознал лицето на Люси Уестънрей. Да, това беше Люси. Но колко променена! Нежното изражение, което й бе присъщо, беше отстъпило място на гримаса на неумолима жестокост, а нейната чистота бе изместена от необуздано сладострастие. Ван Хелсинг тръгна напред, а ние го последвахме, така че застанахме в редица пред входа на гробницата. Професорът вдигна фенера и светлината му падна върху лицето на Люси, при което видяхме, че устните й са влажни от прясна кръв, стичаща се по брадата и савана й.

Когато Люси — наричам „това“ така, тъй като все пак беше с нейната физиономия — ни видя, отстъпи с крясък на гняв, като издебнато от ловци диво животно, и захвърли на земята детето, което дотогава бе притискала о себе си, ръмжейки върху му като куче над кокал. Детето нададе силен писък и заплака. При това й действие на хладнокръвна безжалостност чух как Артър изстена. В този момент тя тръгна към него с протегнати ръце и похотлива усмивка. Артър се

дръпна назад, криейки лице в дланите си. Тя продължи да върви към него и с чувствен глас му каза:

— Ела, Артър. Остави ги другите и ела с мен. Прегръдката ми жадува за твоето тяло. Ела заедно да се отдадем на покой. Ела, любими, ела!

Имаше такава сатанинска лъст в начина, по който изрече това, че то отекна в нас, ако и да не ни бе предназначено. Колкото до Артър, той сякаш бе попаднал под някаква омая, откри лицето и разтвори широко ръце. Тя тъкмо направи движение да се втурне към него, когато Ван Хелсинг внезапно застана между тях, размахвайки малкото си златно разпятие. С разкривено от гняв лице, тя отстъпи назад и мина от другата страна на професора, като да искаше да влезе в гробницата.

Обаче, стигайки на една-две крачки от вратата, се закова на място, сякаш възпирана от някаква непреодолима невидима стена. С побеляло лице и очи, хвърлящи адски пламъци, тя продължи да стои между разпятието и светената преграда, каквато представляваше сега вратата. Струваше ни се, че се бе изминала цяла вечност, когато Ван Хелсинг се обърна към Артър:

— Кажи ми, приятелю, смяташ ли, че трябва да продължа начинанието си?

— Правете каквото смятате за нужно — тихо изрече Артър, като падна на колене и отново покри лицето си с длани. — Не може да има по-голям ужас от този.

След като професорът махна светите символи от процепите около вратата, видяхме с огромно удивление, как жената, притежаваща телесност не по-малко реална от нашата, преминава през една пролука, в която и острие на нож трудно би могло да бъде пъхнато. Изпитахме приятно чувство на облекчение, когато след това професорът постави отново лепкавите ленти на местата им. После той се обърна към нас с думите:

— Да си тръгваме, приятели. Утре ще продължим.

На връщане се прибрах с Артър и Куинси, като по пътя взаимно си повдигахме духа. Бяхме се погрижили детето да е на сигурно място. Почувствахме силна умора.

29 септември нощта. Отново малко преди дванадесет часа Артър, Куинси и аз отидохме аз вземем професора, за да се отправим заедно към гробището. Скоро всички се озовахме в гробницата. Артър потрепери целият, когато вдигнахме капака на ковчега и пред очите ни се разкри цялата неестествена красота на тялото, лежащо вътре.

— Това действително ли е тялото на Люси или е демон в нейния облик? — попита той Ван Хелсинг.

— И е, и не е нейното тяло. Но почакай малко и ще видиш…

След като с присъщите му отмерени движения изпразни цялото съдържание на чантата си, професорът се обърна към Артър.

— Преди да започнем, позволете ми да ви кажа нещо. Когато тези същества стигнат до това си състояние, те са обречени на безсмъртие. Не могат да умрат в истинския смисъл на думата, в течение на човешките поколения прибавят към своите редици нови и нови жертви и така се размножават по света. Ако вие, приятелю Артър, бяхте получили целувката на Люси непосредствено преди да умре или миналата нощ, когато насмалко да я приеме в обятията си, щяхте на свой ред след смъртта си да се превърнете в „носферату“, както ги наричат в Източна Европа, и да създадете и вие много от тези страховити създания, вдъхващи ни ужас. Деянията на злочестата млада жена пред нас бяха в самото си начало. Децата, на които тя посегна, все още могат да бъдат спасени, ако тя почива същински мъртва; раните по шиите им ще изчезнат и те ще се върнат към игрите си, без никога да узнаят какво им се е случило. И тогава душата на тази клетница ще бъде свободна. Затова, приятелю, благословена ще бъде ръката, нанесла и спасителния удар. Аз съм готов да го сторя, но нима измежду нас няма някой с повече права в това отношение?

Всички погледи се обърнаха към Артър и той разбра.

— Благодаря ви, приятелю, от все разбитото си сърце — прошепна Артър с изпръхнали устни. — Кажете ми какво трябва да направя и не ще се поколебая.

— Съберете цялата си смелост, млади човече, и всичко ще свърши бързо. Ще трябва да забиете в тялото й този подострен кол. Зная, че това е трудно поносимо изпитание, но след това ще почувствате облекчение. Само не се колебайте, като започнете. Мислете си за това, че сте заобиколен от приятели.

— Продължавайте — каза глухо Артър. — Уточнете подробно как да действам.

— Вземете кола в лявата си ръка, готов да бъде забит в сърцето, а чука — в дясната. После, когато ние започнем заупокойна молитва, удряйте в името Господне, за да се върне в нормалното си състояние обичаната от нас покойница и за да изчезне това полумъртво изчадие, което е тя сега.

Артър подходи с голямо хладнокръвие и видях, как колът започва да хлътва в бялата плът. След това той удари с все сила.

Нещото в ковчега се сгърчи и отвратителен и смразяващ кръвта писък излетя от полуотворената уста. Тялото диво се замята, острите зъби тъй прехапаха устните, че ги разкъсаха и долната част на лицето се покри с розова пяна. Ала Артър не спря нито за миг. Приличаше на въплъщение на Тор, докато силната му десница се вдигаше и падаше, забивайки все по-надълбоко кола, а наоколо му пръскаше кръв.

Най-накрая мятанията на тялото станаха вяли и то застина в неподвижност. Страшната работа бе свършена.

Чукът изпадна от ръцете на Артър, който залитна и ако не бяхме го подхванали, щеше да се свлече на земята. Едри капки пот се стичаха по лицето му и дишаше учестено. В продължение на няколко минутки се занимавахме да го накараме да дойде на себе си, така че никой не погледна към ковчега. А когато отправихме погледите си натам, голяма бе нашата изненада.

Там видяхме не онова гнъсно нещо, а Люси, такава, каквато я познавахме приживе — с лице, излъчващо несравнима нежност и чистота. Истина е, че по него бяха останали следи от страдание, но при все това всички усетихме, че покоят, спуснал се върху нея подобно на слънчев лъч, бе земен символ на мира, в който душата й оттук насетне щеше да се рее.

Ван Хелсинг се доближи до Артър и го хвана за рамото.

— А сега, приятелю, прощавате ли ми?

— Дали ви прощавам? — Артър взе дланта на стареца и я целуна. — Бог да Ви благослови за това, че върнахте душата на тази, която обичах, и че ме поставихте в мир със себе си.

— А сега вече можете да целунете мъртвите й устни, младежо, както тя, ако можеше, би пожелала да направите.

Артър се наведе, целуна я и после Куинси го изведе от гробницата. Професорът и аз отрязахме с трион стърчащата част на забития кол, сетне сторихме същото с главата на трупа и напълнихме устата и с чесън. След това се присъединихме към приятелите си, чакащи ни отвън. Ван Хелсинг предаде на Артър ключа от гробницата и ни каза:

— Свършихме голяма част от работата, но има още много за правене. Остава да намерим автора на тези злощастия и да го унищожим. Не крия от вас, че ще трябва да се сблъскаме с още опасности и болка. Ще ми помагате ли?

Един по един стиснахме ръката на професора и му обещахме да бъдем с него.

— Добре — каза той. — След два дни ще се съберем в седем вечерта, за да вечеряме заедно. Ще поканя още две личности, които вие не познавате. Тогава ще ви изложа плана си. Джон, сега ти ела с мен, защото искам да се посъветвам с теб за някои неща. Тази нощ ще замина за Амстердам, но ще се завърна още утре.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

Когато пристигнахме в хотел „Бъркли“, там Ван Хелсинг намери телеграма, предназначена за него:

„Пристигам с влака. Джонатан е в Уитби. Важни новини. Мина Харкър.“

— Мисис Мина е възхитителна! — възкликна професорът. — Не жена, а чудо. За съжаление няма да ме завари тук. Така че иди да я посрещнеш на гарата и я приюти при теб, Джон.

След което, докато пиехме чай, ми говори за дневника на Джонатан Харкър, писан по време на пътуването му в чужбина, както и за този на мисис Харкър.

— Оставям ти ги, за да ги проучиш внимателно. При завръщането ми ще бъдеш в течение на всички факти и тогава условията ще бъдат по-добри за вземане на някакво решение от наша страна.

Излязохме и вървяхме заедно до улица „Ливърпул“. Там се разделихме и продължих сам до Падингтън, където се намерих петнадесетина минути преди пристигането на влака.

Обичайното при такива случаи множество беше започнало да се разпръсква, а ведно с това аз бях започнал да се безпокоя да не би да се размина с гостенката, когато едно красиво момиче, след като ме огледа, се спря пред мен и ми каза:

— Вие сте доктор Сюърд, нали?

— А вие сте мисис Харкър!

— Познах ви по описанието, което ми бе правила за вас бедната Люси, но… — спря се внезапно и се изчерви.

Червенината, която покри собствените ми страни, ни успокои, тъй като представляваше една взаимна размяна на деликатност. Поех багажа й, който включваше и една пишеща машина, и поехме към убежището ми.

Тя, разбира се, предварително знаеше, че живея в сградата на лечебно заведение за душевноболни, но въпреки това не можа да сдържи нещо като потръпване, когато влязохме вътре. Отиде да се настанява в отредената й стая и каза, че щом бъде готова, ще дойде в кабинета ми на разговор. Записвайки всичко това на фонографа си, я чакам. Още не съм имал възможността да прочета дневниците, които ми предаде Ван Хелсинг, ако и да лежат разтворени върху бюрото ми. Ще трябва да й намеря някакво интересно занимание, та да мога междувременно да се запозная с тях. Тя все още не си дава сметка колко скъпоценно е времето за нас и колко много работа ни предстои. Но не бива да я плаша с това. Чувам я, че идва.

ДНЕВНИКЪТ НА МИНА ХАРКЪР

29 септември. След като се преоблякох, се насочих към кабинета на доктор Сюърд. Преди да вляза, се спрях за малко пред вратата му, защото ми се счу, че говори с някого. При все това, тъй като ми беше казал да не се бавя, почуках и влязох. За мое учудване се оказа сам, а на писалището пред него имаше нещо, което по описания, които ми бяха правили, се досетих, че трябва да е фонограф. Никога не бях виждала такъв апарат, а интересът ми към него бе голям.

— Надявам се, че не съм ви накарала да ме чакате много — казах. — Поколебах се пред вратата, тъй като ми се стори, че имате събеседник.

— О! — усмихна се той. — Записвах дневника си.

— Дневника си?

— Да. Понякога го записвам и на това приспособление.

— Но това превъзхожда дори стенографията! — изкоментирах възбудено. Мога ли да чуя нещо?

— Разбира се — с охота отвърна той, но тъкмо понечи да го пусне и смръщи вежди. — Само че… съдържа единствено записи, отнасящи се до болните ми и…

— Вие сте помагали при грижите за Люси — прекъснах го. — Ще ви бъда много признателна, ако ми пуснете да чуя отнасящото се

до смъртта й. Много я обичах.

— Не, не! За нищо на света не ще ви запознавам с подробностите около тази ужасна история.

Думите му затвърдиха подозренията ми, че записът му съдържа неща, допринасящи за обогатяване на знанията, касаещи страховитото свръхестествено същество. В този момент погледът му падна върху дневника ми и този на Джонатан.

— Вие не ме познавате — прошепнах. — Когато прочетете тези дневници, моя и на съпруга ми, ще ме опознаете по-добре. Нито за миг не съм се поколебала да дам своята лепта за тази опасна кауза, но разбира се, след като се виждаме за пръв път, не мога да очаквам да ми имате пълно доверие.

След известно колебание доктор Сюърд издърпа едно — чекмедже, в което имаше значителен брой подредени по номера и покрити с черен восък метални цилиндри, и каза.

— Имате право. Наистина се колебаех, защото не ви познавам. Но сега нещо ми подсказва, че би могло да се разчита на вас. Вземете цилиндрите и ги прослушайте. Когато приключите с тях, вечерята ще бъде готова. А аз през това време ще се запозная с тези писания, които ще ми доизяснят някои неща…

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

29 септември. Вече приключвах с четенето на дневника на мисис Харкър, когато тя влезе в кабинета.

— Страхувам се, че съм ви натъжил — възкликнах, виждайки сълзи в очите й.

— Всичкото това записано и прочетено страдание ме развълнува така, че ми е трудно да изразя чувствата си с думи. Тази машинка е чудесна, но и жестока. Вие сте излели в нея тревогата и болката си като душа, която вопие към Вседържателя. Никой никога не трябва да чуе това.

— Не нужно някой да го чува — тихо казах аз.

Тя хвана ръката ми и прошепна:

— Но те трябва да го знаят!

— Защо?

— Защото е част от цялата ужасна история; частта, отнасяща се до смъртта на злочестата Люси и до всичко, предизвикало я. Затова,

защото ни предстои битка срещу това страшно чудовище, а за тази цел трябва да разполагаме с повече информация и помощ. Вашите записи хвърлят още светлина върху цялата мистерия. Но те свършват на седми септември, а бих искала да чуя и продължението. Джонатан и аз размишлявахме ден и нощ, откакто ни посети професор Ван Хелсинг. Съпругът ми сега издирва някои сведения в Уитби. Утре ще се завърне. Изпълнен е с готовност да участва във всичко, което предстои. Така че не е уместно да има каквито и да били тайни между нас. Ще бъдем силни, само ако действаме заедно с пълно доверие помежду ни…

— Добре, нека сега да отидем да вечеряме — прекъснах я аз. — По-късно ще ви запозная с останалото и ще отговоря на евентуалните ви въпроси.

ДНЕВНИКЪТ НА МИНА ХАРКЪР

29 септември. След вечеря отидохме с доктор Сюърд в кабинета му, където той ме, настани удобно, така че да имам под ръка и пишеща машина, и звукозаписния апарат. След това седна зад гърба ми, за да не разсейва вниманието ми. Когато приключи ужасният разказ за смъртта на Люси и… за онова след нея, се отпуснах изнемощяла на стола си. За щастие не съм предразположена към припадъци. При все това, виждайки състоянието ми, доктор Сюърд скочи с възклик и ми подаде чаша коняк. Веднага се съвзех и го помолих за позволение тутакси да запиша всичко в дневника си.

— Искам всичко да е тогава, когато дойде Ван Хелсинг — Обясних му. — Вече изпратих телеграма на Джонатан, като пристигне в Лондон, веднага да се насочи насам. В тази работа времето и датите са от голямо значение и мисля, че ако нашият материал е подреден, и то в хронологичен ред, ще сме доста напреднали. А вие ми казахте, че лорд Годалминг и мистър Морис ще дойдат също.

Той задейства фонографа и така можах да запиша и останалото. Извадих три копия от дневника, така, както бях направила и с другите. Когато свърших, часът бе напреднал, но през цялото време доктор Сюърд бе останал с мен, вглъбен в четене, така че не се чувствах сама, докато работех. Преди да се оттегля в стаята си, си спомних, че Джонатан бе писал в дневника си нещо за вълнението на професора на гарата на Екситър пред някакъв материал във вечерния вестник. Затова, виждайки, че доктор Сюърд събира теченията на

„Уестминстърски вестник“ и на вестник „Пол Мол“, му ги поисках и ги занесох в стаята си. Спомням си колко от полза ми бяха запазените „Дейлиграф“ и „Уитби газет“ в осмислянето на ужасните произшествия в Уитби при пристигането на граф Дракула. Ето защо ще изчета, всички вестници от тази дата насам и може би; ще попадна на още следи.

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

30 септември. Мистър Харкър пристигна в девет часа. След като закусихме, той и съпругата му се оттеглиха в стаята си и минавайки покрай нея, дочух почукването на пишещата машина. Явно работят без отдих по делото, което ни е обединило. Харкър се е сдобил с писмата, разменени между съхранителя на сандъците в Уитби и лондонските колари, които са ги откарали. В този момент чете преписа от дневника ми. Дано му помогне за нови разяснения…

Никога не ми бе идвало на ум, че къщата, намираща се до приюта, би могла да бъде убежище на графа. Само като си помисля колко насочващо е било поведението на Рънфилд! Харкър каза, че на вечеря ще бъде в състояние да ни поднесе пълен и свързан разказ на произшествията и ме помоли междувременно да хвърля едно око на Рънфилд, тъй като се оказа, че в известен смисъл е бил своеобразен индикатор за шетните на графа. Последното с почти пълна сигурност ще бъде потвърдено, ако проследя всичко по дати.

Заварих Рънфилд седнал в стаята си с добродушна усмивка и така имаше вид на най-кроткия човечец. Настаних се до него и подехме разговор на различни теми, докато неочаквано той изрази желанието си да се върне вкъщи, нещо, което споменаваше за пръв път, откакто пребивава тук. С поверителен тон ми каза, че би искал да бъде изписан колкото се може по-скоро. Сигурен съм, че ако не бях говорил преди това със семейство Харкър и не бях, прочел писмата, сравнявайки с датите на пристъпите му, след кратък период наблюдение щях да удовлетворя неговата молба. А сега съм изпълнен със съмнения. Тези пристъпи са били по някакъв начин свързани с близостта на графа. При това положение каквото означава сегашното му задоволство? Реших да не му задавам въпроси, за да не предизвикам подозрения у него. Наредих на санитаря да го наблюдава зорко и да приготви за всеки случай усмирителна риза.

29 септември. Реших да отидем в Уитби, за да направя някои разследвания. Целта ми е да открия къде точно в Лондон е бил отправен ужасният товар на графа. Мистър Билингтън ми предостави в канцеларията си всички документи около съхранението на сандъците. Почти ми прилоша от вълнение при вида на едно от писмата, които графът бе писал и които бях виждал на масата му, преди още да зная за пъклените му планове. Беше подготвил всичко внимателно, предвиждайки всяка пречка, която би могла да се появи. Показаха ми фактурата и я преписах: „Петдесет сандъка обикновена пръст за научноизследователски цели.“ Преписах и писмото до Картър Патерсън, както и отговора на последния, след което се сбогувах с мистър Билингтън и отидох на пристанището. Там поговорих с бреговата охрана и с митничарите, които бяха разтоварвали сандъците. Единственото уточнение, което те направиха, бе, че сандъците били „смъртно тежки“, а един от тях отбеляза, че след това изпитвали такава жажда за вода, че още не смогвали да я утолят съвсем, въпреки изминалото оттогава време.

30 септември. Сутринта пристигнах на гара „Кинг Крос“ и там също началникът извика веднага товарачите, за да ги разпитам. И те като колегите си от предишната гара се оплакаха от анормална жажда след носенето на сандъците.

Оттам се отправих към административното седалище на Картър Патерсън, където, след като направиха справка в деловата книга, се обадиха на канцеларията си в Кинг Крос за по-пълна информация. На носачите и коларите, които се намираха в момента там в очакване на работа, им бе наредено да дойдат, за да говорят с мен, като донесат и всички документи, свързани с отнасянето на сандъците в Карфакс. И те споменаха за необичайната жажда, която бяха отдали на пръстта и прахта. Единият от тях отбеляза:

— Това, шефе, е най-шантавата къща, в която съм влизал. Бас държа, че от сто години никой не е бил в нея. Там има толкова натрупана прах, че човек може да си легне да спи на пода, без да му убива на кокалите. Ами параклиса! Щом влязохме с колегата, си

помислихме само за едно: как да излезем по-бързо. За цялото злато на света не бих останал там, след като се стъмни.

— Разбирах човека, защото и аз бях влизал в къщата. Сега съм убеден, че всичките сандъци, които са пристигнали от Варна със злополучния „Деметер“, са били откарани в стария параклис в Карфакс. Трябва да са общо петдесет на брой, като се броят и тези, които са били изнесени от там впоследствие, както разбрах от дневника на доктор Сюърд.

Сега ще се опитам да се срещна с коларите, нападнати от Рънфилд, когато са отнасяли сандъците от Карфакс. Вървейки по тази следа, може би ще узная още неща.

ДНЕВНИКЪТ НА МИНА ХАРКЪР

30 септември. Лорд Годалминг и мистър Морис дойдоха по-рано, отколкото ги очаквахме. Доктор Сюърд бе излязъл по работа, отвеждайки Джонатан със себе си, така че аз трябваше да поема новопристигналите. За мен това бе болезнена среща, тъй като събуди спомените ми за упованията и бляновете на Люси отпреди само няколко месеца.

Те не бяха наясно с много неща, затова ги поставих в течение на известното до днешна дата и им дадох по едно копие от дневниците, които съпругът ми и аз бяхме преписали и сложили в ред.

Лорд Годалминг прелисти своя доста обемист екземпляр и попита:

— Вие ли писахте и преписвахте всичко това?

Потвърдих, а той продължи:

— Вие сте хора добри и любезни, а и толкова труд сте хвърлили, че съм готов сляпо да приема вашите виждания и да ви помагам. Освен това зная колко много сте обичали скъпата ми Люси…

Тук сълзите задавиха гласа му и той закри лицето си с длани Мистър Морис с инстинктивна деликатност стисна рамото му и после излезе от стаята. Предполагам, че има нещо в природата на жената, което предразполага мъжа на воля да излива пред нея чувствата и емоциите си, без да се опасява, че това ще бъде в ущърб на мъжествеността му. Така и Лорд Годалминг, едвам бяхме останали сами, седна на дивана и даде простор на плача си. При вида на

неговата съкрушеност се настаних до него, нежно взех дланите му между своите и казах:

— Зная какво е била Люси за вас и вие за нея. А ние двете бяхме като сестри. Сега, когато е мъртва, ще ми позволите ли да бъда сестра за вас във вашата мъка? Бих искала в нейна памет да ви бъда опора поне в страданието.

След малко риданието му секна и той стана, като ми се извини. Заразказва ми за ужасното си терзание, в което е бил почти сам, тъй като извън неколцината наши общи приятели, никому, не бивало да се доверява, имайки предвид страховитите и невероятни обстоятелства.

— Ако уважението и благодарността на един мъж представляват за вас нещо, то знайте, че днес си спечелихте моите. И ако някога имате нужда от помощ, вярвайте, че ще я намерите в мое лице. Дано Бог не позволи да се затъмни щастието ви, но ако нещо се случи, обещайте ми, че ще ме известите.

— Обещавам ви — отвърнах му, за да го успокоя.

Докато вървях по коридора, видях мистър Морис, който се бе загледал от един прозорец. Като чу стъпките ми, се обърна.

— Как е Арт? — попита. Сетне, забелязвайки, че очите ми са зачервени, продължи: — Виждам, че сте го утешавали. Бедното момче! Нуждае се от това. Никой по-добре от жена не умее да разтуши едно скърбящо сърце.

Виждайки, че и той страда и тъй като и неговите чувства към Люси ми бяха известни, казах тихо:

— Бих искала да мога да утеша всички страдащи. Позволявате ли да бъда ваша приятелка, която ще бъде винаги насреща, когато ви е необходимо?

Той ми хвана ръката и я целуна с благодарност.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД(ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

30 септември. Когато се прибрах, се оказа, че Годалминг и Морис не само са пристигнали, но и че вече са изчели различните дневници и писма, които семейство Харкър бяха поставили в ред. Джонатан още не се бе завърнал от посещението си при коларите, за които ми бе писал доктор Хенеси. Мисис Харкър ни приготви по чаша чай и след като го изпихме, се обърна към мен:

— Доктор Сюърд, мога ли да ви помоля нещо? Имам желание да видя пациента ви Рънфилд. Толкова интересен ми стана от дневника ви!

Съгласих се. Когато влязох в стаята на душевноболния и му съобщих, че една дама желае да го види, той само се ограничи да попита защо. Отговорих му, че тя ми е гостенка и е пожелала да види всички болни в болницата.

— Много добре — каза той. Нека влезе, но преди това искам да поразтребя.

Начинът, по който осъществи това си намерение, бе крайно странен: преди да успея да го възпра, изгълта всички мухи и паяци, които бяха налице в кутиите, като че се опасяваше някой друг да не свърши това вместо него. Когато приключи това си дело, с готовност обяви:

— Нека дамата заповяда.

Седна на ръба на кревата с полунаведена глава, но гледайки зорко. След като тя го поздрави, той запази мълчание, докато погледът му изрази първо удивление, после — съмнение. Накрая наруши тишината, а думите му ме поразиха:

— Вие не сте момичето, за което искаше да се ожени докторът, нали? Не, не може да бъде, защото тя е мъртва.

— О, не! — отвърна с нежна усмивка мисис Харкър. — Вече си имам съпруг. Аз съм мисис Харкър.

— Тогава какво правите тук?

— Съпругът ми и аз дойдохме на гости на доктор Сюърд.

— Ако е така, не оставайте на това място — с тон на предупреждение каза Рънфилд.

— Защо не?

Считайки, че разговорът може да стане неприятен за мисис Харкър, аз се намесих:

— Откъде знаете, че съм желаел да се оженя за някого?

— Що за глупав въпрос! — процеди той пренебрежително.

— Не смятам, че е глупав, мистър Рънфилд — възрази мисис Харкър.

— Вижте, мисис Харкър, — отговори Рънфилд с подчертано вежливи интонации — нашият попечител мистър Сюърд е толкова обичан от цялата ни малка общност тук, че всичко, свързано с него ни интересува.

Продължихме известно време разговора си. Виждайки, че Рънфилд е достатъчно смислен, мисис Харкър го насочи към щекотливата тема, след като ме погледна крадешком. Много се впечатлих, като го чух да говори все по-свързано и изискано.

— Аз съм човек, който поддържа своеобразна вяра; заради това моите приятели се разтревожиха и настояха да бъда затворен тук. Убеждението ми е, че животът е една позитивна и вечна същност и че поглъщайки множество живи същества, независимо на какво ниво по скалата на животворението се намират, човек може да продължи съществуването си до безкрайност. На моменти тази ми убеденост е стигала до пароксизъм. Надявам се, че присъстващият тук доктор ще ми прости това, че веднъж се опитах да го убия, за да усиля виталитета си, като абсорбирам неговата жизнена енергия посредством кръвта му.

Само кимнах с глава, тъй като смайването ми беше такова, че не знаех нито какво да кажа, нито какво да мисля. Трудно ми бе да вярвам, че същият човек пет минути преди това беше ял паяци и мухи. Погледнах часовника си и установявайки, че е наближил часът, в който трябваше да посрещнем Ван Хелсинг на гарата, казах на мисис Харкър, че е време да тръгваме. Тя ме последва веднага, след като любезно се прости с Рънфилд.

— Довиждане, надявам се да ви виждам често и то при по-благоприятни за вас обстоятелства.

— Довиждане, драга. Моля се Богу никога повече да не видя очарователното ви лице. Дано Той ви благослови и ви закриля.

Излишно е да казвам, че и тези му думи ме озадачиха.

Ван Хелсинг пристигна, изпълнен с готовност да остане колкото бъде необходимо. След като го осведомих за всичко станало по време на отсъствието му, той каза:

— Приятелю Джон, досега тази изключителна жена ни оказа ценна помощ, но от тази нощ нататък ще трябва да остане изключена от това опасно дело. Мъже сме и е естествено да поемем всевъзможни рискове за унищожението на чудовището, но една жена не трябва да участва в това. Сега тя ще присъства на нашия съвет, но от утре ще продължим без нея.

Съгласих се напълно с него. Решихме да се съберем всички в девет часа.

ДНЕВНИКЪТ НА МИНА ХАРКЪР

30 септември. Когато се събрахме в кабинета на доктор Сюърд, изглеждахме като нещо от рода на колегия или комитет, председателстван от професора, който се настани на най-видно място и след като ме помоли да седна от дясната му страна, за да изпълнявам ролята на секретарка, взе думата.

— Мисля, че е необходимо да ви кажа няколко думи за вида враг, с който ни предстои да се сблъскаме. Ще ви кажа и нещо конкретно за историята на този именно, с когото си имаме работа; успях да проуча някои неща. Чак след това ще можем да обсъдим начините си на действие и да вземем нужните мерки… Колкото и трудно да е това да бъде възприето от позитивистично настроените умове, вампири има и някои от присъстващите тук са имали убедителни доказателства за това. Ако аз бях знаел по-рано всичко, което зная сега, щях да спася живота на онази, която толкова обичахме. Но тя си отиде и сега трябва да попречим други души да не погинат. Носфератусите, за разлика от пчелите, които, след като ужилят, умират, не ги сполетява същото, а напротив — всеки път стават все по-силни и волята им за злотворство укрепва с времето. Така и вампирът, който блуждае тук, е много по-силен и по-хитър от смъртните, тъй като е развивал тези си качества през различни поколения, а освен това разчита на знанията си в областта на некромантията. Може в известни рамки да се появява

когато и където си поиска и под различен облик. Има и власт над природните сили — бурята, снега, гръмотевиците — а също и над някои животни като плъховете, кукумявките, прилепите, лисиците и вълците. Способен е да увеличава или смалява размерите си, а и да бъде невидим. Как тогава да подходим в нашето начинание, целящо унищожението му? Къде да го намерим и как да го премахнем? Приятели, започваме ужасно дело, което може да повлече последствия, способни да накарат и най-смелия да се разтрепери. Ако загубим тази битка, какво ще стане с нас? Тук не се касае просто за живот и смърт, а за опасността да се превърнем в онова, което е той — в полумъртвци, жадуващи за кръвта и душите на онези, които най-много сме обичали приживе. За нас навеки ще се затворят небесните двери и няма да има кой да ни ги отвори. А сега вие си кажете думата.

Аз и съпругът ми се погледнахме и между нас нямаше нужда от думи.

— Аз и Мина сме готови на всичко — обяви Джонатан.

— Разчитайте на мен, професоре — каза Куинси Морис.

— С вас съм — извика лорд Годалминг. — Люси трябва да бъде отмъстена.

Доктор Сюърд се ограничи с достатъчно ясен жест.

Тогава Ван Хелсинг стана и сложи златното разпятие върху масата. Всички си стиснахме над него дланите и така клетвата бе положена.

— Добре. — каза Ван Хелсинг — вече сме наясно, доколкото е възможно, срещу какво ще се сражаваме; но искам да знаете, че и ние сме силни. На наша страна е силата на единението, една сила, която вампирът не притежава. Имаме на разположение средствата на науката, а освен това сме способни да действаме не само нощем, а и денем, възможност, от която той е лишен… Сега да видим какви са ограниченията на вампира изобщо и на този в частност. Знаем, че с течение на времето той набира все повече сили, хранейки се с кръвта на живите. Известно ни е също, че по този начин може и да се подмладява. Но и не издържа без това си своеобразно зареждане, тъй като иначе не поглъща храна, нещо, в което нашият приятел Джонатан, живял с него седмици наред, се е уверил. Тялото му не хвърля сянка, не се отразява в огледало и е много силно. Може да се превръща в прилеп, което някои от присъстващите са имали възможността да

видят. Способен е да се обгръща в мъгла, но радиусът на тази мъгла е ограничен. Може също да се появи по лунните лъчи, както Джонатан е виждал онези три сестри в замъка на Дракула. Може и да се смалява до минимум, което видяхме — Люси се проплъзна и през един процеп край вратата на гробницата. Така че влизат и излизат навсякъде, независимо дали е заключено. Въпреки всичко, което изредих, той не е напълно свободен в движенията и действията си. Не е все пак в състояние да отиде, където си иска; принуден е да се съобразява с някои природни закони, които са ни неизвестни. Например не му е възможно да влезе за пръв път в определен дом, без да е поканен; ала веднъж влезе ли по този начин, после винаги може да го прави по своя воля. Както е при всички нечисти сили, неговите способности се стопяват с настъпването на деня. Известно ни е, че се изгубват и при близост с чесън, разпятие, някои други свети символи; наличието на диви рози върху ковчега му пречи да излиза от него. Изстрелването на светен куршум в ковчега може да го изпрати напълно в света на мъртвите, а вече знаете, че същият резултат се постига и с рязане на главата и забиване на кол в сърцето. Последното го видяхме със собствените си очи… Следователно, ако намерим мястото — седалище на чудовището, ще имаме възможността да го притиснем в ковчега и да свършим с него. Обаче този вампир е свръх хитър. Поисках сведения за него от приятеля си Арминиус от Будапещенския университет и той ми изпрати данни за личността му, каквато е била приживе. Изглежда, че става въпрос за войводата Дракула, спечелил си слава и име в битките си срещу турците край голямата река, ограничаваща турските земи. Не ще да е бил обикновен човек, като се има предвид, че по онова време, а и през следващите векове за него се е говорело като за най-умния, най-хитрия и най-храбрия от синовете на „земята отвъд горите“. Присъщите му силен ум и желязна воля не са го напуснали до гроба му и така се оказва, че са още сред нас. Както твърди Арминиус. Дракулите били голям и благороден род, макар че по онези времена се говорело, че някои негови представители имали взаимоотношения с Лукавия.

Докато професорът говореше, мистър Морис се бе загледал втренчено в прозореца. Изведнъж стана и тихо излезе от стаята. Последва пауза, след която професорът продължи:

— А сега ще трябва да предначертаем плана си. От разследванията, направени от Джонатан, ни е известно, че от замъка са пристигнали в Уитби петдесет сандъка с пръст, които били откарани в Карфакс, а по-късно няколко от тях — измъкнати оттам. Според мен нашият първи ход се състои в това, да проверим дали останалите сандъци са в изоставената къща или са били взети още от тях. Ако липсват още, ще трябва да локализираме…

Силна детонация извън къщата ни накара да подскочим. Стъклото на прозореца се пръсна, чу се типичното изсвирване на рикошират куршум, а самият той се заби в срещуположната стена. Много се страхувам, че реагирах като страхливка, защото в този момент нададох вик на уплаха. Лорд Годалминг се втурна към прозореца, но отвън долетя гласът на мистър Морис.

— Извинете ме — извика той. — Съжалявам, че ви стреснах. Прибирам се веднага.

Не повече, от минута по-късно той бе сред нас и ни обясняваше.

— Извърших глупост и отново ви моля да ме извините. Просто докато професорът говореше, забелязах, че един огромен прилеп е кацнал на перваза на прозореца. Тъй като под влияние на текущите събития изпитвам такъв ужас от тези животни, та чак не ги понасям, не се сдържах и излязох да му тегля един куршум, както неизменно правя през последните нощи, всеки път, когато видя някое от тях.

— Успя ли да го раниш? — попита Ван Хелсинг.

— Не зная; по-скоро — не, защото излетя сравнително нормално по посока на гората.

Морис зае отново мястото си и професорът поде:

— Трябва да открием всеки един от тези сандъци и когато бъдем готови, да убием вампира в леговището му. Ще бъде необходимо да стерилизираме пръстта в тях, та да не може да се приютява. Ще се стремим да го намерим и да се нахвърлим върху му през следобедните часове, когато е най-безпомощен. А сега, що се отнася до вас, мисис Мина, тук приключва вашето сътрудничество. Животът ви е прекалено скъп за нас, за да ви подлагаме на подобни рискове.

Лицата на мъжете, включително и това на Джонатан изразиха такова одобрение на думите му, че не ми остана нищо друго, освен да се съглася.

— Тъй като няма никакво време за губене, — продължи Морис — аз съм на мнение да отидем веднага да огледаме къщата на вампира. Времето е скъпо, а бързите действия от наша страна ще ни позволят да спасим много набелязани от него жертви.

И така аз останах сама със стегнато сърце, въпреки че пред тях успях да скрия силната си тревога. Преди да тръгнат, ме посъветваха да си легна и да спя. Като че ли бих могла пред лицето на такива опасности!

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

1 октомври, четири часа сутринта. Тъкмо се готвехме да излезем, когато ми бе предадено, че Рънфилд настоявал да ме види спешно. Казах да му предадат, че това ще стане сутринта, защото сега съм много зает, но санитарят ме посъветва да се отзова на искането му; в противен случай бил сигурен, че пристъпите на буйство ще се подновят. Приятелите ми настояха да ме придружат, така че в стаята на пациента влязохме вкупом.

Заварихме го много неспокоен, но обноските и начинът му на говорене съвсем не бяха характерни за един маниак. Помоли ме да го изпиша и да му позволя да се върне веднага вкъщи. Обоснова молбата си с аргумента, че напълно е оздравял и се обърна за подкрепа в този смисъл към приятелите ми, като в същото време ми направи забележка, че не съм му ги представил. Тогава му ги представих един по един и за наше удивление той намери думи на възхвала за всеки от тях, като показа, че е запознат с професията и заниманията му.

— Опасявам се, доктор Сюърд. — продължи след това Рънфилд — че вие не си давате ясна сметка колко сериозни са основанията за моето желание. Искам да си тръгна веднага. Още в този миг, ако е възможно.

Прочитайки по лицето ми отказ, се обърна към останалите.

— Не бих се молил така, но го правя не за себе си, а за доброто на други. Не съм свободен да ви обясня мотивите си, но мога да ви уверя, че съм ръководен от възможно най-благородния подтик, възникнал от високо чувство за дълг. Ако можехте да надникнете в сърцето ми, щяхте да одобрите чувствата, които ме движат, и да ме броите между най-добрите си и лоялни приятели.

Ван Хелсинг заговори пръв и бях изненадан, че го прави като към равен нему.

— Не бихте ли ни обяснили искрено каква е всъщност причината да искате да си отидете още тази нощ?

— Доктор Ван Хелсинг, съжалявам много, но не мога да ви кажа нищо. В тези работи не съм господар на езика си, иначе нямаше да се поколебая да говоря. Само ви моля да ми имате доверие. Ако ли пък не, отговорността не ще бъде моя.

Считайки, че е вече време да се прекрати тази сцена, която започваше да прилича на трагикомедия, се отправих към вратата с думите:

— Хайде, приятели, имаме много за вършене. Лека нощ, Рънфилд.

Едвам се бях доближил до вратата и с пациента стана нова промяна. Хвърляйки се на колене на пода, вдигна умолително ръце и изля цял поток от жални увещания, като в същото време по бузите му обилно се стичаха сълзи.

— Умолявам ви, доктор Сюърд, оставете ме веднага да изляза от тази сграда. Изпратете ме както и където си искате, дори да бъда окован във вериги и съпровождан от пазачи с камшици. На всичко съм готов, само и само да ме няма тук. Вие не знаете какво правите, като ме задържате в болницата. Говоря ви от все сърце… от все душа. Не подозирате на кого нанасяте вреда, нито пък аз мога да ви го кажа. В името господне ме измъкнете оттук и спасете душата ми от всякаква вина! Не ме ли чувате? Не можете ли да ме чуете? Не разбирате ли, че сега съм здрав и говоря сериозно? Не съм някой луд в състояние на пристъп, а съвсем разумен човек, борещ се за спасението на душата си. Чуйте ме!

За да предотвратя приключването на всичко с криза, го хванах за ръката и му помогнах да се изправи.

— Хайде, стига вече — казах строго. — Идете си в леглото и се опитайте да се успокоите.

Подчини се, без да каже нито дума повече.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖОНАТАН ХАРКЪР

1 октомври, пет часа сутринта. Излязохме потиснати от стаята на Рънфилд и се завърнахме смълчани в кабинета. Вече вътре, мистър Морис каза на доктор Сюърд:

— Ако този човек не блъфира, то той е най-смисленият луд, когото познавам. Не съм сигурен, но мисля, че имаше нещо сериозно предвид и трябва да е тежко за него, че не му бе дадена никаква възможност.

Лорд Годалминг и аз запазихме мълчание, а доктор Ван Хелсинг додаде:

— Приятелю Джон, очевидно разбираш от лунатици повече от мен и се радвам, че е така, защото, ако на твое място бях аз, щях да пусна този на свобода.

— Да беше обичаен душевноболен, щях да поема риска. — отвърна доктор Сюърд — но той с нещо е толкова свързан с графа, че се опасявам да не сбъркам, ако се отзова на желанието му. Не мога да забравя как със същата страст се моли и умолява да му дам котка, а после се опита да прегризе гърлото ми със зъби. Освен това наричаше графа „господар и повелител“ и е възможно да иска да бъде свободен, за да му помага по някакъв диаболичен начин.

— Опитваме се да изпълним дълга си — каза професорът — и да се надяваме, че Бог ще ни помага.

Лорд Годалминг, който бе излязъл за малко от кабинета, се върна, носейки малка сребърна свирка.

— Изоставената къща може да е пълна с плъхове, затова ето едно изпитано средство срещу тях.

Малко по-късно вече бяхме прехвърлили зида и като стигнахме до масивната врата на къщата, доктор Ван Хелсинг извади различни неща от чантата си и ги раздели на четири, очевидно за да има за всекиго от нас.

— Приятели, — каза той — опасността е голяма и се нуждаем от най-различни оръжия.

Тъй като стоях най-близо до него, на мен първо ми връчи малко сребърно разпятие, гирлянда от чеснови цветчета, за да си я сложа около врата, револвер, нож, както и няколко електрически фенерчета. Накрая ми подаде и нафора, завита в хартийка. След като всички бяха екипирани по този начин, доктор Сюърд изпробва няколко ключа в ключалката, докато накрая вратата се отвори със скърцане.

— In manus tuas, Domine! — каза Ван Хелсинг, прекръсти се и влезе пръв.

Последвахме го, затворихме зад себе си вратата и запалихме фенерчетата. Сноповете светлина от тях, преплитайки се, образуваха странни форми и не можах да отпъдя усещането, че между нас има и още някой. В мен на талази нахлуха ужасните спомени от Трансилвания. Мисля, че и в останалите се появиха подобни чувства, тъй като се заоглеждаха, впивайки поглед във всяка новопоявила се сянка.

Вътрешността на къщата бе покрита с прах, която се бе настлала по пода като килим, дебел няколко сантиметра, а по стените имаше мъх, лишеи и огромни паяжини. В хола върху една маса видяхме връзка ключове с прикачено картонче с надпис на всеки от тях. Ако се съдеше по следите в прахта на масата, тези ключове са били употребявани неведнъж. Професорът ги взе и се обърна към мен.

— Вие познавате къщата, Джонатан. Разглеждали сте плана й. Откъде се минава за параклиса?

Въпреки, че спомените ми бяха доста смътни, можах да се ориентирам и скоро се намерихме пред вратата на параклиса. След няколко опита попаднахме на съответния ключ, и отворихме. Ако и да очаквахме неприятен мирис на застояло, което би било закономерно за място като това, затворено и без проветрение, зловонието, което ни лъхна, не се поддава на описание. Освен, че се състоеше от всички най-гнусни съставки, с които понякога можем да се сблъскаме в живота, в него избиваше и остра смрад на сплута кръв, само от спомена за която и сега ми призлява.

При нормални обстоятелства това щеше да ни накара без колебание да се върнем обратно, но целта, която си бяхме поставили, ни даде сили да продължим. От внимателния оглед, който направихме,

потръпвайки от погнуса, установихме наличието на само двадесет и девет от първоначалните петдесет сандъци. Тъкмо се споглеждахме в учудване от този факт, когато с тревога забелязах, че лорд Годалминг внезапно обърна глава към един коридор оттатък вратата на параклиса. Проследих погледа му и усетих, че ми спира сърцето. Стори ми се, че сред мрака съзирам възбледото лице на графа с огнените му очи, орловия му нос и кървавочервените му устни. Видението трая само миг, а лорд Годалминг каза:

— Като че ли видях някакво лице, но това е вероятно от играта на сенките.

Няколко минути по-късно Морис рязко отскочи от един ъгъл, който оглеждаше. Всички втренчихме уплашен взор натам и видяхме множество фосфоресциращи като звезди точки. Инстинктивно отстъпихме, но вече бяхме обкръжени от плъховете.

За една-две секунди останахме вцепенени, но не и лорд Годалминг, който бе подготвен за подобно извънредно положение. Втурвайки се към вратата, наду с все сила свирката си, чийто пронизителен звук отекна надалеч. Тутакси някъде откъм болницата се разнесе кучешки лай. За много кратко време количеството плъхове се бе увеличило забележително. От светещите им очи цялото помещение като да бе изпълнено от светулки. Териерите пристигнаха много бързо, но пред прага изведнъж се спряха, душейки и виейки. Плъховете настъпваха и ние излязохме оттам.

Лорд Годалминг вдигна едно от кучетата, пренесе го през прага и го пусна на пода. Едвам лапите му докоснаха земята, животното възвърна смелостта си и се спусна върху естествените си врагове. Плъховете се разбягаха с такава бързина, че кучето успя да унищожи едва двадесетина, а за другите кучета, които бяха вкарани вътре по същия начин, остана съвсем малко плячка.

С изчезването на плъховете като че ли се освободихме от някакво зло присъствие. Облекчени, затворихме вратата на параклиса и отвеждайки кучетата с нас, започнахме внимателно обследване на къщата. Не намерихме нищо с изключение на прах в извънмерни количества.

Когато излязохме от главната врата, се разсъмваше. Доктор Ван Хелсинг бе отделил от връзката ключове този от хола и го бе задържал в себе си.

— Тази нощ имахме голям успех — изкоментира той. — Не ни се случи нищо лошо и можахме да проверим колко сандъка липсват.

В болницата цареше пълна тишина, нарушавана единствено от някой и друг вик откъм килиите на душевноболните. От стаята на Рънфилд се чуваха тихи стонове. Клетникът вероятно бе терзан от мъчителни мисли.

Влязох на пръсти в стаята ни и заварих Мина заспала и дишаща толкова леко, че за да я чуя, трябваше да се доближа досами нея. Стори ми се по-бледа от обикновено и за в бъдеще реших да не разисквам с нея работата ни, за да не се затормозява излишно. Това ще бъде трудно, но ще трябва да съм твърд и от утре ще отказвам да я осведомявам за каквото и да било от начинанието ни. Спах на дивана, за да не я безпокоя.

1 октомври, по-късно. Предполагам, че е естествено това, че спахме повече от обичайното, но дори и така се събудих преди Мина и се наложи да я разтърсвам и викам, за да я изтръгна от съня й. Оказа се толкова дълбоко заспала, че като отвори очи, с мъка ме разпозна, гледайки ме изплашено, като човек, който е имал кошмари. Оплака се, че се чувства уморена и я оставих да полежи. Сега знаем, че от параклиса са били извадени двадесет и един сандъка и колкото по-бързо ги открием, толкова по-добре ще е. Днес ще гледам да се срещна с Томас Снелинг.

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

1 октомври. Събудих се по обедно време, когато професорът влезе в стаята ми. Бе по-весел от всякога и поиска разрешението ми да посети Рънфилд.

— Искам да го накарам да се поразговори за стремежа си да яде живи твари. Прочетох в дневника ти, че казал на мисис Мина, че това му е нещо като верую. Защо се смееш, приятелю. Джон?

— Извинете ме. — отвърнах — но когато нашият кротък и философски настроен лунатик направи това изявление, устата му още смърдеше от мухите и паяците, които току-що бе изял.

— Във всеки случай — усмихна се на свой ред Ван Хелсинг — може би от лудостта на този умопобъркан ще извлека повече знания, отколкото от ученията на най-големите мъдреци. Кой знае?

Тъй като имах бърза работа за довършване, посветих се изцяло на нея. Нямам представа колко време бе изтекло, когато Ван Хелсинг отново се появи.

— Прекъсвам ли те? — попита той.

— О, не. Вече привърших и съм свободен. Сега вече мога да ви придружа до Рънфилд, ако желаете.

— Не е нужно. Вече бях при него.

— И как ви се видя?

— Не оцени много присъствието ми. Срещата ни бе повече от кратка. Заварих го седнал на един стол в средата на стаята, облакътен на коленете си, докато лицето му представляваше жива картина на отчаянието. Отказа да говори с мен и го оставих.

След това професорът отиде да си общува със семейство Харкър. Куинси и Арт са някъде в търсене на следите на сандъците с пръст. Аз сега ще обходя пациентите си, а тази вечер би трябвало всичките пак да се съберем.

ДНЕВНИКЪТ НА МИНА ХАРКЪР

1 октомври. Странна ми е резервираността на Джонатан, след като толкова дълго време сме си имали пълно доверие и сме си доверявали всичко. Тази сутрин, разговаряйки с мен, умишлено избягваше значителните теми. Ако и да беше по-нежен и внимателен от всякога, не спомена нищо за случилото се в къщата на графа. Аз се разплаках като глупачка, въпреки че зная, че всичко, което прави, е за мое добро. Но така или иначе вероятно един ден ще ми разкаже всичко.

Снощи, непосредствено след излизането на мъжете, си легнах, просто защото те ми препоръчаха така да сторя. Колкото и да се напрягам, не мога да си спомня как и кога съм заспала. Това, което помня, е, че по едно време кучетата се разлаяха, а от стаята на Рънфилд, намираща се точно отдолу, се дочуха странни звуци. После тишината, която настъпи, бе толкова дълбока, че се стреснах, станах и отидох до прозореца. В безмълвието навън не се забелязваше никакво движение; като че ли смъртта бе простряла саван над всичко. При все това една белезникава мъгла бе започнала едва забележимо да се придвижва към зданието. Когато се върнах в леглото си, усетих, че ме обхваща нещо като летаргия и полежах така известно време, без да

мога да заспя напълно. Не знаейки какво да правя, за да се успокоя, пак станах и погледнах през прозореца. Видях, че мъглата се е разпростряла досами стената и сякаш като жива се опитва да влезе през прозорците. Нещастният умопобъркан сега се развика по-силно от преди и без да мога отчетливо да чуя думите му, в самия тон, с който ги произнасяше, имаше страстно умолителни нотки. Малко след това се разнесоха шумове като от борба и се досетих, че пазачите се опитват да го обуздаят. Толкова се разтревожих, че изтичах обратно в леглото си и си запуших ушите с длани, за да не чувам нищо. Сигурна съм, че в този момент не ми се спеше, но въпреки това съм заспала. Това, което сънувах впоследствие бе повече от тягостно…

Мъглата започна да изпълва стаята. Не можех да разбера дали съм забравила да затворя прозореца или пък тя се процежда през процепите му. Понечих да стана и да проверя, но крайниците ми се оказаха обхванати от необяснима слабост. Пламъкът на газената лампа се снижи. Сред изпълнилата стаята плътна белота изплуваха две огнени очи, подобни на онези, които бях видяла при залез слънце, когато се намирах на възвишението заедно с Люси. Някакво продълговато бяло лице се приближаваше към мен…

Не ми се иска подобни кошмари да се повтарят, тъй като след това бях така уморена, че все едно не си бях лягала. Ще трябва да поискам някакво успокоително от доктор Ван Хелсинг или от доктор Сюърд.

2 октомври, 10 часа вечерта. Вчера можах да спя и не сънувах нищо. Сънят ми трябва да е бил много дълбок, защото не чух кога Джонатан си е легнал. Въпреки това днес се чувствам ужасно отпаднала и без настроение. Този следобед Рънфилд поиска да ме види и аз се отзовах. Бедничкият бе много любезен и когато се разделихме след един разговор от общ характер, целуна ръката ми и ми пожела дано Бог да бди над мен. Много ме трогна и след това плаках, като си мислех за него. Джонатан и останалите отсъстваха до вечерта и се завърнаха много уморени. Направих всичко възможно да ги разведря малко и с това позабравих колко изнемощяла се чувствам самата аз. След вечеря ме изпратиха да си легна под предлог, че ще отидат да изпушат по една цигара заедно, но аз зная, че искаха да останат насаме, за да разискват станалото през деня. По вида на Джон разбрах,

че има нещо важно да им разкаже. Поисках от доктор Сюърд успокоително и той ми даде. Вече го взех и сега малко съжалявам, защото не бих могла да се събудя, ако обстоятелствата го изискват.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖОНАТАН ХАРКЪР (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

1 октомври. Намерих Томас Снелинг у дома му на Бътнал Грийн, но за съжаление той не бе в състояние да си спомни каквото и да било. Човекът от рано бе започнал да се налива с бира и жена му, която ми се видя доста свястна, ме осведоми, че той е само помощник на Смолет, който бил главният отговорник за работата. Тогава се отправих към Уолуърт и там открих Джоузеф Смолет, тъкмо когато седнал по риза пиеше чая си. Оказа се интелигентен и почтен индивид, олицетворение на предприемчивия работяга. Помнеше с точност инцидента със сандъците и в един бележник, който измъкна от задния джоб на панталона си, намери адресите, където са били откарани. Шест от тях — на улица Чиксенд 197, Майл Енд Ню Таун, а други шест — в Джамайка Лейн, Бърмъндси. Ако графът е решил да пръсне своите призрачни убежища из Лондон, със сигурност не ще се задоволи само с две зони от града. Попитах Смолет дали би могъл да ми каже местоназначенията на останалите сандъци, откарани от Карфакс. Той отговори:

— Добре, шефе. След като тъй арабийската се отнесохте с мен. — (бях му дал половин суверен) — ще ви кажа какво зная. Чух, че един тип на име Блоксъм и негов колега преди няколко дни са свършили подобна прашна работа в някаква стара къща в Пърфлийт. Та може и този Блоксъм да ви поразкаже туй-онуй.

Обещах му, че ако успее да научи адреса на този човек, ще му дам още един суверен. Смолет изгълта чая си наведнъж, стана от масата и каза, че ще се опита да свърши тази работа веднага. Но като стигна до вратата, се спря и се обърна.

— Вижте какво, шефе, всъщност няма смисъл да стоите тука. Не знам дали ще мога да намеря сам веднага. А ако го намеря, може да се е насвяткал вече. Най-добре ще е да ми оставите един плик с адреса си отгоре, а аз, като поразузная, ще ви уведомя по пощата къде можете да

го видите. Съветвам ви да се срещнете с него рано сутринта, докато не е решил да си оправя махмурлука.

Съгласих се и след като му оставих плика, както искаше, се прибрах. Тази вечер се чувствам уморен и се нуждая от сън. Мина спи дълбоко и е по-бледа от когато и да било. Трябва да продължавам да бъда твърд и да не споделям с нея нищо. Смятам, че това не ще ми е много трудно, като се има предвид, че тя се отнася с разбиране и не проявява излишно любопитство.

2 октомври. Това бе дълъг и наситен ден. Още по първата поща получих плика си с един мръсен къс хартия вътре, на който бе написано: „Сам Блоксъм, Коркрънс 4, Нотърс Корт, улица Бартъл, Уолуърт.“

Когато ми донесоха писмото, се намирах още в леглото. Станах, без да събуждам Мина. Стори ми се още по-бледа и реших, след като се върна този път, да я изпратя в Екситър. У дома ни ще се почувствува по-добре. Видях се за малко с доктор Сюърд и го уведомих къде отивам, като обещах да се върна колкото се може по-рано и да ги поставя в течение на резултатите от проучването ми. Тръгнах за Уолуърт и след като се озовах там, се наложи да пообикалям малко, докато най-после намеря Блоксъм. Той се оказа буден и смислен мъж, макар и външният му вид и начинът му на говорене да бяха доста грубички. Предварително му обещах, че ще си платя за сведенията и тогава той ми каза, че е правил два курса с каруца между Карфакс и една къща в Пикадили, при което превозил общо девет големи сандъка. Попитах го за номера на въпросната къща в Пикадили. Той отвърна:

— Номерът ми излетя от куфелницата, ама къщата е близо до една нова бяла черквичка. Тази къща е също наблъскана с прах и строена кой знае кога, без да е все пак чак толкоз стара като оная в Карфакс.

— Как влязохте в тези къщи, след като и двете са необитаеми?

— Старецът, дето ме нае, ме чакаше в къщата в Пърфлийт. Той самият ми помогна да вдигна сандъците и да ги натоваря на каруците. За него мога да кажа, че е най-якият тип, който някога съм виждал. А иначе човек като го гледа така на бая лазарника и толкоз изпосталял, че и сянка не хвърля, никога не би и помислил такова нещо. Аз, дето

никак не съм от най-кекавите, се потя от едната страна, а него го гледам и се шашвам — повдига с една ръка и хич му не мига окото. Га че държи пакетче чай!

— А как влязохте в къщата на Пикадили?

— Той беше и там. Изпреварил ме е някак си, защото когато позвъних, пак той ми отвори и ми помогна да разтоваря сандъците.

— И деветте?

— Да. С първия курс прекарах пет, а с втория — четири. От цялата тази работа така ми пресъхна устата, че като се върнах вкъщи, не си спомням колко бири съм изпил…

— Касите в холното помещение ли останаха?

— Да. В един голям и съвсем празен хол.

— Но така или иначе, не си спомняте номера на къщата?

— Не, ама ще я разпознаете лесно. Фасадата й е каменна, а стълбите, дето водят към входа, са бая високи.

Стана ми ясно, че не ще имам затруднения в намирането на къщата и тръгнах за Пикадили. Давах си пълна сметка за това, че времето е драгоценно. Графът можеше да продължи „разпределителната“ си работа така, че да изгубим следите на някои сандъци — ложета, което щеше изключително много да ни затрудни. Пристигайки в Пикадили Циркъс, освободих файтона, който бях наел, и тръгнах на запад. Когато се озовах пред къщата, отговаряща на описанието, я огледах внимателно, но тя се оказа буквално херметически затворена и нищо не можех да предприема. Разпитах неколцина съседни обитатели. Те казаха, че наскоро някой е заел изоставената къща, но кой — не знаеха. Един от тях си спомни, че преди това отпред имало табела с надпис „Продава се“, на която фигурирало името на фирмата „Митчел, синове и Кенди“. Не желаейки да проличи прекомерният ми интерес, им благодарих по възможно най-естествен начин и отидох в Бъркли, където в един справочник открих адреса на въпросната фирма за покупко-продажби.

Човекът, който ме прие в канцеларията, имаше любезни обноски, но отказа да отговаря на въпросите ми.

— Къщата е продадена, мистър. Това е всичко, което мога да ви кажа.

— Извинете ме, — настоях с не по-малка любезност — но аз имам особени причини да настоявам да узная, кой я е купил.

— Пазим в пълна тайна делата на нашите клиенти. Не ми е позволено да говоря, мистър.

— Аз също съм от професията — отвърнах му, показвайки визитната си картичка. — Действам от името на лорд Годалминг. На времето, когато още не носеше титлата и баща му беше жив, той се бе обърнал към нас да му наемем една къща. Ако ми дадете адреса на негово благородие, ще проуча въпроса и ако е възможно още с тазвечерната поща ще му изпратя информацията, от която се нуждае. За мен ще бъде удоволствие, ако се окаже, че можем да направим едно отстъпление от правилата си, за да се отзовем на желанието на негово благородие.

Благодарих му и му дадох адреса на доктор Сюърд. Когато излязох оттам, се бе стъмнило, чувствувах се изтощен и бях прегладнял. Изпих чаша чай и после се върнах към Пърфлийт, за да хвана влака.

Всички бяха налице, когато се прибрах. Мина беше определено уморена и бледа, ако и да положи усилия да изглежда весела и оживена. Отново усетих угризения, че се налага да мълча пред нея и да я хвърлям в мъчителни догадки. В нейно присъствие не можех да споделя с останалите извършеното от мен през деня, така че след вечеря я отведох в стаята й, за да си легне. Милата ми бе по-нежна от всякога и ме прегърна през врата, като че ли искаше да ме задържи при себе си. Обаче ни предстоеше дълъг разговор и я оставих.

Когато слязох долу, приятелите ми се бяха вече събрали около камината. Още във влака бях записал всичко в дневника си, така че беше достатъчно да им го прочета. Щом приключих, Ван Хелсинг каза:

— Голяма работа сте свършил днес, приятелю Джонатан вече сме по следите на липсващите сандъци. Ако ги намерим всичките в онази къща, нашето дело ще е отишло към края си. Ако обаче липсва някоя, ще се наложи да продължим търсенето, докато не хванем натясно чудовището и не го унищожим.

Всички се смълчахме за известно време, докато мистър Морис не поде:

— Как бихме могли да проникнем във въпросната къща?

— А в предишната как проникнахте? — попита лорд Годалминг.

— Но Арт, това е различно. В Карфакс ни прикриваха нощта и един обграден от висок зид парк. Докато в Пикадили ще изглеждаме като обикновени крадци. Искрено казано, признавам, че не виждам никакъв начин да влезем вътре, освен ако някой от членовете на онази фирма не ни снабди с ключ.

Нищо не можеше да се направи до сутринта и най-разумно бе да се чака лорд Годалминг да получи известие от Мичел. Останахме още малко, пушейки и разглеждайки от различни страни начинанието. Доспа ми се и реших да си легна, но преди това довършвам последните редове от дневника си за днес…

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД.

1 октомври. Озадачен съм от резките промени в поведението на Рънфилд. Когато отидох да го видя тази сутрин след неуспешното посещение при него от страна на Ван Хелсинг, го заварих да витае из облаците, загърбил земните неща и изпълнен с презрение към слабостите на клетите простосмъртни. Смятайки, че това е удобен случай да го накарам да говори, го попитах:

— Вече не ви ли интересуват мухите?

С усмивка на превъзходство той отговори:

— Мухата има забележителна черта; нейните криле са типични за аеросилата на психичните свойства. Древните са били прави, като са символизирали душата чрез пеперуда.

— А, значи вие търсите душата?

— Не, не! Не искам души! Живот искам. — Очите му заблестяха, изричайки това. — Душите няма да ми послужат за нищо. Не бих могъл да ги ям или… — Тук той внезапно млъкна и на лицето му се изписа познатото лукаво изражение. — Докторе, какво е животът в края на краищата? Когато човек има всичко, от което се нуждае, и знае, че не ще бъде лишен от нищо, това е достатъчно. Аз имам приятели… добри приятели… както и вие. Никога не ще ми липсват средства за живот!

Предполагам, че през мъглата на лудостта си усетил у мен известно несъгласие, защото изведнъж се отдръпна в последното си убежище — упорито мълчание. Разбрах, че по-нататъшният разговор засега е невъзможен и си тръгнах.

През следобеда изпрати да ме повикат. Ако беше от обикновените пациенти, нямаше да се отзова без наличието на основателен повод, но при неговия случай и дадените обстоятелства е излишно да окачествявам като извънреден факта, че се насочих тутакси към стаята му. Пък и без това в момента се бях оказал сам и до известна степен скучаещ. Харкър бе излязъл, отново тръгвайки по следите на сандъците, Артър и Куинси също отсъстваха. Колкото до Ван Хелсинг, той се бе затворил в кабинета си, отдаден на четене и размишления.

Рънфилд бе седнал на стола в средата на стаята, което означаваше, че мозъкът му е в трескава дейност. Едвам влязох и той попита възбудено:

— Какво ще кажете за душите?

Въпросът ме учуди, но в същото време разбрах, че бях имал някакво попадение.

— А бие какво мислите за тях? — отвърнах му с контравъпрос.

— Не искам души! — изрече, след като размисли малко.

Този въпрос явно го бе погълнал и реших да се възползвам от това.

— Но обичате живота и искате живи съществувания?

— О, да! В това отношение всичко е наред. Не трябва да се безпокоите.

— Но как може да се вземе съществувание, без да се вземе и душата му? — Забелязах, че се напрегна и добавих: — Ще дойде ден, когато ще излезете оттук, обкръжен от душите на хиляди мухи, паяци, врабчета и котки, които ще бръмчат наоколо ви. Взели сте живота им и ще трябва да изтърпявате душите им!

По някакъв начин това засегна въображението му, защото запуши с длани ушите си и затвори очи. Тогава казах на висок глас, така че да може да ме чуе и през дланите си:

— Искате ли още захар за подмамване на мухите?

— Не! Мухите са всъщност нещо незначително — отговори той начаса.

— А паяците?

— За какво са паяците? Нито стават за ядене, нито… — и спря като пред нещо запретено за казване.

— Разбирам — изкоментирах. — Насекомите вече не ви интересуват. Искате по-големи животни, в които бихте могли да забиете зъби. Какво ще кажете за един слон за закуска?

— Говорите глупости! — възкликна той.

Решен да го притисна докрай, задълбах в темата:

— Питам се, каква ли е душата на слона…

— Не ми трябва слонска душа, нито каквато и да е друга — изрева Рънфилд.

Така беше настръхнал, че за миг се обезпокоих да не би отново да бъде връхлетян от някой пристъп.

— Извинете ме, докторе. Ако знаехте с какъв проблем съм се сблъскал, щяхте да ме съжалите и да проявите разбираме към мен. Моля ви да не ми слагате усмирителната риза. Искам да мисля, а не мога да го правя пълноценно, когато тялото ми е стегнато.

Беше успял да се овладее, така че когато санитарят и двамина пазачи влязоха, ги отпратих.

— Много ви благодаря, доктор Сюърд. Толкова сте добър към мен.

Счетох, че е време да го оставя сам и излязох. Има някои неща за отбелязване в душевното състояние на този човек: избягва да произнася глагола „пия“, страхува се от мисълта да се натоварва с душата на някое създание, не го тревожи идеята за бъдеща смърт, има пренебрежително отношение към по-незначителните форми на живот, но в същото време не би искал да бъде преследван от душите им…

Логически това води до следното: той е сигурен, че по някакъв начин ще се сдобие с нещо като свръхбитие, но и го гони страхът от възможността да се обремени от нечия душа. Щом като се е замислил над това значи се е устремил към… човешки живот! Боже мили! Графът се е добрал до него и сега срещу нас е възправен кой знае какъв зловещ замисъл.

По-късно. След като приключих със задълженията си, говорих с Ван Хелсинг за моите подозрения. Лицето на професора доби замислено-угрижен вид и той ме помоли да отидем заедно при Рънфилд. Последният пееше весело като в доброто старо време и отваряйки вратата, с изненада установихме, че отново бе започнал да поставя захар за примамка на мухите; Опитахме се да го върнем към

темата на последния ни разговор, но той не ни обърна никакво внимание. Тази нощ ще трябва да го поставим под наблюдение.

ПИСМО ОТ „МИТЧЕЛ, СИНОВЕ И КЕНДИ“ ДО ЛОРД ГОДАЛМИНГ

1 ОКТОМВРИ

Ваше благородие.

Както обикновено, за нас е чест да се отзовем на желанията ви. Продавачи на интересуващата ви къща са наследниците на покойния мистър Арчибалд Уентър — Съфийлд. Колкото до купувача, това е един чуждестранен благородник — граф дьо Вил — който я заплати в брой. Не знаем нищо определено за него.

Ваши покорни слуги Митчел, синове и Кенди

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

2 октомври. Нощес поставих един пазач в коридора, като му наредих да бъде нащрек спрямо каквито и да са звуци, идващи от стаята на Рънфилд, и да ме извика, ако се случи нещо необичайно.

Преди да си легна, хвърлих един последен поглед на злободневния пациент и видях, че спи спокойно.

Тази сутрин нощният дежурен ме уведоми, че малко след полунощ Рънфилд показал известни признаци на неспокойство и като че ли се молел на висок глас. Попитах го, дали това е всичко и виждайки някакво смущение у него, настоях да узная, дали поне за малко не го е надвивал сънят. Отначало човекът отрече, но после си призна, че по едно време бил „позаспал“. Жалко, че рядко можеш да разчиташ на някого с пълна сигурност.

Възнамеряваме между изгрев и залез-слънце да стерилизираме всичката „импортна“ пръст, за да можем по този начин да хванем натясно графа в състояние на немощ и без убежище. Ван Хелсинг отиде в Британския музей с цел да издири някои трудове и трактати от

старинната медицина. Старите лечители и лекари са взимали под внимание някои неща, пренебрегнати или направо отхвърлени от приемниците им през следващите столетия; в случая професорът се надяваше да попадне на описания на някои средства против вещици и демони, които биха, могли да ни послужат.

Понякога си мисля, че сме всички умствено болни и че един ден, като се огледаме, ще се окажем стегнати в усмирителни ризи.

По-късно. Пак се събирахме. Изглежда, че вървим към нещо и че действията ни утре може би ще положат началото на края. Питам се дали спокойствието на Рънфилд не е свързано с това. Ако можех да знам какво е станало в ума му от разговора ми с него до новото му отдаване на лова на мухи, колко неща щяха да ми се изяснят! В момента чувам неистов вопъл, идващ като че ли именно от неговата стая…

В кабинета ми стремглаво нахълта санитарят, за ми съобщи, че на Рънфилд му се е случила някаква злополука. Чул го да вика и когато отишъл да го види, го намерил на пода, легнал по очи и целия облян в кръв. Тръгвам натам…

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

3 октомври. Когато се озовах при Рънфилд, той лежеше на пода в прясна и бляскава локва кръв. Лицето му представляваше ужасна рана; трудно бе да се каже от пръв поглед дали бе удряно или раздрано от дълги нокти. След като ми помогна да го обърна по гръб, санитарят изрази предположението, че му е счупен гръбначният стълб, обръщайки ми внимание на обстоятелството, че дясната ръка и десният крак на душевноболния са парализирани и че по всичко изглежда в същото състояние да е и дясната част на лицето му, доколкото можеше вече да се говори за такова. Човекът беше озадачен, защото не можеше да си представи, как са станали и двете неща едновременно: и да си е удрял лицето о пода, и да си е счупил гръбначния стълб. Особено последното го хвърляше в недоумение.

— Идете да доведете доктор Ван Хелсинг — наредих му аз. — Кажете му да дойде веднага.

Професорът дойде начаса по халат и чехли. Като видя потърпевшия, се върна обратно и не след дълго се появи отново, вече облечен, носейки чанта с хирургически инструменти.

— Нека санитарят излезе — прошепна ми той в ухото. — Ще е добре да бъдем сами, когато Рънфилд дойде в съзнание след операцията.

Така че освободих санитаря и внимателно заоглеждах пациента. Установихме и фрактура на черепа. Мнението на Ван Хелсинг бе, че трябва да оперираме незабавно, преди да е станало твърде късно. Вече подготвяхме необходимото, когато на вратата се почука и аз отворих. В коридора стояха по пижама Артър и Куинси.

— Можем ли да влезем? — попита Артър. — Чух, че санитарят вика професора и му говори за някакво произшествие…

Пуснах ги да влязат и те в хор изпуснаха възклицания на удивление и състрадание. А Ван Хелсинг каза:

— Ще изчакаме известно време, за да определим кое е най-подходящото място за отваряне. Така ще можем да измъкнем съсирека бързо, тъй като е очевидно, че кръвоизливът се увеличава.

Минутите се заизнизваха мъчително бавно. Непрекъснато си мислех какви ли ужасни слова би могъл да произнесе Рънфилд, ако дойде в съзнание. Мълчанието ставаше нетърпимо. Погледнах към другарите си и видях, че лицата им изразяват напрежение, не по-малко от моето. По едно време състоянието на злощастника се влоши и ние разбрахме, че е възможно да умре всеки момент. Аз и професорът се спогледахме. Той каза с драматичен глас:

— Нямаме време за губене. Вероятно това, което би могъл да каже, ще предотврати смъртта на мнозина. Да оперираме над ухото.

И без да казва нищо повече, той се впусна в операцията. Отначало дишането на Рънфилд продължаваше да е едва доловимо, но после изведнъж си взе дъх толкова дълбоко, че сякаш гърдите му щяха да се пръснат. Отвори очи, но те останаха неподвижни и безжизнени. Малко по малко обаче погледът му доби блясък и израз на радостна изненада.

— Ще бъда мирен, докторе — прошепна с въздишка на облекчение. — Кажете им да ми свалят усмирителната риза. Сънувах ужасен сън, който така ме изтощи, че не мога и да мръдна. Какво е станало с лицето ми? Боли ме.

— Разкажете ни съня си — обади се професорът.

— А, доктор Ван Хелсинг е тук? — зарадва се Рънфилд. — Толкова любезно е от ваша страна, че сте дошъл. Дайте ми малко вода; устните ми са пресъхнали. След това ще се опитам да ви разкажа съня си…

Тук той млъкна и като че ли се готвеше да загуби съзнание. Направих знак на Куинси да отиде до кабинета ми за коняк. След малко овлажнихме устните на Рънфилд и той се съвзе. Обаче смятам, че през тази пауза мозъкът му е продължил да работи, защото ме погледна по начин, който никога не ще забравя, и прошепна:

— Не бива да се лъжа; случилото се не е сън, а болезнена действителност. Навлажнете пак устните ми, моля ви се. Имам нещо ви кажа, преди да умра, понеже мисля, че часът ми е ударил. Благодаря! Онази нощ, след като напразно ви заклевах да ме оставите да си ида, а вие си тръгнахте непреклонни, оставяйки ме сам, стоях

дълго време потопен в отчаяние. После изведнъж усетих, че ме изпълва спокойствие и си дадох сметка къде се намирам. Зад болницата кучетата се разлаяха…

— Продължавайте — подкани го тихо Ван Хелсинг, едва сдържайки вълнението си.

— Обгърнат в мъгла, той се приближи към прозореца ми. И преди го бях виждал неведнъж, но сега бе от плът, а не призрак и очите му бяха свирепи като на гневлив човек. Беше разтегнал червените си устни в ужасяваща усмивка и когато се обърна по посока на лаещите кучета, острите му зъби проблеснаха под лунната светлина. Отначало не исках да му позволя да влезе, но той започна да ми обещава разни неща, не с думи, а с действия.

— По какъв начин? — пожела да узнае професорът.

— Като правеше да се появяват. Започна да шепне: „Плъхове, плъхове, плъхове! Стотици, хиляди, милиони плъхове и всеки един от тях е едно съществувание! И котки! Всичките те са живот! Всичките са живот, години живот!“ Изсмях му се и поисках да се увери дали е в състояние да изпълни обещанието си. Тогава той ме привика още по-близо до прозореца, вдигна ръце и започна да прави безсловесни заклинания. И някаква тъмна маса заля моравата и започна да се вълнува. Можах да различа безброй плъхове с блестящочервени очи като неговите, само че по-малки. Спря ги с едно движение на ръката и пак ме погледна и проумях, че иска да ми каже: „Ще те даря през вековете с всички тези съществувания и с много повече и по-големи, ако коленичиш пред мен и ме почиташ и обожаваш.“ После като че някаква кървавочервена пелена падна пред очите ми и преди да си дам сметка какво върша, му отворих прозореца и му казах: „Заповядай господарю и повелителю мой!“ Плъховете изчезнаха, а той влезе в стаята и се изправи пред мен.

На това място гласът на Рънфилд отслабна и наново му наръсих устните с коняк. След което той продължи:

— Цял ден очаквах знак от него, ала напразно. Не ми изпрати дори една муха. А когато луната изплува и той се промъкна през прозореца, ако и да беше затворен, аз се разярих. Но той ми се подигра и с пламтящи очи мина господарски край мен. Не можах да го спра. В същия миг в ноздрите ми нахлу аромата на парфюма на мисис Харкър…

Двамата мъже, които стояха зад главата на Рънфилд, за да не може да ги види, се наведоха напред, та да чуват по-добре. А професорът трепна, цял се разтрепери и лицето му още повече помрачня. Рънфилд продължи:

— Когато мисис Харкър дойде да ме види този следобед, не беше същата. Не изпитвам интерес към бледите хора; харесват ми пълнокръвните, а нейната кръв като че се беше доста изчерпала. Не бях мислил за това преди, но когато тя си отиде, мисълта, че той и изсмуква живота, ме влуди. Взех решение и се подготвих за идването му. Чувал съм да казват, че лудите притежават необичайна сила и тъй като зная, че съм луд… поне понякога… реших да употребя тази си сила. И когато дойде времето и той проникне вътре, се нахвърлих върху му и го притиснах с цялата си воля и душа, чувствайки се сигурен, че ще победя, защото не исках да продължава да отнема от живота на мисис Харкър. Но тогава го погледнах в очите. Погледът му, сякаш ме изгори и усетих, че силите ми гаснат. А той ме вдигна нависоко и със страшна сила ме тръшна на пода…

Гласът на Рънфилд съвсем заглъхна. Ван Хелсинг рязко се изправи и каза:

— Сега знаем най-лошото. Той е тук и знаем намеренията му. Може би не е прекалено късно. Ще трябва да се въоръжим… като онази нощ. Да не губим време!

Изтичахме по стаите си, откъдето взехме всичко необходимо, и пак се събрахме в коридора. Спряхме се пред вратата на семейство Харкър. Арт и Куинси отстъпиха назад. Последният попита:

— Трябва ли да ги безпокоим?

— Трябва — отвърна Ван Хелсинг — Ако са заключили, ще разбием вратата. Това е въпрос на живот или смърт. А сега, приятели, ви моля, ако вратата не се отвори при натиска върху бравата, да ми помогнете да я отворим по радикален начин.

Още недоизказал се, той натисна бравата, но безрезултатно. Веднага всички вкупом се хвърлихме върху вратата и за малко не се изсипахме един връз друг върху пода на спалнята. Истината е, че професорът се просна все пак и преди още да се е надигнал, аз видях нещо, което смрази кръвта във вените ми.

На леглото лежеше Джонатан Харкър с порозовяло лице и дишащ възтежко като в дълбок сън. Облечена в бяла нощница,

неговата съпруга бе коленичила до леглото, а до нея с гръб към нас стоеше висок и слаб мъж в черно. Това бе графът. С лявата си ръка той държеше и двете длани на мисис Харкър, а с дясната й натискаше врата, така че лицето й да бъде долепено до торса му. Бялата й нощница бе оцапана с кръв, а и една тънка струйка се стичаше по разголената гръд на графа. В момента, в който нахълтахме в стаята, Дракула обърна лице и прикова в нас пъкления си поглед, за който досега бях само чувал. Червени пламъци горяха в очите му, излъчващи сатанинска страст; широките ноздри на орловия му нос трептяха, а острите зъби, показващи се от окървавената му уста, допълваха вида му на див звяр. С един замах отхвърли жертвата си върху леглото и скочи към нас. Ала тогава професорът вдигна срещу него опаковката с нафора. Графът рязко се спря, така, както бе сторила и Люси пред гробницата, и отстъпи назад. И продължи да отстъпва, тъй като ние тръгнахме напред с разпятия в ръка. Един голям облак, който пресичаше небето, покри луната и внезапно падна мрак. Когато Куинси запали газовия фенер, видяхме само нещо като разсейваща се пара. Ван Хелсинг, Арт и аз се приближихме към мисис Харкър. Изведнъж тя нададе такъв див и отчаян вопъл, че мисля, ще звучи в ушите ми до сетния ми ден. Лицето й бе бледо като на смъртник и това бе подчертано още повече от кръвта, с която бяха покрити устните, страните и брадичката й; кръв капеше и от шията й, а очите й излъчваха безумен ужас. Тя вдигна към лицето си длани, върху чиято белота се открояваха червените следи, оставени от хватката на графа, и изпусна тих и жален стон, изразяващ безкрайно страдание. Ван Хелсинг грижливо я наметна, а Артър, след като я погледна известно време с безизразен поглед, се втурна навън. Ван Хелсинг прошепна в ухото ми:

— Джонатан е в нещо като сънно вцепенение, от онези, които знаем, че вампирът може да причинява. Не можем нищо да направим за нещастната мисис Харкър, докато не дойде на себе си. Междувременно ще събудим него.

И той накваси една кърпа със студена вода и започна да разтрива лицето на Джонатан с нея. Аз отидох до прозореца и погледнах навън. Луната отново осветяваше всичко и видях Куинси Морис, който пробяга през моравата и се скри зад едно голямо дърво. Тъкмо се питах какво ли прави там, когато чух нечие силно възклицание зад

гърба си. Обърнах се. Това беше Харкър, който току-що се бе събудил. Рязкото движение, което той направи, върна съпругата му към действителността и тя протегна ръце към него, като да го прегърне. Обаче тутакси ги свали, и свивайки лакти, закри с длани лицето си, като трепереше цялата.

— В името господне, какво означава всичко това? — извика Харкър. — Доктор Сюърд, доктор Ван Хелсинг, кажете ми какво става! Какво се е случило? Каква е тази кръв? Боже мой, боже бой! И нас ли ни сполетя тази участ? — Падна на колене и сплитайки пръстите на ръцете си, продължи: — Милост за нея, Господи! Помогни ни, помогни ни!

После рязко скочи от леглото и започна да се облича. Мъжеството му въпреки всичко го бе задействало.

— Кажете ми всичко! — пак изкрещя той, докато си нахлузваше панталона. — Доктор Ван Хелсинг, направете нещо, за да я спасите! Той не може да е отишъл много далеч. Пазете я, а аз отивам да го търся…

Съпругата му, превъзмогвайки състоянието си на невъобразим ужас и страдание, успя да съобрази, че той ще се изложи на опасност и като забрави за собствената си болка, се вкопчи в него с вика:

— Не, скъпи! Достатъчно изстрадах тази нощ, та сега да мога да понеса и страха, че нещо ще се случи и с теб. Трябва да останеш с мен и с приятелите ни, сред които ще си в сигурност.

Казвайки това, тя го бутна да седне на края на кревата, като продължаваше да го държи отчаяно. Ван Хелсинг и аз положихме усилия да ги успокоим. Със спокойно движение професорът извади златното разпятие и заяви с метални нотки в гласа си:

— Не се страхувайте, скъпа приятелко. Ние сме тук и докато това е в ръцете ни, никаква нечиста сила не е в състояние да се доближи до вас. Сега сте в безопасност. Необходимо е да запазим хладнокръвие, за да можем да се съберем и да обсъдим по-нататъшните си действия.

Мина Харкър потрепери и остана безмълвна с положена на гърдите на съпруга й глава. Когато я вдигна, бялата риза на Джонатан се оказа изцапана с кръв на мястото, където Мина я бе докоснала с устни, както и там, където капки кръв се бяха стекли от раните на шията й. Когато установи това с поглед, младата жена се отдръпна със стон и със сподавен глас между две изхлипвания прошепна:

— Аз съм осквернена! Никога вече не трябва да те целувам или докосвам. Отсега нататък ще бъда най-лошият ти приятел, от когото ти трябва да се пазиш.

— Не говори глупости, Мина — отсече той. — Срамно е да казваш такива неща, а и не съм склонен да ги слушам. Нека Бог ме съди и ме накаже със страдания още по-страшни от сегашните, ако някога позволя нещо да се изправи помежду ни.

И разтвори ръце и я притисна силно към себе си. Долепена о него, Мина похълца още малко, сетне започна да се успокоява. Джонатан се възползва от това обстоятелство и ни помоли за разяснения около последните драматични произшествия.

Докато му разказвах подробно какво се бе случило, той слушаше с непроницаемо изражение. Когато обаче стигнах до описанието на момента, в който графът държи в ръцете си съпругата му, насилвайки я в отвратителна поза да пие кръв от отворен в гърдите разрез, в очите на Джонатан припламна неистова омраза. Но ако и лицето му да бе разкривено от силата на това му чувство, той продължаваше нежно да гали косите на жена си. Тъкмо приключвах разказа си, когато Куинси и лорд Годалминг почукаха на вратата и влязоха. Ван Хелсинг ги попита дали са открили нещо, на което лорд Годалминг отговори:

— Не го видях никъде — нито в коридора, нито в помещенията. Проверих и в кабинета. Бил е там…

Артър млъкна и погледна към безпомощно лежащата Мина, но Ван Хелсинг го подкани:

— Говори, приятелю. Не е моментът да крием помежду си каквото и да било. Говори свободно.

— Бил е в кабинета. И въпреки че не ще да е престоял там повече от броени секунди, хвърлил е в огъня и ръкописите, и фонографните цилиндри. Слава богу, че имаме копия на повечето от тях… След като установих всичко това, се спуснах на долния етаж и отидох направо в стаята на Рънфилд, където го намерих вече мъртъв…

Тук у мен се появи усещането, че Артър крие нещо от нас, но предполагайки, че има основателни причини за това, си замълчах. Професорът се обърна към Морис.

— А вие, Куинси, имате ли нещо да ни кажете?

— Много малко. Помислих си, че ще бъде интересно да проверя накъде ще се насочи графът, напускайки зданието. Това, което видях,

бе един прилеп да отлита от прозореца на Рънфилд и да се отдалечава на запад. Очаквах, че ще се отправи към дома Карфакс, но очевидно е решил да се прибере в някое от другите си убежища. Тази нощ вече няма да се появи, тъй като наближава изгрев-слънце. Тепърва ни предстои работа!

Последните думи той произнесе със стиснати зъби. За кратко време възцари мълчание. После Ван Хелсинг нежно положи длан върху главата на мисис Харкър.

— А сега, мило момиче, разкажете ни какво точно се случи.

Младата жена се разтрепери отново и с наведена глава се притисна още по-плътно към съпруга си. Сетне, набирайки кураж, се изправи и начена:

— Взех успокоителното, което вие, доктор Сюърд, ми дадохте. Но дълго време не усетих и най-малко въздействие от него. Напротив, като че ли бях по-будна от всякога и мозъкът ми загъмжа от най-ужасяващи мисли, свързани със смърт, вампири, кръв, болка и страдания от всякакъв род. Решена да заспя все пак, концентрирах волята си в тази насока. Така и не си дадох сметка кога съм заспала. Не зная и кога си е легнал Джонатан. Когато изведнъж отворих очи, го видях да спи до мен. В стаята се кълбеше същата бяла мъгла, която вече бях виждала. Не съм ви говорила за това, но по-късно ще ви покажа дневника си. Почувствах, че ме изпълва същият ужас като при предишния случай и смътно усетих чуждо присъствие. Обърнах се, за да събудя Джонатан — той се оказа странно дълбоко заспал. Разтърсих го, но не успях да го събудя: Изплашена, се огледах наоколо и усетих, че сърцето ми спира: до леглото, сякаш изплувал от мъглата, която вече бе изчезнала, стоеше един висок и облечен в черно мъж. Познах го веднага по описанията на тези от вас, които са го виждали: восъчнобяло лице, орлов нос, възчервени устни, дълги и остри зъби, показващи се от устата. Видях и белега на челото му, останал от удара на Джонатан. Поисках да викам, но не можех. Тогава, сочейки към Джонатан, той проговори: „Тихо! И при най-малкия звук ще му смажа черепа пред очите ти.“ Бях напълно парализирана от страх. Усмихвайки се подигравателно, с една ръка стисна рамото ми, а с другата разголи шията ми. В същото време каза: „Първо ще си възстановя малко силите. Стой спокойно. Не е нито за пръв, нито за втори път, когато утолявам жаждата си от вените ти.“ Усещах се

замаяна, и това, което е най-странно, нямах действително желание да го отблъсна. Ох, боже мой! След това той допря гнусните си устни о гърлото ми и аз почувствувах, че силите ми ме напускат. Не знам колко е траяло. Всичко, но ми се стори, че мина безкрайно много време, докато отдели отвратителната си уста от шията ми. Тогава започна да издевателства над мен, като между другото каза: „Ти и останалите. Впрегнахте мозъците си срещу мен. Известно ми е, че си помогнала на мъжете да започнат преследването ми. Но ти вече знаеш, а и другите ще го узнаят по-късно, какво е да се изпречиш на пътя ми. Тези червеи трябваше по-скоро да пестят сили, за да пазят близките си. Докато се напрягаха в търсене на начини да ме унищожат, — и мен, който преди стотици години съм възглавявал битките на цели народности — аз си играех с тях. А ти, толкова обичана от всички, си сега плът от моята плът, кръв от моята кръв и занапред ще бъдеш моя другарка и помощничка. Оттук насетне, където и да си, ще се отзоваваш на повика ми. А сега ще направиш ето това.“ И произнасяйки последните думи, разтвори ризата си и с дългите си и остри нокти раздра гърдите си. Кръвта едва бе започнала да блика и той с една длан хвана здраво ръцете ми, а с другата натисна врата ми, така че да долепя устни о раната. По този начин или трябваше да се задуша, или да гълтам… Господи, Господи! Какво съм сторила, та да заслужа тази ужасна участ? Смили се над моята бедна душа, над която е надвиснала опасност по-страшна от смъртта!

И мисис Мина започна трескаво да трие устните си, като да ги изчисти от, осквернението. Бе започнало да се съмва…

ГЛАВА ДВАДЕСЕТИ ВТОРА

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖОНАТАН ХАРКЪР

3 октомври. Събрахме се, за да обсъдим сериозно какво да предприемем. Първо решихме да държим Мина в течение на всичко, независимо колко страшно и болезнено да е то.

— Не трябва да си крием нищо — съгласи се тя. — А и какво на този свят би могло да ми причини повече болка и ужас от тези, които изживях и изживявам.

Ван Хелсинг я загледа втренчено и каза с пълна откровеност:

— Не се ли страхувате да ни навредите, след това, което се случи?

— Не. Вече взех решение спрямо подобна вероятност.

— И какво е то?

— Ще се самонаблюдавам непрекъснато. И при появата на първите наченки на нещо, което би могло да ви застраши, ще умра!

— Мислите ли да се самоубиете? — попита професорът със свито гърло.

— Щях да го направя, ако нямах приятели, които ме обичат и които биха ми спестили такова мъчително усилие.

Докато говореше, Мина ме погледна многозначително. Професорът стана, доближи се до нея и сложи длан върху главата й.

— Бедното ми момиче. Ако беше така лесно, аз самият бих помогнал в подобно разрешение още в настоящия момент. Но не; аз съм тук, за да се изправя между вас и смъртта. Не бива да умирате от ничия ръка, а още по-малко от вашата собствена. Докато онзи, който ви причини такова зло, не е действително и напълно мъртъв, ще трябва да се държите с все сила за живота си, защото иначе ще станете като него.

След известно време мълчание Мина отвърна:

— Тогава, обещавам, че ако Бог позволи да продължавам да живея, ще се боря.

След това се оказа, че както обикновено Ван Хелсинг вече е мислил и има готов план за по-нататъшните ни действия.

— Добре е, — започна той — че при съвещанието, което имахме, след като посетихме Карфакс, не взехме никакво решение относно сандъците с пръст, които се намират там. Ако бяхме предприели нещо в тази насока, графът щеше да отгатне плана ни и щеше да вземе мерки. А сега не знае намеренията ни, както и не предполага, че разполагаме със средства да стерилизираме неговите леговища и да му попречим да се приютява в тях. Понастоящем имаме достатъчно сведения за тяхното разпределение, за да можем да ги намерим всичките. Така че този ден е наш и в него лежат нашите надежди. Слънцето, което тази сутрин изгря, за да освети толкова болка и страдание, ще ни е в закрила. Докато не падне нощта, чудовището ще трябва да запази сегашния си облик. То е ограничено от човешката си външност и не ще може нито да се разтопява във въздуха, нито да се приплъзва през пролуки и цепнатини. Ако реши да премине някой праг, ще трябва да отвори вратата като всеки смъртен. Тъй че разчитаме на днешния ден, за да посетим всичките му убежища и да ги стерилизираме. Като направим това, ако не сме успели междувременно да го хванем и унищожим, то така натясно ще сме го притиснали, че погубването му ще е въпрос на кратко време.

Станах веднага на крака, тласкан от мисълта, че губим ценни за живота на Мина минути. Но Ван Хелсинг вдигна ръка:

— Не, Джонатан. Във всичко това най-бързо до вкъщи се стига по най-дългия път, както казва поговорката. Всички ще действаме, и то бързо, когато му дойде времето. Възможно е ключът на ситуацията да се намира в онази къща в Пикадили. Графът може да е купил много къщи. За всички тях трябва да притежава документи за собственост, ключове и тъй нататък. Има и чекова книжка и други книжа. С една дума, той съхранява някъде всички тези неща. А защо да не е в това централно и същевременно удобно място, където може по всяко време да влиза и излиза и през двата входа, без някой да му обърне внимание поради околното улично движение? Ще отидем и ще претършуваме тази къща.

— Щом е така, да тръгваме! — извиках аз. — Губим ценно време.

— И как ще влезем в къщата на Пикадили? — възрази по-скоро, отколкото попита професорът.

— Няма значение как! — отвърнах поривисто. — Ако ще и да разбием вратата.

— Забравяш полицията. Къде ще е тя през това време и какво ще каже?

Професорът имаше право и бях сигурен, че ако не бързаше, то съображенията му за това бяха основателни. Затова казах с възможно най-сдържан тон:

— Вие вероятно разбирате напрежението, което е в мен.

— Разбирам го, млади човече, и най-малко желая да го засилвам. Ще дочакаме часа, в който оживлението по улицата е най-голямо. Именно тогава са най-малки изгледите да привлечем вниманието. Ще се държим по възможно най-естествения начин, като че сме собственици на къщата, които са си загубили ключа и са се обърнали към услугите на ключар. Веднъж влезли вътре, ще можем да намерим още ориентири. След това ще бъде целесъобразно да се разделим: неколцина от нас ще останат на място, а останалите ще тръгнат към Бърмъндси и Майл Енд, където трябва да има още сандъци с пръст.

Лорд Годалминг се изправи.

— Мога да улесня нещата. Ще разпоредя по телеграфа на хората си да държат в готовност в наше разположение коне и екипажи.

— Вижте Артър. — обади се Морис — добра идея е да разполагаме с коне, в случай че ни се наложи да се придвижим бързо от едно място на друго, но що се отнася до екипажите, не ти ли се струва, че твоите карети с хералдически знаци по тях твърде много ще привличат вниманието? Моето мнение е при нужда да наемаме файтони.

— Куинси има право — отсече професорът. — Нашето начинание е трудно и тайно и трябва да го вършим, без да вдигаме шум.

Мина ни слушаше с голямо внимание и с радост забелязах, че разговорът като че ли я отвлича от мислите за ужасното й преживяване от миналата нощ. Но в същото време не ми убягваше от вниманието, че бе бледа като труп, а страните й — хлътнали. Дори ми се стори, че устните и са започнали да се свиват, от което върховете на зъбите й се

показваха малко по-начесто от обичайното. Кръвта ми се смрази, когато за кой ли път отново си спомних за съдбата на Люси.

Като стигнахме до обсъждането на плана за действие, изникнаха нови съмнения. Накрая се споразумяхме, че преди да тръгнем към Пикадили, ще унищожим най-близкото убежище на графа.

Що се отнася до това, как да се разделим, професорът изказа мнението, след минаването ни през Карфакс всички да влезем в къщата на Пикадили, а след това той, доктор Сюърд и аз да останем на място, докато лорд Годалминг и Куинси Морис се насочат към Уолуърт и Майл Енд, за да неутрализират останалите убежища. Професорът отбеляза, че съществува вероятността Дракула да пристигне в Пикадили през деня, което би наложило да се сразим с него там. Решително се противопоставих на плана, що се отнася до ролята ми в него, обявявайки намерението си да остана да пазя Мина. Тя обаче възрази, като между другото изтъкна, че дори и така сме недостатъчно на брой срещу извънмерната сила на графа. Накрая се наложи да отстъпя, защото тя се оказа непреклонна.

След като закусихме, Ван Хелсинг стана и каза:

— А сега, приятели мои, да тръгваме в нашето страшно дело. Въоръжени ли сте с всичко необходимо, както онази нощ, когато за пръв път посетихме убежището на неприятеля ни?

Уверихме го, че всичко в това отношение е наред и той продължи:

— Това е добре. А що се отнася до вас, мисис Мина, ще бъдете в безопасност до залез слънце, а ние до тогава ще сме се върнали… ако въобще се върнем. При все това ми позволете да ви осигуря защита срещу евентуално посегателство. Вече окачих на вратата на спалнята ви някои неща, които, както знаем, не ще позволят влизането на вампира. А сега ще докосна челото ви с това парче нафора. В името на Отца и Сина, и…

И се разнесе отчаян вопъл, който смрази сърцата ни. Допирът на нафората о челото й й бе причинил непоносимо изгаряща болка. Бедното ми момиче бе на мига разбрало значението на този факт и ужасът от него, както и самата болка бяха намерили израз в този потресаващ вик. Още ехото от него не бе заглъхнало и тя се смъкна на пода, коленичейки, и със скрито от разкошната й коса лице застена:

— Аз съм осквернена! Аз съм осквернена! И Всевишният отказва допир с плътта ми…

Аз се наведох и я прегърнах. Приятелите ни наблюдаваха сцената със сълзи на очите. Тогава Ван Хелсинг каза:

— Мила мисис Мина, Бог ще махне проклятието от вас, когато свърши това, което сме предприели в Негово име. Дотогава ще носим кръста си, както Синът му го е носил по Негова воля.

Думите му вдъхнаха надежда и решимост. И Мина и аз почувствахме това. Всички коленичиха до нас и се заклехме да вървим твърдо и докрай в предначертанията си.

Беше време да тръгваме, така че се простихме с Мина по незабравимо патетичен начин, тъй като никак не бе сигурно дали въобще ще се видим пак.

Влязохме в дома Карфакс без никакво затруднение и заварихме всичко както си беше първия път. Там не намерихме нито книжа, нито някакъв признак, че къщата е била ползвана по някакъв начин, а и разположението на сандъците в параклиса бе непроменено. Заставайки пред тях, професорът каза тържествено:

— А сега, приятели, трябва да стерилизираме тази пръст. Има някаква причина, за да я докара тъкмо нея толкова отдалеч. Но каквато и да е тя, ние ще я осветим.

Докато говореше, той извади някакви инструменти от чантата си и с тяхна помощ отвори единия от сандъците. Мирисът на пръст не бе никак приятен, но нашето внимание бе съсредоточено върху професора, който извади едно парче нафора, постави го в пръстта и отново затвори сандъка. После на същата процедура с наше участие бяха подложени и останалите сандъци, след което външно по нищо не личеше, че са били пипани.

Когато затворихме зад себе си вратата на параклиса, професорът каза с възтежък глас:

— Вече свършихме добра работа. Дано имаме същия успех на другите места, така че към залез-слънце мисис Мина да бъде спасена.

Докато преминавахме през парка, поемайки в посока на гарата, погледнах загрижено към болничната сграда и зърнах Мина, надвесена от прозореца на стаята ни. Махнах й с ръка, като същевременно й кимнах с глава, давайки й да разбере, че начинанието ни е минало

благополучно. Тя отвърна по същия начин, с което показа, че е разбрала.

Влакът пристигна веднага и се качихме в него.

Пикадили, по обед. Преди да стигнем до улица Фенчърч, лорд Годалминг ми каза:

— Куинси и аз ще отидем да доведем ключар. Вие ще останете тук с професора и Джек. Така ще привличаме по-малко вниманието. Моята титла ще ни спести обяснения с ключаря и с евентуален полицай, който би могъл да прояви интерес към нас. Междувременно ще бъде добре да останете в парка, на някое място, откъдето къщата се вижда. Щом видите, че ключарят си е свършил работата и си тръгва, елате.

— Добре намислено! — изкоментира Ван Хелсинг.

Всичко мина според предначертанията. Отдалеч наблюдавахме, как доведеният ключар за кратко време успя да отключи вратата и си отиде. Малко след това всички се бяхме вече събрали в къщата. От първия бегъл поглед, който хвърлихме на интериора, разбрахме, че графът често е пребивавал тук. Тръгнахме на оглед заедно, почти долепени един о друг от страх да не бъдем нападнати изневиделица. В столовата намерихме осем сандъка с пръст. Осем от деветте, които търсехме! Нашата работа не бе приключена и нямаше да приключи, докато не намерим липсващия. След тази констатация „стерилизирахме“ наличните по вече описания начин и бидейки вече уверени в това, че графът в момента не е там, продължихме претърсването.

След като обиколихме всички помещения от тавана до мазето, стигнахме до заключението, че всички принадлежности на графа са събрани в столовата. Върху масата в нея, имаше документи за собственост на къщите в Пикадили, Майл Енд. Бърмъндси, карти, пликове; писалки и мастило. Имаше също и дрехи, четки, гребен, леген и канче… Легенът се оказа пълен с мръсна и кървава вода. Накрая открихме връзка ключове с най-различен размер и вид, вероятно за другите му къщи. Годалминг и Морис си записаха адресите на тези къщи и излязоха, взимайки ключовете със себе си. Останалите търпеливо зачакахме тяхното завръщане… или това на графа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

3 октомври. Времето в очакване на завръщането на Годалминг и Куинси Морис течеше крайно мъчително. За да ни поразсее малко, професорът ни разказа някои от нещата около графа, за които го бе осведомил приятелят му Арминиус от Будапеща.

— Приживе Дракула бил необикновен човек: боец, държавник, учен, алхимик… Имал блестящ ум, знания, надхвърлящи тези на който и да е негов съвременник, и сърце, непознаващо нито страх, ни угризения. Така по някакъв начин и вероятно с помощта на окултни познания умствената му енергия се запазила след физическата му смърт, макар че изглежда, паметта му не е непокътната. В някои отношения е като дете, но е в непрекъснат процес на растеж и съзряване, доколкото в случая могат да бъдат употребени тези понятия. Той експериментира, и то сполучливо, и ако не сме ние да се изправим насреща му, ще стане родоначалник на нов вид същества, чийто път ще минава по-близо до смъртта, отколкото до живота.

— Ох, и стана така, че всичко това се обръща срещу жена ми! — изстена Харкър. — А по какъв начин експериментира? Ако знаем повече по този въпрос, може би по-лесно ще го победим.

— Още със своето пристигане той започна бавно, но сигурно да изпробва силата и възможностите си; детинският му, но огромен мозък работи. Ние не можем да знаем каква част от него е била загубена със смъртта и какво ново е придобил при неестествения и запретен от Бога и природата досег с непознатите измерения на отвъдното. Но за нас инфантилността на ума му е добре дошла, защото ако още в самото начало се бе сетил да опита някои неща, отдавна щеше да е извън нашия контрол. Мисълта, че разполага с векове пред себе си му позволява лукса да не бърза.

— Май не схващам всичко — каза Харкър. — Обяснете се с думи прости.

— Ще се опитам, младежо — отзова се професорът, хващайки го приятелски за рамото. — Нали видяхте как той изпробва знанията си? Послужи си с лудия зоофаг, за да проникне в болничната сграда. Но не това е най-значимото. В началото сандъците му биваха транспортирани от други, докато той не разбра, че би могъл да върши това и сам. По този начин никой друг освен него не ще знае местоположението на убежищата му. Ала не се отчайвай, приятелю; той прибягна до това твърде късно. С изключение на едно, всичките му леговища бяха очистени и неутрализирани и преди слънцето да залезе нашата задача ще е изпълнена. Вече не ще разполага с никакво скривалище. Часовникът ми сочи един часа и ако всичко е наред, Артър и Куинси трябва да са на път за насам. Днес е наш ден и е нужно да напредваме внимателно, без да изпускаме никаква възможност.

Разговорът бе прекъснат от един удар по вратата на входното холно помещение. Всички застанахме нащрек, а Ван Хелсинг, държейки пред себе си едно разпятие, рязко отвори. Беше пощальонът, който, след като се окопити от това странно посрещане, ни предаде една телеграма. Отпратихме го, затворихме вратата и я прочетохме: „Внимавайте! Дракула току-що мина през Карфакс (сега е 12.45 ч), после се отдалечи много забързано в южна посока. Изглежда, че е тръгнал да обикаля, за да ви търси. Мина.“

— Слава господи! — възкликна Джонатан. — Скоро ще се счепкаме с него!

— Не бързайте да се радвате — каза рязко Ван Хелсинг — Засега е още дневно време и вампирът е ограничен в човешки облик и възможности. Така че не ще може да стигне скоро до тук. Това, за което трябва да се молим, е лорд Артър и Куинси да дойдат преди него.

Половин час по-късно по вратата се чу леко и в същото време отсечено почукване. Сърцата ни отново забиха ускорено. Спогледахме се и отворихме, отскачайки в същото време встрани. За наша радост се оказа, че това бяха Лорд Годалминг и Куинси Морис. Влязоха задъхани и първият съобщи в скоропоговорка:

— Всичко мина добре. Намерихме и двете места. Имаше по шест сандъка във всяко от тях. Извършихме нужното. Вече са непригодни за употреба от вампира.

— Сега не ни остава нищо друго, освен да чакаме тук — добави Куинси. — Но ако той не се появи до пет часа, по-добре е да си идем. Не ще бъде разумно да оставим сама мисис Харкър след залез слънце.

— Ще дойде не след дълго — обади се Ван Хелсинг. — Съдейки по телеграмата на мисис Мина, той трябва да е пристигнал в Бърмъндси, малко след като вие сте си тръгнали и фактът, че още не е тук, означава, че е отишъл в Майл Енд… Внимание! Пригответе се!

В същия миг в ключалката на вратата се чу прещракване от ключ. С рефлекса си на ловец, имал стотици премеждия по света. Куинси Морис светкавично посочи мястото, което всеки от нас трябва да заеме. Ван Хелсинг, Харкър и аз се скрихме зад вратата, така че когато тя се отвори, да застанем между нея и вампира. Годалминг и Куинси препречиха прозореца. Няколкото секунди, които изтекоха, ни се сториха кошмарно дълги. Графът не бързаше, което означаваше, че допуска възможността за някаква изненада.

Той се озова в помещението с внезапен скок, така че колкото и да бяхме подготвени, се стреснахме. В движенията му имаше нечовешка гъвкавина. Пръв измежду нас реагира Харкър, който се хвърли пред вратата на вътрешната стая. Щом ни видя, вампирът ни отправи една злобно-лукава усмивка, която откри дългите му зъби и тутакси се превърна в презрителна гримаса. Но изражението му отново се промени, когато видя, че всички едновременно тръгваме към него. Жалко, че не бяхме обмислили по-добре плана си за нападение, защото в същия миг се улових, че се питам какво всъщност трябва да направим. Не знаех дори, дали оръжията, които размахвахме, ще послужат за нещо. Очевидно Харкър бе вече решил да провери това, тъй като вдигна един голям извит нож и внезапно нападна. Ударът бе и силен, и бърз, но графът с дяволска бързина успя да го избегне. Следващия миг острието се заби в сърдечната му област, като при това разпра дрехата му и по земята се разсипаха куп банкноти и монети. Изразът на лицето на графа бе станал тъй застрашителен, че изпитах страх за Харкър, чийто нож вече се спускаше за нов удар. Тогава, инстинктивно се спуснах напред, издигайки пред себе си разпятието и нафората. Почувствах някаква необичайна сила да преминава по ръката ми, така че почти не се учудих, като видях чудовището да отстъпва, още повече, че и другите бяха тутакси последвали моя пример. Невъзможно е да се опишат бесът и разочарованието, които се

излъчваха от графа. Восъчното му лице прие зеленикав оттенък, очите му запламтяха още по-зловещо, а розовият белег на челото му започна да се червенее като прясна рана. Внезапно той се шмугна край Харкър и сграбчвайки пътем колко то се може повече от парите, пръснати по пода, се хвърли през прозореца сред оглушителен шум от счупени стъкла.

Всички се впуснахме натам и погледнахме към двора. Той стоеше в средата му невредим и с вдигнато към нас лице извика:

— Мислехте си, че ще можете да се справите с мен! Така, в редичка сте като телета в кланица. Ще съжалявате за всичко. Всеки един от вас! Въобразявате си, че сте ме оставили без скривалище, но аз разполагам с много други. Моето отмъщение тепърва предстои. Разпръснал съм убежищата си по целия свят и времето е на моя страна. А жените, които обичате, вече ми принадлежат…

И с последен пренебрежителен жест бързо излезе от дворната порта.

— Това, което усетих, е, че все пак вече се страхува от нас. Имаше нещо в тона му, което ми го подсказа — промълви Ван Хелсинг.

Прибрахме останалите пари на графа, а всичките му документи изгорихме в камината. Слънцето вървеше към залез. Професорът предложи:

— Да се върнем при мисис Мина. Тук вече нямаме какво да правим, а тя се нуждае от защитата ни. Но не трябва да се отчайваме. Остава само един сандък с пръст и трябва да го намерим. Ако успеем да постигнем това, ще сме победили окончателно.

Завръщането ни бе тъжно. Мисис Харкър ни посрещна с тревожен поглед и се хвърли в прегръдките на мъжа си. Червеникавата следа на челото й ни напомни нейната несигурна участ и това още повече ни хвърли в униние.

— Помнете все пак, — каза тя — че тази душа, причинила толкова злини и болки, трябва да бъде унищожена в лошата й част, та да може добрата да получи духовно безсмъртие. И че това трябва да се извърши не с омраза, а със състрадание.

— Нека Бог позволи да попадне в ръцете ми и с удоволствие ще запратя цялата му душа без остатък в ада — изръмжа Джонатан.

— Замълчи, моля те! — продължи съпругата му. — Помисли си само, че един ден бих могла да стана като него и че и на мен би могло да ми бъде отказано всякакво милосърдие. Надявам се, че думите ти се дължат на прекомерните болка и отчаяние.

Настъпи неловко мълчание.

Преди часа за лягане Ван Хелсинг даде на съпружеската двойка по една камбанка, с която да бият тревога в случай на опасност. Без тяхно знание бе взето решение Куинси, Годалминг и аз през нощта поред да дежурим в коридора.

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖОНАТАН ХАРКЪР

3–4 октомври, около полунощ. Бях заспал, въпреки намерението ми да бодърствам, когато внезапно Мина ме събуди. Бе седнала в кревата с тревожно изражение на лицето. Тя вдигна пръст към устните си, правейки ми знак да мълча, и прошепна в ухото ми:

— Тихо! Има някой в коридора.

Станах безшумно и отворих внимателно вратата. Навън, седнал на един стол, седеше мистър Морис.

— Върнете се в леглото — ми каза той с равен глас — Всичко е наред. През нощта ще стоим на пост тук. Не можем да си позволим повече никакви рискове.

Неговият поглед и стойка излъчваха такава безапелационност, че не възразих нищо, върнах се до Мина и й казах какво става. Тя ме прегърна. Въздъхна облекчено и веднага отново заспа.

4 октомври, сутринта. Още по тъмно, преди зазоряване Мина отново се събуди.

— Иди да повикаш професора — ме помоли тя.

— Защо? — попитах.

— Имам една идея. По всичко изглежда, че е възникнала в мозъка ми в спящо състояние и е съзряла, без да усетя точно как е станало това. Искам Ван Хелсинг да ме хипнотизира преди изгрев-слънце и да ме накара да говоря. Побързай, скъпи, че не остана много време.

Сега на стола в коридора седеше доктор Сюърд. Съобщих му, че Мина желае веднага да се види с Ван Хелсинг.

Две или три минути по-късно професорът се намираше по халат в стаята ни, а Морис, лорд Годалминг и Сюърд стояха отвън пред вратата, потънали в догадки.

— Какво се е случило, моето момиче? — усмихнато попита Ван Хелсинг.

— Искам да ме хипнотизирате — възбудено каза тя. — Направете го, преди да е изгряло слънцето. Чувствам, че от това ще произлезе нещо. Побързайте, че малко време остава?

Той мълчаливо й направи знак да седне в леглото. Гледайки я съсредоточено, започна да движи длани около лицето й. Мина малко по малко започна да притваря очи и челото й се покри с капчици пот. Професорът направи още няколко движения с ръце и Мина отвори очи, но изражението и погледът й не бяха предишните. Вдигайки десница в знак, че е необходима абсолютна тишина, в същото време Ван Хелсинг кимна към вратата, с което ме подкани да пусна и останалите да влязат. Подчиних се и вървейки на пръсти, те се събраха около леглото.

— Къде се намирате сега? — отекна силно гласът на професора.

— Не зная. Сънят няма свое определено място.

След като изтекоха няколко минути пълно мълчание и от двете страни. Ван Хелсинг ме помоли да дръпна завесите, за да влезе малко светлина, тъй като вече бе започнало да се развиделява. Сторих това и той отново й заговори:

— А сега къде се намирате?

— Не зная. Всичко е много странно за мен.

— Какво виждате?

— Не виждам нищо; тъмно е.

— Какво чувате?

— Шум от вода. Плиска се на малки вълни. Чувам ги навън.

— Тогава сте на кораб?

Споходени от една и съща мисъл, всички се спогледахме тревожно. Отговорът прозвуча почти веднага:

— О, да!

— Какво още чувате?

— Шум от стъпки насам-натам. Чувам също тракане на верига и плясък като от разпъване на платна.

— А вие какво правите?

— Лежа неподвижно… много неподвижно. Като че ли съм мъртва.

Гласът й заглъхна в дълбока сънна въздишка и тя отново затвори очи. Слънцето се беше вече вдигнало и денят разпукваше. Доктор Ван Хелсинг сложи длани на раменете на Мина и внимателно й наклони главата към възглавницата. Известно време тя остана неподвижна, сетне изведнъж се събуди, отваряйки очи и оглеждайки ни изпитателно.

— Говорих ли? — попита напрегнато.

Професорът й възпроизведе разговора и тя възкликна:

— Няма нито минута за губене. Може би още не е съвсем късно!

Морис и Годалминг се запътиха към вратата, но професорът ги спря:

— Не тръгвайте, приятели. Този кораб, който и да е той, е вдигнал котва, докато тя говореше. В огромното лондонско, пристанище много кораби отплуват по едно и също време. Кой измежду тях е нужният нам? Сега знаем защо графът държеше толкова на парите при последния сблъсък. Възнамерявал е вече да бяга! Съобразил е, че с един-единствен сандък на разположение и група хора по петите му този град не е най-подходящото място за него. Затова е грабнал единственото му останало преносимо убежище и бяга от тази страна. Мисли си, че е успял да се измъкне, но се лъже. Ще го преследваме!

— Но каква нужда има да се тръгне след него, след като вече не е наоколо и няма да ни безпокои? — поиска да узнае Мина.

— Драга мисис, сега трябва да го преследваме по-усърдно от всякога, дори ако ще да е до пъкъла.

Тя побледня и попита с отпаднал глас:

— Защо?

— Просто защото той може да живее, ако мога така да нарека състоянието му, векове, докато вие сте само една простосмъртна. Откакто беляза шията ви, той е една постоянна опасност.

Успях да я прихвана в последния миг, преди да припадне.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ДНЕВНИКЪТ НА МИНА ХАРКЪР

5 октомври. Събрахме се, за да чуем какво ще разкаже доктор Ван Хелсинг относно проучванията му около бягството на граф Дракула, с които той се бе нагърбил през последните часове. Думите му бяха приблизително следните:

— Тъй като вече стана ясно, че вампирът е тръгнал обратно към Трансилвания, необходимо беше да се проверят имената на плавателните съдове, отплавали в посока именно на Черно море. След някои справки из пристанището открих, че единственият кораб, взел курс натам, е „Царица Екатерина“. Тръгнал е от Дулитъл Хуорф в посока Варна и няколко други пристанища в района. Тогава отидох в Дулитъл Хуорф и срещу няколко суверена, раздадени наляво на дясно, научих следното: Вчера следобед около пет часа там дошъл един мъж висок, слаб, възблед, с изразен нос и много бели зъби. Особено впечатление направил пронизителният му, изпепеляващ поглед. Всичко в този човек говорело, че е нетърпелив и бърза. Изваждайки куп пари, поискал билет за първия кораб, тръгващ към Черно море. После поискал да говори с капитана, който се отзовал, узнавайки, че непознатият плаща добре. Неколцината наблюдатели недалеч видели, че в началото капитанът нещо ругаел и се дърпал, но после двамата стигнали до съгласие. Тогава непознатият попитал къде може да наеме кола. Упътили го и не след дълго той се появил, карайки сам една каруца, върху която имало огромен сандък. Свалил го сам и това било за отбелязване, защото после пет-шест човека едвам успели да го качат на борда. След това той и капитанът дълго разисквали въпроса къде и как да бъде положен сандъкът. Капитанът избълвал куп ругатни на различни езици и му казал сам да се заеме с това. Пътникът отказал, твърдейки, че е много зает, след което напуснал палубата и никой повече не се сетил за него, тъй като всички имали прекалено много работа. „Царица Екатерина“ не могла да отплава навреме, понеже по

реката изпълзяла мъгла, която ставала все по-гъста, докато накрая обгърнала кораба. Капитанът отново се разпсувал на всевъзможни езици, но нищо не можело да се направи. Точно когато бил най-бесен, високият и слаб индивид пак се появил и попитал къде са прибрали сандъка му. Капитанът го уверил, че много би искал да види и него, и сандъка в ада, но пътникът останал невъзмутим и слязъл в трюма с боцмана, за да види къде е местоположението на странния му багаж. После се върнал на палубата и постоял известно време там сред мъглата. Впоследствие повече не го видели, нито пък си спомнили за него. Мъглата скоро се разпръснала и корабът отплавал…

След като професорът млъкна, всички запазихме мълчание, очаквайки, че ще добави още нещо. И действително отново заговори, като ме погледна, тъй като поне в началото думите му бяха предназначени за мен:

— И така, мисис Мина, поне за известно време ще можем да си отдъхнем, тъй като врагът ни е в морето. Пътуването му ще бъде дълго — платноходите са бавни. Колкото до нашето, което ще предприемем по суша, то ще е достатъчно бързо, за да го пресрещнем там. Нашата надежда е да връхлетим върху му, когато е в сандъка, тъй като тогава е обезсилен. Така ще можем да го унищожим. Разполагаме с немалко дни, за да изградим плана си. Вече говорих и със собственика на кораба. Той ми показа и фактури, и други документи. Сандъкът ще бъде разтоварен във Варна и предаден на юридически пълномощник, някой си Ристикс, след като той представи своите пълномощия. Когато собственикът ме попита дали не се касае за нещо нередно, за да телеграфира до Варна да се извърши разследване, отговорих му, че не е необходимо. Не бива да намесваме в това нито полицията, нито митническите власти. Налага се да действаме сами.

Тогава аз още веднъж попитах дали наистина е необходимо да тръгнат в преследване на вампира, тъй като мисълта, че Джонатан ще ме остави, за да отиде с тях е мъчителна. Ван Хелсинг ми отговори този път троснато, че е абсолютно необходимо и че причините за това са ми известни. При което той добави:

— Ако някой друг, условно да го наречем полумъртвец, се бе опитал да направи това, което той успя, всичките столетия нямаше да му стигнат. В този обаче явно всички непознати и дълбоко скрити сили на природата са фокусирали своето действие по изключителен начин.

Местностите, където той е живял, а сетне е бродил в сегашното си състояние, са, изглежда, пълни с геологически и химически странности. Не е случайно например, че именно из въпросните райони съществуват предания за живата вода…

Използвайки настъпилата пауза, аз попитах:

— Но графът не ще ли си вземе поука от това поражение? Нормално е, да се предположи, че той повече няма да се върне в Англия.

— Не можем да се осланяме на подобно предположение, защото примирението не му е присъщо. Приживе той многократно е преминавал турската граница и е нападал турците в собствената им територия. Бил е редовно разбиван поради малочислеността на дружините си, но това спряло ли го е? Връхлетявал отново и отново. Обърнете внимание на неговата упоритост и последователност. Решава да отиде в някой голям град в западния свят. И какво прави? Започва търпеливо да се подготвя: изучава чужди езици, проучва чужди форми на социален живот, закони, финанси, обичаи… И всичко това извършва съвсем сам от дъното на една разрушена гробница в една забравена от цивилизования свят страна! О, ако тези незнайни сили, които той владее, действаха в името на доброто, а не на злото, представете си какъв принос това щеше да представлява за нашия свят! Ала, уви, не е така. И ние ще трябва да се борим. И то да се борим тайно, защото в настоящия просветен и позивистично настроен век неверието на хората към всичко онова, което стои извън пределите на материалистичното, работи в полза на Дракула и в наш ущърб…

С това Ван Хелсинг приключи словоизлиянията си и всички се разотидохме по стаите си.

Тази нощ чувствам чудно спокойствие. Така или иначе нечистото присъствие вече не витае наоколо… Обаче, поглеждайки се в огледалото, видях червеникавата следа на челото си и това ми напомни, че все, още не съм съвсем свободна от него…

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

5 октомври. Преди да се съберем всички, както се бяхме уговорили, доктор Ван Хелсинг и аз разменихме насаме по няколко думи. И двамата бяхме наблюдавали мисис Харкър и бяхме открили някой промени в нея. По всичко личеше, че страшната отрова, течаща

във вените й, започва да се проявява. Графът е имал определена цел, когато я е подложил на това, което Ван Хелсинг нарича „кървавото кръщение на вампира“. Тя започна все по-често и продължително да мълчи и да се затваря в себе си. Професорът ми обърна внимание и на наченките на изменения във физическия й облик: зъбите й са станали по-остри, а погледът й е придобил известна пронизителност и твърдост. Но онова, което най-вече ни тревожи, е нейната нарастваща резервираност към нас. Опасяваме се, че е възможно графът да е започнал да получава информация за нас чрез нея, както в хипнотичен транс тя ни предаде сведения за него.

— Това, което трябва да правим, е — каза професорът — вече да държим в тайна от нея нашите планове, за да не може да предупреди Дракула. Непосредствено преди да се съберем днес, ще й кажа, че по причини, които засега не ми е възможно да упомена, тя не бива да присъства.

Казах на Ван Хелсинг, че напълно споделям неговото виждане.

По-късно. Изпитахме голямо облекчение, когато мисис Харкър ни уведоми чрез съпруга си, че не ще присъства на съвещанието ни, за да можем да си говорим по-свободно. Професорът и аз разменихме по един поглед и по този начин негласно се разбрахме засега да си мълчим пред останалите относно нашите подозрения и опасения. После Ван Хелсинг се впусна в едно конспективно изложение на фактите:

— „Царица Екатерина“ е отплавал от Темза вчера сутринта и дори да се движи с максимална скорост, ще пристигне във Варна след най-малко три седмици. Обаче ние по суша ще можем да стигнем до там за три дни. Така че, вземайки предвид каквото и да е затруднение, което би могло да се изправи пред нас, ще бъде достатъчно да тръгнем на седемнадесето число от този месец. По този начин винаги ще смогнем да бъдем във Варна най-малко един ден преди пристигането на кораба и да го изчакаме спокойно. Разбира се, ще се движим въоръжени…

— Като се има предвид, че в страната на графа вълците май изобилстват, — вмъкна Куинси — ще бъде добре да си вземем „уинчестъри“. Освен това, ако отчетем и обстоятелството, че онези места са ни непознати, не би трябвало да тръгваме точно навреме.

Какъв смисъл има да изчакваме тук? Тази нощ и утре можем да се приготвим, след което веднага и четиримата се отправяме на път.

— Четиримата? — откликна Харкър с въпросителен тон, поглеждайки озадачено.

— Разбира се! — реагира тутакси професорът — вие ще трябва да останете тук, за да наглеждате съпругата си.

Харкър се замисли за малко, после тихо каза:

— Ще обсъдим това по-късно. Ще говоря и с Мина.

Тогава си помислих, че е дошъл моментът, в който професорът да предупреди Джонатан да не осведомява жена си за нашите планове. Затова се изкашлях дискретно и го погледнах многозначително. В отговор Ван Хелсинг само вдигна показалец към устните си и се отдалечи.

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖОНАТАН ХАРКЪР

5 октомври, следобед. Заедно със заника на слънцето тишината в стаята се проникна от някаква особена тържественост. Мина, която до този момент бе спала спокойно, изведнъж отвори очи и ми каза нежно:

— Джонатан, искам да ми обещаеш нещо. Можеш да попиташ и Ван Хелсинг, дали желанието ми е уместно и ако той каже, че не е, си свободен да нарушиш дадената си дума. То се състои в следното: не споменавай пред мен нищо за замислите ви срещу графа. Не го прави, дори и да видиш, че те моля на колене и със сълзи на очите.

Тя имаше толкова тревожен вид, че не ми оставаше нищо друго, освен да й кажа „обещавам“ и в този миг усетих, че между ни се затваря някаква врата.

6 октомври, сутринта. Друга изненада. Мина ме събуди рано, за да ме помоли да извикам доктор Ван Хелсинг. Той се отзова веднага и попита дали да събере и останалите.

— Не е необходимо — отвърна тя. — Ще говоря и с тях по-късно. Всъщност исках да ви кажа, че трябва да пътувам с вас. Не ме прекъсвайте, моля ви се. Налага се да говоря сега, защото може би по-късно не ще бъда в състояние да го сторя. Зная, че ако графът ме призове, ще се отзова, и ако ми каже да го направя скришом, ще използвам всякаква хитрост за тази цел. Бидейки с всички вас, ще бъда по-добре пазена и защитена, отколкото ако съм само с един от вас, а

освен това ще ви бъда полезна, щом като под хипноза мога да разкривам неща, за които и аз самата съм в неведение.

— Мисис Мина, има смисъл в това, което казвате. Ще дойдете с нас — изрече професорът след кратък размисъл.

Оставихме я да си доспи, след което се събрахме с другите и решихме да отпътуваме на следната утрин. Според Ван Хелсинг във Варна ще трябва да действаме, още щом корабът пристигне. Ще се качим на борда, ще намерим сандъка и ще поставим върху него една дива роза, тъй като според поверието така вампирът не ще може да излезе. По-късно при удобен случай ще отворим сандъка и…

— Аз лично няма да чакам този удобен случай — обади се Морис. — Веднага на място ще приключа с този изрод, ако ще да е пред очите на цяла тълпа и независимо от последствията.

— Много добре! — с усмивка отвърна Ван Хелсинг. — Радвам се, че сте готов на всичко, младежо. Но повярвайте, никой от нас не ще отстъпи пред опасностите. А аз само казвам това, което мисля, че трябва да направим, без да мога да твърдя със сигурност, че всъщност ще е точно то. Сега да сложим личните си дела в ред, та да не оставим след себе си нищо висящо, защото съвсем не е сигурно дали въобще ще се завърнем…

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

11 октомври. Мисля, че никой от нас не се изненада, когато малко преди залез-слънце мисис Харкър ни свика при нея. Напоследък бяхме разбрали, че часовете на изгрева и залеза са за нея време на освобождение, в което тя е самата себе си, без зловредни влияния. Щом видя, че всички сме налице, тя каза следното:

— Тъй като ще предприемем пътуването от утре и имайки предвид трудностите, които ни очакват, ще ви обясня ясно какво искам. Трябва да ми обещаете един по един… и дори ти, Джонатан, че когато дойде моментът, ще ме убиете.

— И кой ще бъде този момент? — попита Куинси Морис.

— Когато се убедите, че толкова съм се изменила, че за мен е по-добре да умра, отколкото да „живея“. Тогава ще е дошъл мигът да повторите онова, което направихте с Люси, за да мога да намеря покой.

Молбата и бе разбираема, така че един по един се заклехме, че тъй и ще бъде.

— А сега едно предупреждение, което никога не бива да забравяте — добави тя. — Когато настъпи часът, не се колебайте ни най-малко, защото оттогава насетне ще съм окончателно и здраво свързана с вампира и ще бъда срещу вас.

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖОНАТАН ХАРКЪР

15 октомври. Варна. Напуснахме Черинг Крос сутринта на дванадесети, пристигнахме в Париж през нощта и взехме Ориент-експреса. Щом пристигнахме тук, се настанихме в хотел „Одеса“ и лорд Годалминг отиде до Консулството, за да види дали не е получена някаква телеграма за него. Непосредствено преди заминаването ни се бе разбрал с един служител от корабоплавателната компания „Лойдс“, последният всеки ден да го осведомява телеграфически за движението на „Царица Екатерина“. Сега Ван Хелсинг хипнотизира Мина при

всеки изгрев и залез слънце, като я разпитва какво е в състояние да вижда и чува. Днес тя отговори, че не вижда нищо друго освен тъмнина и че чува единствено плисъка на вълните о корпуса на кораба. Артър се върна; и четирите телеграми, които носи, съобщават, че няма вести от плавателния съд.

17 октомври. Информацията, течаща чрез Мина, е все същата. От друга страна, надяваме се скоро да имаме някакви новини от кораба, тъй като той скоро трябва да мине през Дарданелите.

18 октомври. Мисля, че всичко за едно подходящо посещение на графа след такова дълго пътуване, е готово. Лорд Годалминг бе казал на собственика на кораба, че подозира, че сандъкът на борда съдържа нещо откраднато от негов приятел и бе поискал позволението му да го отвори, поемайки пълната отговорност за това. Собственикът му бе връчил писмо, предназначено за капитана и съдържащо нареждане да бъде дадена на, Артър пълна свобода на действие; бе му поверил и подобно послание до представителя му във Варна. Отидохме при въпросния представител, който се почувства толкова поласкан от общението си с лорд Годалминг, че предложи пълното си съдействие. Вече се бяхме разбрали какво да правим, когато успеем да отворим сандъка. Ако графът е вътре, Ван Хелсинг и доктор Сюърд ще му отрежат главата и ще промушат сърцето му с кол, докато Морис, Годалминг и аз ще възпрепятстваме всякаква странична намеса, пък дори това да наложи използването на оръжията. Професорът уверява, че щом успеем да извършим това, тялото на Дракула ще се превърне в прах, с което ще изчезнат всякакви възможни доказателства срещу нас в случай, че се появят подозрения за убийство. Споразумяхме се с неколцина пристанищни чиновници, още щом „Царица Екатерина“ се зададе, да бъдем тутакси уведомени за това.

24 октомври. Телеграма за лорд Годалминг от „Лойдс“:
„Царица Екатерина“ пристигна тази сутрин в Дарданелите.

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

25 октомври. Пътуването по море от Дарданелите до тук отнема само около денонощие, тъй че корабът би трябвало да пристигне утре

към обяд. Много сме напрегнати, тъй като близо е часът на решителните действия.

26 октомври. Денят отмина, а корабът все още го няма. Започваме да се безпокоим; предполагаме, че вероятно го е забавила мъгла. А че е още в движение, знаем от хипнотичните сеанси с мисис Харкър. Продължаваме да сме в готовност, защото може да се появи всеки момент.

27 октомври. Много странно: няма и помен от кораба. Тази сутрин чрез мисис Харкър узнахме, че е още в движение, макар че „вълните са по-малки“, — Ван Хелсинг е сериозно разтревожен и ми призна, че вече се опасява да не би графът да ни се изплъзне. Към това той додаде:

— Не ми харесва летаргията, която наблюдавам у мисис Мина. Душите и спомените могат да извършат странни неща по време на транс.

Тъкмо се канех да го заразпитвам какво има предвид, но в този момент дойде Харкър и професорът ми направи знак да мълча. Тази вечер при залез-слънце ще се опитаме да я накараме да каже нещо повече под хипноза.

28 октомври. Телеграма за лорд Годалминг от „Лойдс“:

„«Царица Екатерина» ще пристигне в Галац в един часа днешна дата.“

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

28 октомври. Телеграмата, съобщаваща за пристигането на кораба в Галац, не ни причини шока, който би трябвало да се очаква. Истината е, че всички в една или друга степен като че ли вече бяхме подготвени за подобна изненада. Професорът каза, че трябва бързо да се организираме и разпредели задачите помежду ни.

— Артър ще отиде до гарата, за да купи билети за утре. Джонатан ще изтича до агенцията по корабоплаване, за да осигури писмо за представителя в Галац, позволяващо ни да претърсим кораба, така, както щяхме да направим тук. Междувременно Куинси пък ще се отправи към Консулството, откъдето ще вземе писмена препоръка за

пред консула в Галац, за да разчитаме на неговото съдействие в случай на нужда. Джон ще остане тук с мен и мисис Мина, за да ми бъде в помощ за хипнотичния сеанс тази вечер.

— А пък аз — възкликна живо мисис Харкър, възвърнала си изведнъж предишната форма — ще се постарая по различни начини да ви бъда полезна както преди. Нещо се променя в мен и се чувствам по-свободна, отколкото бях напоследък.

Тримата по-млади мъже се зарадваха много на тези думи, но Ван Хелсинг и аз се спогледахме загрижено, без да кажем нещо.

Когато те излязоха, Ван Хелсинг помоли мисис Харкър да донесе преписа на дневника, който нейният съпруг бе писал по време на пребиваването си в замъка. Като останахме сами, той се обърна към мен с думите:

— Искам да ти кажа нещо, Джон… Когато мисис Мина произнесе думите, които толкова ни заинтригуваха, ми хрумна нещо. А то е следното: по някое време Дракула е влязъл във връзка с нейните мисли, разбрал е по този начин, че сме тук и сега полага усилия да ни избегне. За момента тя самата не го интересува много… Но тихо! Мисис Мина се връща и не искам тя да знае нищо за това, защо то отново ще изпадне в униние. Намираме се в много трудна ситуация и се страхувам повече от всякога. Остава ни само да се уповаваме в Бог.

С блеснал и щастлив поглед мисис Харкър влезе в стаята и предаде на професора преписа на дневника. Тя като че ли беше забравила за своето злощастие.

— Поисках ви го, — каза й Ван Хелсинг — защото искам тази вечер отново да прочета някои пасажи в него, отнасящи се до графа; възможно е в тях да открия нещо дребно наглед, което обаче да е от значение за сегашния етап от перипетиите ни.

— Това обаче, от което се страхувам аз, — каза внезапно със сериозен тон мисис Харкър — е вероятността той чрез мен да е узнал за нашето присъствие тук. Това подобие на телепатичен контакт по негово желание е извън обсега на волята ми.

— Така и изглежда, че е станало — отвърна професорът след кратко мълчание. — Затова по някакъв начин е направил корабът да отмине Варна и да пристигне в Галац. И смята, че след като се е изключил от мислите ви, не можем да го следим. Но тук греши, тъй като вие се включвате към неговите по моята воля!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖОНАТАН ХАРКЪР

30 октомври. В девет часа, малко след като пристигнахме в Галац, доктор Ван Хелсинг, доктор Сюърд и аз отидохме в агенцията и получихме позволение да се качим на борда на „Царица Екатерина“. Там говорихме с капитана на име Донелсън и той ни каза, че никога не е имал толкова учудващо леко и бързо плаване като това, при постоянно наличие на попътен вятър. Само че когато навлезли в Черно море, ги обгърнала гъста мъгла, която ги принудила да се движат в известна степен доста произволно, така че в крайна сметка вместо срещу Варна, се оказали до Галац. Тук още преди изгрев-слънце един човек представил пълномощно „от някой си граф Дракула“, както се изрази капитанът, да прибере сандъка. Разпитахме за въпросния човек и узнахме, че се казва Имануел Хилдешейм и че можем да го намерим на Бургенщрасе 16.

Заварихме Хилдешейм в канцеларията му и той ни осведоми, че бил получил писмо от някакъв си мистър дьо Вил от Лондон с искане да поеме един сандък, пристигащ по „Царица Екатерина“. Той трябвало да бъде предаден на Петров Скински, който имал вземане-даване със словаците, търгуващи по пристанището. Така че Хилдешейм изпълнил това и не знаел нищо повече по въпроса.

Докато разговаряхме с евреина, един мъж се втурна, останал без дъх от тичане, и съобщи, че в гробището „Свети Петър“ е било намерено тялото на Скински с разкъсано като от див звяр гърло.

Като се прибрахме, се посъветвахме и решихме, че вече можем да си позволим пак да имаме доверие в Мина.

ДНЕВНИКЪТ НА МИНА ХАРКЪР

30 октомври. Чрез моя хипнотичен транс знаем, че графът е в сандъка си и в лодка с гребла, движеща се срещу течението на някаква река. Оглеждайки картата, стигнахме до заключението, че най-

вероятно това да е Прут или по-скоро Серет, чийто води се събират с тези на Бистрица, която пък тече край прохода Борго, откъдето до замъка на Дракула не е далече.

Лорд Годалминг заяви веднага, че ще се постарае да осигури някакъв по-бърз плавателен съд, за да се впуснем и ние по водния път, на което Морис добави, че едновременно с това ще препусне по брега на кон, за да засече вампира, ако той напусне реката. Професорът одобри тези идеи, но със забележката, че никой не трябва да пътува сам, защото словаците, на които вероятно е поверена грижата за сандъка, били хора със забележителна физическа сила. Така че се разбрахме доктор Сюърд да тръгне с Куинси, а Джонатан да придружава Артър с лодката. Колкото до мен, Ван Хелсинг настоя заедно с него да навлезем в самото сърце на владенията на врага ни. В началото съпругът ми се възпротиви, изплашен за мен от тази идея, но сетне склони, допускайки, че професорът има основателни причини да я предлага и отстоява.

По-късно. Мъжете проявиха завидна експедитивност в организирането на всичко. Това ми даде и повод да размишлявам за кой ли път върху чудодейната сила на парите. Без тях нямаше да е възможно малката ни екскурзия да бъде подготвена всичко на всичко за три часа. Четиримата ще тръгнат всеки момент, а що се отнася до Ван Хелсинг и мен, вече се снабдихме с достатъчно карти и в единадесет и четиридесет ще вземем влака за Верещи, откъдето ще се придвижим с някакъв впряг до прохода Борго. Смятаме да закупим такъв, за да бъде по-свободно движението ни и да не привличаме излишно вниманието.

Ще трябва да мобилизирам цялото си самообладание за раздялата с Джонатан, с когото може и никога да не се видим вече.

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖОНАТАН ХАРКЪР

2 ноември. До този момент никакви следи от лодката, която преследваме. Преди да стигнем до Хунду, едни словаци ни казаха, че са видели голяма лодка, придвижваща се с необичайна скорост, но не знаеха, дали е свърнала по Бистрица или е продължила по Серет. Надявам се да срещнем Сюърд и Морис преди Страсба, защото при случай, че не сме настигнали Дракула, ще бъде необходимо да обсъдим по-нататъшните си ходове.

2 ноември. Три дни яздене, през които спирахме само за малко, за да отдъхнат конете, но нищо на хоризонта.

3 ноември. Във Фунду узнахме, че лодката на Годалминг и Джонатан е поела по Бистрица. Стана студено. Изглежда, скоро ще завали сняг.

4 ноември. Казаха ни, че лодката е претърпяла злополука, когато навлязла в бързеите. Но май все пак са се из мъкнали от ситуацията, въпреки че се опасявам лодката да не е останала в добро състояние. Трябва да бързаме повече от всякога, защото може би се нуждаят от помощ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

ЗАПИСКА ОТ АБРАХАМ ВАН ХЕЛСИНГ

4 ноември. Настоящата записка е предназначена за моя стар и верен приятел Джон Сюърд, лекар от Пърфлийт. Лондон, в случай, че не се видим повече с него.

Сутрин е и пиша седнал до огъня, който съм поддържал цяла нощ с помощта на мисис Мина. Студът стяга все повече и всеки момент ще започне да пада сняг. Времето, изглежда, оказва въздействие и върху нея, защото вече не е същата. По цял ден спи и спи и й липсва всякакъв апетит. Подозирам, че нещо не е наред. Снощи на залез-слънце се опитах да я хипнотизирам, но без никакъв резултат; като че ли способността ми за това намалява от ден на ден.

Пристигнахме при прохода Борго вчера призори. Когато видях първите признаци на зазоряването, се приготвих да я хипнотизирам и с тази цел спрях колата, за да бъде по-удобно. Настаних я върху едни кожи и единственото, което успях да изтръгна от устата й, бе: „мрак и шум от вода“. След това продължихме пътя си. Стигайки до прохода, в нея се прояви неочаквана способност за ориентация посочи едно от разклоненията и каза.

— Трябва да вървим натам.

— Как знаете това? — попитах я.

— Нормално е да го зная. Забравихте ли колко съм чела, и преписвала описанията в дневника на Джонатан?

Така и поехме по въпросния път и малко по малко пред погледа ми се разкриваха нещата, които Джонатан бе описал във възхитителния и едновременно страшния си дневник. Мисис Мина спа часове наред през цялото време, докато едно подозрение не се появи у мен, в резултат на което се опитах да я събудя, но не успях. Продължих с колата по стръмния и каменист път и привечер най-сетне можах да я събудя. Изглеждаше отлично, нещо, което ме удиви, и едва бях подпалил първите съчки, се зае да готви. Започвайки да се храня,

понечих да й сервирам, но тя с усмивка ми каза, че вече била похапнала, докато аз съм се занимавал с конете. Тези й думи не ми се понравиха и събудиха у мен големи подозрения, но си замълчах. По-късно се увихме с кожени наметки и легнахме край огъня. Решен да не заспивам, останах буден и забелязах, че ако и да лежеше неподвижно, тя ме наблюдаваше със странно блеснали очи. Издържах така известно време, докато не потънах в дълбок сън, който продължи до сутринта. След като се събудих, се опитах да я хипнотизирам, но въпреки че тя като че ли проявяваше добра воля в това, не успях. Слънцето се вдигаше все по-високо, когато тя най-сетне заспа и то така дълбоко, че трябваше да я вдигна и положа в колата. Докато пиша тези редове, спи още, с поруменели бузи и по свежа от всякога. Това не ми харесва и опасенията ми се засилват.

5 ноември. Искам да бъда точен във всичко, защото, въпреки че ти и аз видяхме престранни неща, можеш да си помислиш, че Ван Хелсинг е полудял и че изживяното и нервното напрежение най-накрая са си казали своето.

Целия вчерашен ден пътувахме през диви и пусти местности, приближавайки се все повече към планините. Мисис Мина продължи да спи цялото време и не успях да я събудя дори за храна. Когато слънцето се спусна ниско, гледката се бе променила и се намирахме в подножието на високо възвишение, на чийто връх се издигаше един замък, отговарящ по вид на онзи, който Джонатан бе описал в дневника си. Веднага бях обхванат от смесено чувство на радостна треска и страх, защото за добро или лошо развръзката наближаваше.

Събудих мисис Мина и отново направих опит да я хипнотизирам, но и този път безрезултатно. Така че разпрегнах конете, запалих огън и настаних мисис Мина до него. Сега тя бе съвсем бодра и седеше с жив поглед сред наметките. Приготвих храна, но тя я отказа, твърдейки, че не е гладна. Аз самият обаче се нахраних добре, предчувствайки, че ще имам нужда от сили. После, предвиждайки какво би могло да се случи, начертах около нея една голяма окръжност и я посипах с нафора на прах. През това време мисис Мина остана смъртно неподвижна, побледнявайки все повече, но не каза нито дума. Ала когато се доближих до нея, се вкопчи в мен и усетих, че трепери по болезнен начин от главата до петите. След като се поуспокои, я помолих да се

приближи още към огъня. Тя стана покорно, но едва направила и една крачка, се спря като вкаменена.

— Хайде още малко! — подканих я аз.

Тя поклати глава, върна се и седна на предишното си място. После ме погледна с широко отворени очи и изрече кратко:

— Не мога!

Зарадвах се, защото сега знаех, че щом тя не може да направи това, не ще могат да го сторят и онези, от които се опасявах.

По едно време конете започнаха да цвилят и да рият земята с копита. Отидох при тях и ги успокоих. Това се повтори няколко пъти; те като че ли искаха да бъда близо до тях. В мрака снегът падаше на гъсти вълма и в мъртвата тишина се чуваше само приглушеното пръхтене на тревожните животни. Отначало и аз бях завладян от страха, но постепенно започнах да се чувствам все по-спокоен във вътрешността на очертания от мен кръг. Тогава сред снежните завихряния различих очертанията на три женски фигури, стоящи недалеч. Не ми бе трудно да се досетя кои са те. Виждайки, че се приближават, погледнах към мисис Мина, но тя бе спокойна и дори ми се усмихна. Обаче, когато видя, че се каня да отида до огъня, за да го съживя, ме хвана здраво за ръката и ми каза с едва доловим шепот:

— Не, не! Не излизайте от кръга. Тук сте на сигурно място.

— Страхувам се повече за вас, отколкото за себе си — казах й спонтанно.

Тя се засмя някак си гърлено и непривично и отвърна:

— Абсурдно е да се страхувате за мен. Никой на света не е защитен от тях, така, както съм аз.

Замислих се трескаво над смисъла на думите й, докато не забелязах, че трите жени съвсем са наближили и стоят полуосветени от огъня досами кръга. И разпознах тъй добре описаните от Джонатан блестящи и остро гледащи очи, перленобелите зъби, сладострастните устни. Смеейки се, протегнах ръце към мисис Мина и с изкусителни бархетногърлени гласове зашептяха:

— Ела, мила… Ела при нас…

Уплашено се обърнах към нея, но голяма бе радостта ми, когато в красивите й очи видях ужас и отвращение. Това означаваше, че тя още не бе загубена, че все още не бе тяхна! Грабнах една горяща главня и

размахвайки парче нафора, тръгнах към тях. Те бързо отстъпиха с ужасяващ смях и се стопиха сред мрака и снежната завеса.

Не след дълго започна да се съмва и аз понечих да подложа мисис Мина на хипноза, но тя се оказа толкова дълбоко заспала, че въобще не можах да я събудя. Отидох да видя конете и ги намерих всички до един мъртви. Днес ми предстоят много неща. Ще изчакам слънцето да се вдигне високо, защото ще ходя на такива места, че неговата светлина ще ми е нужна, за да ми вдъхва повече смелост.

Ще се подкрепя с една здрава закуска и след това ще се впусна в страшното си начинание. Мисис Мина продължава да спи…

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖОНАТАН ХАРКЪР

4 ноември. Произшествието с лодката ни бе удар за нас. Ако то не беше се случило, щяхме да сме настигнали тежко натоварената и тромава лодка на графа и сега Мина щеше да е спасена. Тръпки ме побиват, като си помисля, че се намира из онези злокобни места. Снабдихме се с коне и продължаваме. Държим оръжията си в постоянна готовност за стрелба. Как бихме искали Морис и Сюърд да са с нас.

ДНЕВНИКЪТ НА ДОКТОР СЮЪРД

5 ноември. На зазоряване видяхме група цигани, които бяха подкарали една каруца откъм посока на реката. Тихият, но безспирен снеговалеж продължава и във въздуха витае някаква странна натегнатост. От далечината се дочува вой на вълци; снегът ги е накарал да слязат от планината. От всички страни сме заобиколени от опасности. Ала ние ще продължим напред в неотклонно преследване на целта си. Яздим към смъртта, ако и да не знаем кога и къде ще ни връхлети тя…

ЗАПИСКА ОТ ДОКТОР ВАН ХЕЛСИНГ

5 ноември. Оставих мисис Мина заспала в светения кръг и поех по пътя, водещ към замъка. Ковашкият чук, който носех от Верещи, ми влезе в работа; въпреки че портите бяха отворени, счупих ръждясалите панти, та да не може по-късно излизането ми да бъде злонамерено възпрепятствано. Воден от спомените си за прочетеното в дневника на

Джонатан, лесно намерих посоката към параклиса, защото знаех, че там предстои главната ми работа. Въздухът бе възтежък и на моменти ми се повдигаше. До мен продължаваше да долита далечният вълчи вой.

Не се бях осмелил да доведа бедната Мина, а и знаех, че в светения кръг е извън обсега на вампирите, ала се опасявах от вълците. Но в края на краищата вълците бяха за предпочитане пред участта човек да легне във вампирски гроб!

Продължих диренето си. Знаех, че ще намеря поне три „обитаеми“ гроба и ги търсих неуморно, докато не попаднах на единия от тях. Жената почиваше унесена във вампирския си сън, наглед толкова пълна с живот и чувствена красота, че потръпнах от острото усещано, че ще извърша убийство. Не трябваше да се бавя, тъй като, предполагам, в миналото е имало немалко мъже, проявявали колебание при такива обстоятелства, за да попаднат постепенно под чародейството на подобно същество, докато то се събуди при залез-слънце и им поднесе сластните си устни за целувка. Така и аз вече започнах да усещам, че ме обхваща странна омая. Може и да беше от естествената нужда за сън или от задухата, но бавно се потопявах в нещо като вцепенение, от което ме изтръгна един нежен и протяжен стон, изпълнен с тревожност и достигнал до мен незнайно откъде. Сепнах се, тъй като той отекна в главата ми като фанфара и в него разпознах гласа на мисис Мина.

И тогава трескаво се впуснах в изпълнение на страшното си дело. След като извърших нужното с тази красавица, веднага намерих и гроба на другата тъмнокоса. Този път не се загледах в нея, както при предишната, от страх да не попадна отново в плен на познатата вцепененост. Бях бърз и точен в действията си. Продължих да търся и в един каменен гроб, по-висок и широк от останалите, какъвто е обикновено предназначен за някой многообичан, намерих русокосата. Тя бе тъй ослепителна в хубостта си и тъй сластна на вид, че усетих, че в мен с неподозирана сила се събуждат някои позадремали вече чисто мъжки вълнения. Ала слава богу, смогнах да призова цялата си воля и със заучени вече движения да потретя кървавия ритуал.

Кръвта ми се смрази, приятелю Джон, като си спомня цялата тази страховита касапска вакханалия! Да не беше мисълта за многото други застрашени хора и най-вече за ориста на Люси и Мина, нямаше

да ми стигне кураж за онова, което направих. Нямаше да мога да издържа на пронизителния писък, който отекваше всеки път, когато колът пронизваше сърцето на някоя от тези полуживи вещици, нито на гледката от техните силни гърчове, нито на вида на бълбукащата от устните им кървава пяна. А когато с големия нож отрязвах главите им, телата им се разпадаха на прах, като че ли за пръв път от векове, на смъртта даваше най-сетне възможността да каже: „Тук съм!“

До този момент бях обиколил всички гробове из параклиса и се бях убедил, че няма повече полумъртвци. Склепът, който се издигаше на най-висок постамент от всички останали и имаше най-внушителен вид, носеше надпис, състоящ се от една-единствена дума!

„Д р а к у л а“

Тук беше леговището на Големия вампир. То беше празно. Посипах го с парчета нафора и тичешком излязох от параклиса. Преди да напусна самия замък, взех и мерки графът да не може никога да премине през портала му.

Едва стигнал до кръга, в който мисис Мина още спеше, тя се събуди и като ме видя, извика:

— Да си тръгваме от това ужасно място! Да вървим насреща на съпруга ми, който се е насочил насам.

Тя бе бледа и немощна, но погледът й бе чист, което вся успокоение в душата ми.

ДНЕВНИКЪТ НА МИНА ХАРКЪР

6 ноември. Бе вече късен следобед, когато професорът и аз поехме в източна посока. Въпреки че вървяхме по надолнище, напредвахме бавно, тъй като поради студа и снеговалежа бяхме наметнати с тежки пелерини, от които не можехме да си позволим да се лишим. Освен това носехме и някои провизии, защото около ни се простираше само пустош, без признаци за наличието на населено място. Бяхме изминали почти километър, когато седнах да си отдъхна. Погледнахме назад, към замъка на Дракула, извисяващ се на небосклона с цялото си великолепие. Местността бе много красива; отнякъде продължаваше да долита вълчи вой. Доктор Ван Хелсинг вече се оглеждаше за някое място, удобно за отбрана в случай на нападение от тяхна страна. Под натрупалия се сняг едва успявахме да следваме стръмния път.

Малко по-късно професорът, който се бе поотдалечил, ми направи знак да се присъединя към него. Беше намерил чудно място; една скална пещера с възтесен вход, но не толкова, че човек да не може да се промъкне през него. Той ми помогна да вляза вътре и ми каза:

— Тук сте на сравнително сигурно място. Ако дойдат вълците, ще мога да ги посрещна един по един.

След това примъкна и вещите ни, застла ми един удобен кът и ме подкани да хапна малко. Но аз не можах; само като опитах, ми се повдигна и колкото и да исках да му угодя — напразно. Забелязах, че лицето му се помрачи, но не ми каза нищо. Взе далекогледа, възкачи се на една скала и заоглежда хоризонта. Изведнъж извика:

— Погледнете, мисис Мина! Погледнете!

Отзовах се тутакси на вика му, изкачих се на скалата и застанах до него. През далекогледа, който той ми подаде, отначало не видях нищо друго освен снежните повесма, носени насам-натам от усилващия се вятър. Но постепенно погледът ми свикна и в далечината успях да различа един лъкатушещ път, отвъд който се извиваше като черна лента реката. Срещу нас, на значително по-близко разстояние препускаше група ездачи, сред които се поклащаше една каруца. По очертанията на одеждите им на фона на снежната белота разпознах, че са цигани.

В каруцата имаше голям дървен сандък. Като го видях, сърцето ми се преобърна, тъй като разбрах, че краят на всичко е близък. Започваше да се свечерява и ако и да не го виждах, знаех, че слънцето клони към залез. А това беше часът, в който вампирът възвръща свободата си и може по различни начини да избегне преследването. Изплашена, се обърнах към Ван Хелсинг, но установих, че вече не е до мен. Стоеше на една друга скала, по-надолу. Наоколо бе очертал една окръжност като онази, в която бяхме намерили спасение предишната нощ. След като приключи работата си, се върна при мен и ми каза:

— Тук поне ще си недосегаема за „него“.

Взе отново далекогледа и след като се взря в далечината, възкликна:

— Движат се с луда бързина. Препускат бясно, защото слънцето залязва. Може би е твърде късно за нас. Нека бъде божията воля!

Един пристъп на вихрушката покри изгледа, но скоро отмина; професорът отново вдигна далекогледа и възбудено извика:

— Вижте! Откъм юг двама конника ги гонят в пълен галоп. Трябва да са Куинси и Джон. Ето ви далекогледа и се убедете сама.

Наистина, като че ли бяха въпросните двама. Във всеки случай Джонатан не бе сред тях. Обаче имах чувството, че и той е някъде наблизо. Насочих далекогледа в северна посока и видях други двамина, които също се носеха натам, пришпорвайки конете си с все сила. Не бе далече от ума, че това бяха Джонатан и лорд Годалминг. Когато съобщих това на професора, той изпусна радостен вик и след като се взря за малко, на свой ред, приготви „уинчестъра“ си за стрелба с думите:

— Идват насам. Не след дълго ще бъдем заобиколени от цигани.

Аз от своя страна заредих пистолета си, защото освен всичко останало и воят на вълците ставаше все по-близък. Огледах се отново; пред погледа ми се простираше странна природна картина: околовръст снегът падаше на големи парцали, докато в далечината, спускайки се зад високите планини, слънцето грееше с цялото си великолепие. В равнината по две по три, а някъде и по повече се движеха черни точки — това бяха вълците, които се събираха.

Всеки изтекъл миг ни се струваше цял век, а слънцето скоро щеше да залезе съвсем. Започнахме ясно да различаваме членовете на всяка група — тази на преследвачите и тази на преследваните. Имахме впечатлението, че последните не си дават сметка, че някой ги гони или пък че това не ги интересува. Въпреки това обаче, колкото повече те ускоряваха лудешкия си бяг.

Вече бяха съвсем наближили нашето скривалище и аз и професорът се снишихме, стискайки здраво оръжията си. По лицето на Ван Хелсинг се бе изписала непоколебима решителност.

Два гласа в унисон извикаха: „халт“! Единият от тях — емоционален — принадлежеше на моя Джонатан, а другият — твърд и решителен — на мистър Морис. Циганите може и да не разбираха немски, но у никого не можеше да има съмнение относно смисъла на думата, още повече при начина, по който бе произнесена. Така че те се поспряха, докато лорд Годалминг и Джонатан препуснаха от едната страна на пътя, а доктор Сюърд и мистър Морис — от другата. Главатарят на циганите, внушителен мъжага, приличащ на кентавър ведно с коня си, им направи знак да отстъпят и подкани хората си да продължат. Те шибнаха конете, но нашите четирима приятели вдигнаха

пушките си по многозначителен начин. В същото това време Ван Хелсинг и аз се показахме иззад скалата и се прицелихме в тях. Като се видяха обкръжени, циганите спряха пак и изпълнявайки една заповед на предводителя си, грабнаха оръжията си, състоящи се главно в ножове и пистолети, и застинаха в готовност за схватка.

С рязко движение на юздата главатарят пришпори напред коня си, посочи първо слънцето, скрило се вече почти напълно, а после — замъка и каза нещо на хората си. В същия миг четиримата наши скочиха от конете си и се втурнаха към каруцата. Виждайки това, предводителят на циганите с рязък глас даде нова заповед, в резултат на която хората му сключиха кръг около каруцата.

В цялата суматоха видях, че от две противоположни страни на кръга от цигани Джонатан и Куинси се опитват да си пробият път към каруцата. Очевидно бяха решени да успеят, преди и последният къс от слънцето да изчезне зад хоризонта. И като че ли нищо не бе в състояние да ги задържи, нито насочените пистолети, нито бляскащите ножове на циганите, нито застрашителния вой на вълците. Енергичните движения на Джонатан и решителността, която той излъчваше, накараха циганите, стоящи срещу него, да отстъпят. Джонатан се възползва от смута сред тях, скочи върху каруцата и с изненадваща сила повдигна сандъка и го запрати на земята. Междувременно Куинси Морис трябваше да употреби цялата си сила, проправяйки си път през циганите от другата страна. Той отчаяно се хвърли напред между святкащите остриета на ножовете на противниците си. Така, размахвайки своя огромен извит нож, успя да стигне до каруцата точно когато от нея скочи Джонатан. Вече се бях зарадвала, че поне до този момент и двамата са невредими, когато забелязах, че Морис е притиснал стомаха си с лявата си ръка, а между пръстите му се стича кръв. Но това не забави действията му: докато Джонатан се нахвърли върху единия край на сандъка в усилия да го отвори, той яростно пъхна ножа си под другия край на капака и го натисна с все сила. Усилията на двамата се увенчаха с успех — гвоздеите изскърцаха и капакът отхвръкна встрани.

През това време циганите вече бяха прекратили всякаква съпротива под заплахите на насочените към тях дула на „уинчестърите“ на лорд Годалминг и доктор Сюърд и се бяха предали. Слънцето беше почти изчезнало зад зъберите и всички участници в

драматичното произшествие хвърляха сенки върху снега. Ясно видях лежащия в сандъка граф. Бе толкова възблед, че приличаше на восъчна кукла, а червеникавите му очи блестяха застрашително. Тъкмо тогава отблясъците на последните слънчеви лъчи в тях угаснаха и изразът им стана ликуващ. Обаче в този миг блесна ножът на Джонатан и потръпнах, като видях как му отрязва главата. Едновременно с това Морис заби своя в гърдите му.

Това, което се случи сетне, бе чудо: пред очите ни тялото на вампира за част от секундата се превърна в прах и изчезна.

Без да кажат нито дума, циганите се отдалечиха. Вълците също започнаха да се разотиват тихо. Замъкът на Дракула се открояваше все така самотно на фона на небесното зарево и всеки камък от полуразрушените му зидове се виждаше отчетливо.

Морис бе легнал на едната си страна върху снега, който се обагряше от изтичащата му кръв. Всички се спуснахме към него, при което аз с лекота преминах през светения кръг около мен. Джонатан коленичи, при което раненият облегна глава о бедрото му и едновременно с това, въздъхвайки, хвана дланта ми. Сетне, като погледна към изкривеното ми от мъка лице, с усмивка изрече:

— Зная, че умирам, но съм щастлив, защото успях да дам своята малка дан в борбата срещу злото. А и не само заради това. Вижте!

Погледите на всички проследиха посоката, в която сочеше пръстът му, и се спряха на челото ми, за да установят, че прокобният белег е изчезнал. Малко след това доблестният Куинси Морис издъхна.

ДНЕВНИКЪТ НА ДЖОНАТАН ХАРКЪР (ДОБАВКА ОТ СЕДЕМ ГОДИНИ ПО-КЪСНО)

Преди седем години изживяхме голям ужас и отчаяние, но щастливите дни, които последваха, като че ли до голяма степен забулиха спомена за това. На нас с Мина ни се роди дете. Нарекохме го Куинси.

През пролетта на настоящата година направихме едно пътуване до Трансилвания и посетихме местата, от които бе тръгнал зловещият причинител на толкова невероятни събития. Макар и замъкът да се извисяваше мрачно както преди, беше ни трудно да повярваме, че всичко, което бяхме видели и чули, е истина.

Пазим в един сейф всички записки и дневници, свързани с тази история. Ван Хелсинг ни предупреди, че е излишно да ги показваме

някому, когато и да било, защото така или иначе никой не ще ни повярва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.